

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 82 / IV legislatura / Cinquè període

Dimecres, 16 de març de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 45

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i vuit minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de bases de delegació en el Govern per tal d'adequar les lleis de Catalunya a la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (Reg. 13320) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *consellera de Governació (p. 4263).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 4264).*

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, per tal d'adequar-la a la Llei de l'Estat 30/1992, del 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú (Reg. 15024) (Punt segon de l'ordre del dia.)

SUMARI (2)

Presentació: *Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 4265).*

Posició del Govern: *consellera de Governació (p. 4266).*

Rèplica: *Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 4267).*

Esmenes a la totalitat (continuació)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC). Tot seguit exposa la posició del seu Grup respecte a la Proposició de llei (p. 4268).*

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Morera (ERC). Tot seguit exposa la posició del seu Grup respecte a la Proposició de llei (p. 4269).*

Torn en contra conjunt: *Sr. Castellnou (CiU) (p. 4270).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ros (P) (p. 4272).*

Votació de les esmenes a la totalitat del Dictamen de la Comissió: *rebutjades per 25 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions (p. 4272).*

Article primer

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 4273).*

Torn en contra: *Sr. Castellnou (CiU) (p. 4273).*

Votació: *rebutjada per 19 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions (p. 4273).*

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Ros (P) (p. 4273).*

Torn en contra: *Sr. Castellnou (CiU), el qual hi presenta una esmena transaccional (p. 4273).*

La secretària primera llegeix l'esmena transaccional a l'esmena núm. 2, del G. P. Popular (p. 4274).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per 66 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció (p. 4274).*

Votació de l'article primer del text del Dictamen: *aprobat per 66 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció (p. 4274).*

Votació dels articles 2, 3 i 4, de la disposició final, de l'exposició de motius, del títol de la Llei i de l'annex: *aprovats per 66 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció (p. 4274).*

Votació de la presa en consideració corresponent al punt segon: *rebutjada per 22 vots a favor, 61 en contra i 9 abstencions (p. 4274).*

Declaració institucional sobre la commemoració del Dia Internacional de la Dona Treballadora

El president en llegeix el text (p. 4274).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt tercer, la qual és aprovada per assentiment (p. 4274).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Pla de reestructuració del cooperativisme agrari de Catalunya (Reg. 17115) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 4275).*

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4276).*

Rèplica: *Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 4278).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4279).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els bombers (Reg. 13281) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 4280).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el treball penitenciari (Reg. 12981) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Oliart (S) (p. 4280).*

Resposta: *conseller de Justícia (p. 4281).*

Rèplica: *Sr. Oliart (S) (p. 4283).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4285).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la integració de les persones amb disminució i sobre el desenvolupament del Pla interdepartamental d'integració laboral de les persones amb disminució (Reg. 14123) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Barenys (S)* (p. 4286).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 4288).

Rèplica: *Sra. Barenys (S)* (p. 4290).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4291).

La Sra. Barenys (S) intervé per contradiccions (p. 4292).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la xarxa ferroviària a Catalunya (Reg. 14597) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Montserrat (P)* (p. 4292).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 4293).

Rèplica: *Sra. Montserrat (P)* (p. 4295).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4296).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i deu minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre les colònies tèxtils de Catalunya (Reg. 12528) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Morera (ERC)* (p. 4297).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 4298).

Rèplica: *Sr. Morera (ERC)* (p. 4300).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4300).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la solidaritat i la cohesió social (Reg. 13846) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M)* (p. 4301).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 4303).

Rèplica: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 4304).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4305).

El Sr. Reguant (M) intervé per fer un aclariment (p. 4306).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les mesures de seguretat de les línies d'alta tensió (Reg. 15328) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Pérez de Tudela (S)* (p. 4306).

Resposta: *conseller d'Indústria i Energia* (p. 4308).

Rèplica: *Sr. Pérez de Tudela (S)* (p. 4309).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4310).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de museus a Catalunya (Reg. 15376) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 4311).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 4312).

Rèplica: *Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 4314).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4315).

Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1991 (Reg. 13320) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 4316), *Sr. Saura (IC)* (p. 4319), *Sr. Rodri (ERC)* (p. 4320), *Sr. Carnicer (S)* (p. 4321) i *Sr. Codina (CiU)* (p. 4323).

Votació de la lletra a: *aprovada per 61 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció* (p. 4326).

Votació de la lletra b: *aprovada per 82 a favor, cap en contra i 9 abstencions* (p. 4326).

La sessió se suspèn a les vuit del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 45.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Vintró i Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de bases de delegació en el Govern per tal d'adequar les lleis de Catalunya a la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (Reg. 13320), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 199, 12844).

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, per tal d'adequar-la a la Llei de l'Estat 30/1992, del 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú, presentada pel G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15024) (BOPC, 182, 11855).

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1991 (Reg. 12165) (BOPC, 201, 12973).

4. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Pla de reestructuració del cooperativisme agrari de Catalunya, presentada pel diputat Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del G. Socialista al Parlament de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 17115) (BOPC, 201, 12972).

5. Interpellació al Consell Executiu sobre els bombers, presentada pel diputat Sr. Ernest Benach, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 13281) (BOPC, 153, 9614).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre el treball penitenciari, presentada pel diputat Sr. Joan Oliart, juntament amb altres sis diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 12981) (BOPC, 150, 9424).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la integració de les persones amb disminució i sobre el desenvolupament del Pla interdepartamental d'integració laboral de les persones amb disminució, presentada per la diputada Sra. Rosa Barenys, juntament amb un altre diputat del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 14123) (BOPC, 168, 10704).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa ferroviària a Catalunya, presentada per la diputada Sra. M. Do-

lors Montserrat, del G. P. Popular (Reg. 14597) (BOPC, 179, 11365).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les colònies tèxtils de Catalunya, presentada pel diputat Sr. Salvador Morera, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 12528) (BOPC, 144, 8832).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la solidaritat i la cohesió social, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 13846) (BOPC, 161, 10377).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de seguretat de les línies d'alta tensió, presentada pels diputats Srs. Alfred Pérez de Tudela i Santiago Riera i Olivé, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15328) (BOPC, 186, 12156).

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de museus a Catalunya, presentada pel G. P. Popular (Reg. 15376) (BOPC, 186, 12156).

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Museu Nacional d'Art de Catalunya i la política de museus (Reg. 16749), presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 16866) (BOPC, 201, 12969).

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inspecció tècnica de vehicles (Reg. 12759), presentada pel G. P. Popular (Reg. 16913) (BOPC, 201, 12969).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment de regadius (Reg. 13926), presentada pel diputat Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 16943) (BOPC, 201, 12971).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut (Reg. 12755), presentada pel diputat Sr. Xavier Soto, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 16963) (BOPC, 201, 12971).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults (Reg. 13157), presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 16925) (BOPC, 201, 12970).

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya (Reg. 13195), presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Regs. 16918 i 17021) (BOPC, 201, 12970).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Abans d'entrar a l'ordre del dia, em plau dirigir una salutació al nou diputat del Grup Socialista, l'il·lustre senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, que substitueix l'il·lustre senyor Antoni Castells i Oliveres, el qual va presentar la renúncia al càrrec. Desitjo al nou diputat tota mena d'èxits en l'exercici del seu càrrec.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser respostes oralment en el Ple, i també els noms

dels qui les han formulades. Aquesta llista ja ha estat distribuïda; per consegüent, no és necessària la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a partir de les deu hores de demà, dia 17 de març.

**Projecte de llei de bases de delegació
en el Govern per tal d'adequar les lleis
de Catalunya a la Llei de règim jurídic
de les administracions públiques
i del procediment administratiu comú**

I passem al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de bases de delegació en el Govern per tal d'adequar les lleis de Catalunya a la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu per presentar la iniciativa de la Llei? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, compareixo avui per tal de presentar als il·lustres senyors diputats, en nom del Govern, el Projecte de llei de bases de delegació en el Govern per tal d'adequar les lleis de Catalunya a la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Aquesta delegació legislativa, autorització que el Govern de la Generalitat sol·licita d'aquesta cambra, és, en realitat, una manifestació expressa de col·laboració entre el poder legislatiu i l'executiu, que té com a resultat que normes amb rang de llei siguin aprovades pel Govern, i que també té com a objectiu donar compliment a allò que preveu la disposició addicional tercera de la Llei 30/1992, d'acord amb la redacció donada en desenvolupament d'aquesta Llei pel Decret 14, de 4 d'agost del 93, que, com recordaran, disposa, la Llei de bases, en la disposició addicional esmentada: «Reglamentàriament, en el termini de divuit mesos a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei es durà a terme l'adequació a aquesta de les normes reguladores dels diferents procediments administratius, qualsevol que sigui el seu rang, fent especial esment als efectes estimatoris o desestimatoris que la manca de resolució expressa produeixi.»

Per què s'ha utilitzat el projecte de llei donat que aquesta disposició addicional preveia només una deslegalització, és a dir, la possibilitat de modificar tot un seguit de lleis mitjançant reglaments? El Govern ha cregut oportú tramitar un projecte de llei, donat que el fet que això estigui contemplat en una norma bàsica no vol dir que una norma bàsica pugui modificar i pugui donar ordres al Parlament de com s'ha de fer la modificació de les seves normes aprovades en el Par-

lament. El Govern de la Generalitat no ha dubtat a considerar que aquesta deslegalització de la disposició addicional referida de cap manera pot habilitar que, per via reglamentària, es pugui modificar o adaptar l'ordenament jurídic aprovat pel Parlament de Catalunya, i per tal d'adaptar-la a les previsions de la Llei 30/92, ja que mai una llei estatal, encara que sigui bàsica, pot modificar la potestat legislativa que l'Estatut d'autonomia atribueix al Parlament ni la potestat reglamentària que el mateix Estatut atribueix al Govern.

Per tant, el Govern de la Generalitat, respectuós amb la potestat legislativa d'aquesta cambra i amb les normes estatutàries, ve avui a sol·licitar de tots vostès, mitjançant el Projecte de llei que hem debatut i que hem de debatre en aquesta sessió, l'habilitació necessària per abordar aquesta tasca d'adaptació de les lleis que consten en l'annex del Projecte de llei que avui serà objecte del debat final. I el Govern sol·licita aquesta delegació legislativa sotmetent el seu exercici al control posterior d'aquesta cambra. Així, el mateix Projecte preveu, en el seu article quart, les previsions relatives al control de la legislació delegada, als efectes de donar compliment també a allò que estableix l'article 127 del Reglament del Parlament. El marc regulador d'aquesta tècnica de la delegació legislativa es troba configurat per l'article 33 de l'Estatut de Catalunya, que remet, així mateix, als 82, 83 i 84 de la Constitució, i per la Llei 3/82, de 23 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu, la qual, en els seus articles 30 a 40, trasllada les previsions de la Constitució sobre aquesta matèria i l'adapta a l'ordenament propi català.

Del conjunt d'aquest marc legal referenciat es desprenen els requisits de la delegació legislativa, com són, en primer lloc, la necessitat d'una llei expressa de delegació; és precisament per tal de donar compliment a aquest requisit que avui presento davant de vostès aquest Projecte de llei, per demanar-los, en nom del Govern, l'aprovació del Projecte que els presento. En segon lloc, la delegació legislativa s'ha de referir a una matèria concreta, no sent, en conseqüència, vàlida una delegació general, com també és opinió del Govern que la tècnica de deslegalització sense relació en manera general no és la tècnica més correcta per a procedir a la modificació de lleis. En el text del Projecte de llei es delimita molt concretament l'abast de la delegació legislativa que se sol·licita d'aquest Parlament, l'adaptació de procediments administratius sectorials, i, en allò que procedeixi, l'adequació dels règims sancionadors de recursos que es continguin en aquestes lleis sectorials i que estan relacionades, com saben vostès, en l'annex del Projecte de llei. En tercer lloc, fixació d'un termini per a l'exercici de la delegació per part del Govern; aquest termini, saben els senyors diputats que, d'acord amb l'article corresponent de la Llei, finalitzarà el 29 d'agost del 94 —està recollit a l'article segon del Projecte de llei. I, en quart lloc, que el destinatari de la delegació és el Govern, donat que només pot ser el Govern de la Generalitat, i així és com ho estableix l'article primer del Projecte de llei. Per tant, tots els requisits legalment establerts en les normes referenciades per a la delegació han estat curosa-

ment contemplats pel Govern en l'elaboració del Projecte de llei que avui sotmeto a la seva aprovació.

El marc legal esmentat fins ara preveu dues classes de delegació legislativa: la Llei de bases que autoritza el Govern a l'aprovació de textos articulats, i la delegació en el seu cas per a la refosa dels textos legals vigents. L'exigència d'adequació de la Llei 30/92 és clarament el primer dels supòsits, és a dir, l'autorització al Govern per a l'aprovació dels corresponents textos articulats. Per tant, l'adequació de la delegació legislativa sol·licitada a aquesta cambra respecta escrupolosament el marc legal regulador d'aquesta via excepcional.

Senyores i senyors diputats, no cal que els recordi —ja ho saben vostès, almenys tots els que han estat en el debat a la Comissió i la Ponència— que és un projecte de llei que té un caràcter purament de tècnica legislativa i que té una finalitat que és de donar compliment al mandat contingut en una norma estatal de caràcter bàsic en un termini de temps peremptòriament establert també a la llei estatal bàsica.

Penso, en conseqüència, donat que és un projecte de llei de pura tècnica legislativa, que hauria de merèixer i de rebre el suport de tots els il·lustres membres d'aquesta cambra.

Sé que en comissió s'han estudiat molt minuciosament les esmenes de diferents grups i m'agradaria que, donat que és un projecte de llei en què no hi ha diferents posicions ideològiques ni polítiques, crec que hauria de ser objecte del més gran consens, si no unanimitat, en aquesta cambra. Això és el que els demano en nom del Govern i, evidentment, doncs, reiterar que el Govern sotmetrà a aquesta cambra l'exercici de la delegació rebuda per a aquest Parlament si el Projecte de llei és aprovat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. Hi ha algun diputat encomanat per la Comissió per introduir el Dictamen? Doncs passem al debat.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, per tal d'adequar-la a la Llei de l'Estat 30/1992, del 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú

Aquesta presidència, atès que a la Junta de Portaveus se li va demanar que la presa en consideració de la Proposició de llei a què fa referència el punt 2 de l'ordre del dia es debatés conjuntament amb aquest punt d'avui, doncs, la presidència ha acordat accedir-hi i així es farà. Per tant, té la paraula el diputat del Grup Socialista, el senyor Guitart, per defensar la presa en consideració i l'esmena a la totalitat que ha presentat el seu Grup. Té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, com bé diu

el molt honorable president del Parlament, substanciaré en la primera part de la meua intervenció l'esmena a la totalitat al Projecte de llei que acaba de defensar l'honorable consellera de Governació senyora Maria Eugènia Cuenca. En segon lloc i seguidament, ja que es tracta de la mateixa qüestió temàtica, defensaré la presa en consideració d'una proposició de llei de modificació de la Llei de règim jurídic de Catalunya.

Bé, doncs, anant al primer apartat de la meua intervenció, voldria recordar-los el que ha fet també la senyora consellera, que efectivament la Llei 30 de 1992, de règim jurídic de les administracions i de règim comú, es va modificar l'any 92, i és una llei bàsica que regula les relacions entre l'Administració i els administrats, i va canviar en un sentit jo diria que d'obertura, de democratització, i que, per tant, és una llei positiva, però, més enllà que sigui o no sigui positiva, és una llei bàsica que condiciona tots els procediments administratius que hi ha en tot l'Estat, de qualsevol rang o condició, siguin decrets o siguin lleis. I així, a la disposició addicional tercera de la Llei 30 de Madrid es diu que cal modificar totes les lleis, tota la legislació, en allò que queden afectades, per reglament —es permet—, sense condicionament de qualsevol rang.

Bé, davant d'això el Govern de la Generalitat tenia —crec jo— tres, o quatre, o cinc possibilitats d'actuar. Una, atènyer-se al que diu aquesta disposició addicional tercera i fer un reglament, i aquí s'ha acabat la història; però bé, la senyora consellera ens acaba de dir que cap llei bàsica de l'Estat, per bàsica que sigui, no pot suplantar la potestat legislativa del Parlament. Nosaltres ho compartim. Per tant —primer acord—, el Parlament ha de legislar per tal d'adaptar tota la normativa catalana a la Llei 30, perquè és d'obligat compliment.

Però, dit això, queden encara més alternatives: una possibilitat seria que el Govern ens hagués presentat una llei, un projecte de llei de deslegalització de matèria i posteriorment, sota la sobirania del Parlament, d'una llei aprovada pel Parlament, es fes un reglament que adequés tots els procediments administratius en curs a la Llei 30. Ja no seria un reglament a l'aire, seria un reglament que emana, que hauria emanat —en cas d'haver-se produït aquesta circumstància— sota un mandat legal del Parlament de Catalunya.

Hi havia una tercera possibilitat, que era modificar la Llei 13 del Parlament de Catalunya, de règim jurídic i que, lògicament, queda afectada. No és una possibilitat que hagi contemplat el Consell Executiu. I queda encara una última possibilitat, no sé si última però encara en queda una altra, que és la possibilitat d'actuar per delegació del Parlament via decret legislatiu. I aquesta, senyores diputades i senyors diputats, és la via que ha escollit el Govern per tal d'adequar tots els nostres procediments i legislació a la Llei 30.

Bé, el mandat d'aquesta delegació, com molt bé ha explicat la consellera de Governació, és un mandat constitucional i estatutari perfectament establert, però fixin-se vostès que està dient que cal modificar, segons l'annex, trenta-vuit lleis que queden afectades; lleis de les quals es desprenen procediments administratius.

Quines són algunes d'aquestes lleis? Les vull llegir, perquè em sembla que és important —algunes—: Llei municipal i de règim local, Llei comarcal, Llei del PUOS, Llei provisional de les diputacions, la de policies locals, de política territorial, Llei d'infraestructures hidràuliques, Llei de serveis socials, d'espais naturals, d'habitatge, etcètera. Són lleis molt importants, però, pregunto jo: per què trenta-vuit i no més? És que la Llei de carreteres, que fa poc vam aprovar en aquest Parlament, no té procediments administratius en curs i no queda també afectada? Per què no hi és? I per què no hi ha altres lleis com la de carreteres, que també tenen procediments administratius i no estan afectades? I la gran pregunta és: per què no hi ha la Llei marc de Catalunya, de relacions entre administrats i Administració, la Llei de règim jurídic del Parlament de Catalunya? Per què no hi és? Des del nostre punt de vista, senyores i senyors diputats, és inexplicable.

Però bé, el problema ja no és que hi sigui o no hi sigui, només; el problema és la via del decret legislatiu, que és una via absolutament constitucional, una via absolutament legal, per tant, correcta, s'aplica normalment en circumstàncies jo diria que força excepcionals. Però, és clar, és que ens podem trobar a Catalunya una situació bastant..., diria jo, no sé, no sé si dir-ne exòtica o atípica; ens podem trobar amb un cos legislatiu català —ens podem trobar amb un cos legislatiu català—, d'acord amb el Projecte de Llei, que estigui compost de trenta-vuit decrets legislatius, és a dir, de trenta-vuit cossos legals elaborats pel Govern i no pel Parlament, per més que el Parlament té mecanismes de control, com molt bé s'ha encarregat de recordar-nos la senyora consellera. I això, senyores diputades i senyors diputats, no existeix, que jo conegui, vaja, en cap país a prop, i, en tot cas, hauríem d'anar a latituds molt llunyanes per trobar exemples com aquest.

Per si fos poc, cert és que el Parlament té possibilitats de control d'aquests decrets legislatius, però vull recordar-los que aquest procés legislatiu fineix el dia 27 d'agost, quan les senyores diputades i els senyors diputats i molts ciutadans de Catalunya es trobaran previsiblement fora del Parlament, en situació de vacances o de tornada de vacances. Cert és que tenim un mes per exercir aquest mecanisme de control. Reconeguin vostès que si es dona aquesta allau de decrets legislatius en el termini d'un mes i en aquestes dates, exercir el mecanisme de control no deixa de ser, com a mínim, molt complicat.

Suposo que podem estar d'acord —suposo que podem estar d'acord— que els procediments administratius són matèries típicament reglamentàries i que fan necessària una certa flexibilitat d'adaptació a les canviants circumstàncies del moment i de les administracions públiques; en canvi, la modificació d'una llei és molt més complicada, el control de legalitat més inassequible i no sembla feina pròpia dels diputats entrar a estudiar les minúcies —encara que importants— de procediments de caire molt tècnic, administratiu i poc polític. Elevar a rang de llei normes pròpies del Govern és una temptació pròpia de majories absolutes parlamen-

tàries —temptació democràtica, per altra banda—, però és que fer-ho amb trenta-vuit lleis és quelcom —ho repeteixo— absolutament insòlit.

Se'ns diu, ens ha dit la senyora consellera, que el Govern de Catalunya i el Parlament no podem abdicar de la nostra potestat legislativa i, per tant, no podem adequar via reglamentària aquests procediments administratius. Hi estem d'acord, ja ho he dit, però, en canvi, observem la contradicció que, en data 9 de novembre del 93, el Govern de la Generalitat publica un decret sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat; és a dir, sobre part del Projecte de Llei que ara anem a discutir. Concretament diu que la Llei 30 preveu l'adequació d'aquest text legal, les normes reguladores dels diferents procediments administratius, adequació que en el cas dels procediments sancionadors té una rellevància especial, atesa la singularitat de l'objecte.

Per tant, hi ha una certa contradicció entre dir que no es pot fer via decret i, per altra banda, haver-ne publicat un. I nosaltres estem d'acord, probablement, que no se n'havia d'haver publicat cap. D'acord que aquest és un decret, aquest, de règim estàndard i que després vénen els decrets especials, però és que ni aquest no calia. Nosaltres proposem que es faci via legislativa, però no via decret legislatiu.

Vostès entendran, senyores diputades i senyors diputats, que aquests són arguments suficients, no sé si correctes, però suficients, des del nostre punt de vista, per justificar la nostra esmena de totalitat, el nostre vot en contra a aquest Projecte de Llei.

Per altra banda, he dit que presentàvem una proposició de llei per tal de modificar la Llei de règim jurídic de Catalunya a allò que disposa la Llei 30, cosa que em proposo d'explicar-los i de demanar-los el vot posteriorment.

La Llei 30 del 92, de règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú, és una llei que, certament, tots em penso que creiem que era molt necessària, en tant que recull els principis més democratitzadors respecte a les administracions públiques, garanteix la seguretat jurídica per als ciutadans i supera aquells vicis d'una administració «decimonònica» que ara ja no té sentit.

L'obligació de les administracions públiques de respondre a les sol·licituds dels ciutadans, la delimitació i definició dels actes presumptes, el sistema de recursos i l'agilitat dels procediments administratius, la desconcentració de les decisions administratives, la responsabilitat dels agents que tenen encomanades funcions que afecten directament el ciutadà, la transparència i la seguretat jurídica necessària en una administració moderna són temes que finalment s'introdueixen com a principis rector del nostre ordenament administratiu i que es configuren en norma general d'actuació amb una contundència que jo crec que hem d'agrair.

La Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat és la llei vertebradora de l'actuació de l'Administració pública a Catalunya; és una llei que ha de ser la primera que reculli els principis de la democràcia efectiva que abans esmentàvem. Quasi podríem

dir que aquesta Llei és una llei mirall per a la nostra Administració i de la nostra societat, ja que les relacions dels ciutadans catalans amb les administracions pròpies vindran regides per la normativa que recull.

Si respecte a les altres lleis sectorials hem considerat que les adaptacions podien i calien fer-se via reglaments prèvia autorització legislativa del Parlament, entenem que aquest Projecte de llei, per ser un projecte marc, per ser un projecte de llei vertebrador de les relacions entre els administrats i les administracions a Catalunya, cal que es faci per llei. I nosaltres proposem aquells punts que entenem que cal corregir de la Llei de règim jurídic de Catalunya per tal que siguin discutits en aquesta cambra i puguem tenir una normativa pròpia.

Perquè, si no ho fem, què passarà? Que en aquells punts en què hi ha contradicció entre la Llei de règim jurídic de Catalunya i la de l'Estat, la que prevaldrà serà la de l'Estat i les relacions entre administrats i administradors a Catalunya no tindran una referència catalana, sinó que hauran de tenir una referència estatal. Legislem nosaltres, siguem conseqüents amb el que diu la senyora consellera, fem la nostra Llei, modifiquem-la i acabarem amb el problema.

Nosaltres creiem que no cal perdre ni un dia per incorporar aquests principis que la Llei 30/92 ja ha fet imperatius, per més que després es vagin fent extensius a tot el cos legislatiu català. I de poc serviria el que se'ns va dir en comissió, que potser fer-ho ara no és oportú perquè estem en fase d'un recurs pendent que afecta aquesta Llei de l'Estat. Bé, però això afecta totes les trenta-vuit lleis que hem dit. Per aquesta regla de tres no faríem res. Jo crec que això no és motiu, i en qualsevol cas és obligació nostra de fer-ho ràpidament.

Considerem que aquesta Proposició de llei és molt tècnica, certament, i que els principis rectors de les modificacions que es proposen són molt clars; és a dir, són els de la Llei 30; però, si bé és una llei tècnica, és també una llei política, perquè afecta tots els administrats de Catalunya en les seves relacions amb les administracions, amb els seus expedients administratius; és a dir, una llei potser difícil d'entendre perquè és molt tècnica, però que afecta el dia a dia de cada persona, de cada col·lectiu i de cada municipi, de cada administració pública; és a dir, des del fet més petit de la relació d'una persona individual amb l'Administració fins al fet més important de la tramitació d'un pla d'urbanisme, o de qualsevol cosa que vostès vulguin, que estigui en un procediment administratiu.

Per tant, senyores diputades i senyors diputats, no em vull pas estendre més; penso que explicar les coses no es fa pas amb extensió, sinó amb la claredat que un pot intentar d'aportar. He tractat d'explicar-los els motius que justifiquen la nostra esmena a la totalitat al Projecte de llei que ens presenta el Govern, per què no l'acceptem, i proposem una alternativa; una alternativa que entenem vàlida i que, en tot cas, considerem absolutament necessària des d'un punt de vista de l'autoritat parlamentària i legislativa que té el Parlament de Catalunya i que la senyora consellera adduïa en la seva presentació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart.

Ara hi ha possibilitat d'un torn en contra. El Grup... (*La consellera de Governació demana per parlar.*) Sí, senyora consellera? Té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. La meua intervenció és, doncs, per la mateixa raó que el senyor president ha acumulat en el debat una proposició presentada pel Grup Socialista, i també en relació amb l'exposició que jo havia fet, en nom del Govern, del Projecte de llei que avui estem debatent.

I voldria fer unes quantes puntualitzacions, tècniques totes elles, espero de la seva amabilitat, doncs, seguir-les, atès que de vegades aquests debats tan tècnics no solen ser els més entretinguts, però crec que les hem de fer per tal de contribuir d'alguna manera a clarificar aquest debat.

El senyor representant, l'il·lustre diputat representant del Grup Socialista ha relacionat les diferents tècniques que podia haver emprat el Govern de la Generalitat per tal de procedir a l'adequació, l'adaptació de la Llei de bases, de la Llei 30, a l'adequació a les normes de la Generalitat. I deia «estem d'acord que, per molt bàsica que sigui una llei, no habilita, no pot habilitar el Govern de la Generalitat per deslegalitzar tota una sèrie de matèries». Però a continuació he començat a no entendre'l, perquè si vostè està d'acord amb això, el que hem fet el Govern és revisar si el procediment contemplat en la Llei de bases és un procediment correcte jurídicament o no, que crec que és molt important també que la tècnica jurídica sigui la correcta, i jo crec que no és gens correcte —i per això ho he dit abans— tècnicament utilitzar la deslegalització indiscriminada i sense relacionar, perquè això vol dir que estàs defugint del debat del Parlament tot un seguit d'actuacions i de modificació de les lleis. Vostè diu: «Oh, és que són trenta-vuit lleis»..., doncs, és que serien trenta-vuit decrets que estan defugint el control parlamentari i l'elaboració parlamentària; per tant, em penso que, des del punt de vista del que és el poder legislatiu —i vostè, com a diputat, no acabo d'entendre com és que està més d'acord que actuï el Govern i modifiqui el Govern una llei del Parlament, que no que sigui el mateix Parlament. Si vostè m'hagués dit que l'ideal hauria estat trenta-vuit modificacions de llei per llei, doncs, potser ho entendria més, però és que vostè està més d'acord que siguin trenta-vuit modificacions per reglament que no per decret legislatiu, que posteriorment està subjecte a aquest control parlamentari.

I, després, vostè diu: «i per què trenta-vuit lleis, i per què no més?», i ha posat dos mals exemples: un, perquè la Llei de carreteres és una llei aprovada després de la Llei 30, i ja adaptada com a llei de carreteres, i el segon exemple que m'ha posat, doncs, és la Llei 13, que fa uns minuts o mitja hora li estava oferint la possibilitat d'introduir a l'annex la Llei 30, i vostè s'hi ha negat i ha dit que no, que no; segurament tenia raó en el sentit que ha estat una negociació d'última hora, però en tot cas la Llei 30, si no hi és en aquest moment, és —i si en el debat no es corregeix— perquè el Grup Socialista no ha acceptat aquesta introducció de darrera hora.

Després, vostè feia referència..., i, és clar, deia: «el cos legislatiu català tindria trenta-vuit decrets legislatius elaborats pel Govern i, de l'altra manera, hauria tingut trenta-vuit decrets del Govern», no decrets legislatius, trenta-vuit decrets del Govern, perquè el que sí que està clar és que s'han d'adaptar els diferents procediments contemplats en les normes de la Generalitat que cal modificar.

I, després, un altre exemple que m'ha posat vostè. Diu: «És que el Govern de la Generalitat, com a incoherència de l'actuació» —i fins i tot de l'exposició que jo havia fet—, «és que el mes de novembre aprova el procediment sancionador». Il·lustre senyor Guitart, és que no necessita, el Govern de la Generalitat, habilitació per modificar un decret. El procediment sancionador era un decret i per això el mes de novembre vam procedir a la modificació d'un decret. I per modificar un decret no cal habilitació ni delegació legislativa, ni cap llei de bases que ens hi autoritzi: els decrets es modifiquen per decrets; les lleis, mitjançant una llei o una deslegalització o un decret legislatiu. Per tant, és perfectament correcte i coherent que aquest procediment sancionador s'aproves per decret, perquè estava precisament regulat per decret, i el que hem fet és, per decret, adaptar el procediment sancionador a les previsions de la Llei 30. O sigui que això és absolutament correcte i podria ser que sortís algun altre procediment més. Per què va sortir abans, i per què no vam esperar a fer això? Primer, perquè es podia fer, jurídicament, i després perquè suposo que estarà amb mi que el procediment sancionador l'havíem d'adaptar immediatament perquè es produeixen..., i a més, fins i tot..., concretament, amb motiu d'algunes infraccions derivades del joc i que, per tant, calia fer-ho molt ràpidament.

Jo, de la seva intervenció, el que sí que he pogut deduir són dues coses diferents: vostè diu «no estem d'acord amb la tècnica»; d'acord, ja li he dit el que penso, i a més em penso que amb bastanta raó, i a més amb fonamentada raó jurídica, perquè d'altra em sembla que no hi és..., però vostè diu: «és que cal modificar la Llei 13». Segurament, sí, però per tal d'adequar..., ja està bé com està. O sigui, el que hem de fer és adequar-la a allò que diu la Llei de bases que s'ha d'adequar, perquè la Llei 13 té el que diu la Llei de bases i altres aspectes que podem estar d'acord o no que s'han de modificar, però en tot cas no té res a veure amb això que estem debatent. Són dues coses diferents: la modificació global de la Llei 13, que té aspectes que no entren en el debat que estem aquí, i que es poden tenir opinions diverses de si s'han de modificar o no, però que no té res a veure amb l'adequació aquesta de què estem parlant. I per altra banda, l'adequació. I si la Llei 30 s'hi afegeix, es pot adequar, i, si no s'hi afegeix, podem fer una llei només d'adequació a la Llei 30 de la Llei 13, o podem fer una altra llei molt més àmplia, que és el que em sembla que vostè demanava, i que no té res a veure, senyor president, amb el debat d'avui, i que, per tant, això és una altra cosa, és una altra llei. Però, en tot cas, el que vostè demana és una llei per a un aspecte parcial de modificació de la Llei 13. Això seria el que té relació amb el que debatem avui; no la modificació total de la

Llei, que això es pot presentar en qualsevol moment mitjançant el procediment reglamentari; però del que estem parlant és de l'adequació, no estem parlant d'organització de la Generalitat i d'altres aspectes que conté la Llei 13.

I després es referia —que no voldria deixar cap dels... que he apuntat, almenys, sense contestar—... Evidentment que preval la de l'Estat en allò que contradigui, evidentment: és una llei de bases i, en tant que no sigui declarada, en els aspectes que va ser impugnada, inconstitucional, preval, evidentment, la Llei 13, que vol dir que si hi ha algun article de la Llei 13 que entra en contradicció —en alguns hi pot haver interpretació, però en alguns en clara contradicció—, no s'aplica. S'entén que el que és vàlid i que el que preval és la llei de Madrid.

I, després, finalment, i per acabar, no sé si vostè deu patir més pels administrats que el Govern de la Generalitat, que és de qui depèn; estigui segur que els procediments, els trenta-vuit procediments per decret —per decret—, doncs, seran, segur, per garantir la seguretat dels ciutadans, és a dir, la seguretat de tercers. D'això en pot estar ben segur. I si d'alguna manera es vulnera en alguna ocasió, sap que hi ha la via constitucional i legal de procedir a la presentació d'un recurs.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera.

(El Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.) El senyor Guitart demana la paraula i hi té dret, eh? Durant set minuts, que és el temps emprat per la senyora consellera.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, espero que no acabaré els set minuts, ni molt menys. Jo primer voldria agrair la deferència de la senyora consellera en sortir a la tribuna i contestar la intervenció que he tingut abans, i que, per tant, hem obert un debat que crec que pot ser interessant per a tots. Per tant, primer, agrairment.

Segon punt; jo crec que probablement m'hauré explicat malament i no ens haurem entès. A veure: el nostre Grup planteja, amb tota claredat, i així ho fa amb una proposició de llei que votarem posteriorment, planteja que la Llei de règim jurídic de Catalunya no es modifiqui mai ni per reglament, ni per decret legislatiu, ni per qualsevol altre procediment, si existeix. Demanem que una llei marc que il·lustra les relacions de tots els administrats amb les administracions de Catalunya, que és la llei mirall de tots..., home!, és la llei fonamental de Catalunya, que es tracti en el Parlament amb tots els ets i uts; demanem això: demanem això, no que es faci com a decret legislatiu que, certament, és el que vostè m'oferia fa mitja hora aquí en els passadissos. No volem que sigui un decret legislatiu: no, no, volem que sigui una discussió d'un projecte de llei nou que, ja que ve de l'oposició tècnica se'n diu «proposició de llei» i que la presentem: no és ni més important ni menys important que això.

Si la cosa no surt bé, crec que és exagerat dir que serà per culpa del Grup Socialista, que no accepta aquesta esmena un cop ja començat el Ple, pràcticament. Hem tingut dies per parlar-ne, i bé, per raons complicades, les que siguin,

doncs, sembla que això no haurà sigut possible, però en qualsevol cas sembla de tot punt evident, més enllà del tema que discutim —com vostè molt bé deia—, sembla de tot punt evident que la Llei de règim jurídic de Catalunya s'ha d'adequar a la Llei 30. Una part: té raó. Sembla, també evident, que convindria que, ja que estem posats en el tema de la Llei de règim jurídic, aprofitéssim la conjuntura per millorar-la en tot allò que siguem capaços de millorar-la, i que tots creguem que podem fer-ho: que s'obri un termini d'esmenes, que ho discutim com una proposició de llei, que esdevingui projecte de llei normal i corrent en aquest Parlament, que s'aprovi i que sigui la nostra llei. Perquè, si no, ho vulguem o no ho vulguem, diguem les paraules que diguem, la llei de referència, la llei marc serà la Llei de l'Estat. Hem de renunciar nosaltres a la nostra potestat legislativa, a fer nosaltres el nostre projecte de llei, la nostra Proposició de llei —perquè ve de l'oposició—, per què? I, en tot cas, senyora consellera, nosaltres diferenciàvem aquesta Llei, que és una llei marc, que ha de venir aquí amb tots els ets i uts, d'una altra cosa: ho diferenciàvem dels procediments administratius comuns. Vostè o algú del seu Grup o algú del Govern, ens podria dir quants procediments administratius comuns hi ha a Catalunya? Cent? Cinc-cents? Mil? Dos mil? Quants? Alguns són fruit d'una llei directament... Quants depenen de decrets? Que vostè diu «és que un decret modifica un decret». Naturalment, i una llei, una altra llei. És evident. Quants procediments administratius provenen de decrets, i que no se solucionen només pel règim sancionador del decret que vostè va fer. Hi ha el tema del silenci positiu i hi ha el tema... Vostè sap que és molt complicat, molts temes; n'han fet un, de decret. Que hi ha contradicció o no, a mi m'ha semblat veure-la: no és cap acusació, m'ha semblat veure-la, però en qualsevol cas el que diem nosaltres és que, d'aquests milers de procediments administratius en curs que jo no sé xifrar exactament quants són, però que dubto que vostès tampoc m'ho puguin dir, el que sí que els puc dir és que són de naturalesa molt diferent, i que els procediments administratius, vostès, que hi entenen molt —i que és veritat, i que en saben, i els que estan en les administracions públiques, molt més—, saben que no admeten normes de rigidesa, que admeten la norma de l'excepció i la norma de l'adequació a cadascun d'ells, perquè, si no, poden sortir disbarats.

I el que anem a fer nosaltres són normes rígides que afectin milers de procediments administratius dels quals no sabem quants depenen directament d'una llei, quants depenen directament d'un reglament o d'un decret.

Per tant, sembla que la nostra interpretació en dir que la Llei de règim jurídic es faci per un procediment legislatiu normal i corrent en el Parlament de Catalunya, com una llei normal i corrent, té ple sentit; i té ple sentit que fem el *traje* a mida de la Llei 30, d'aquests procediments administratius, dels quals els municipis, les administracions públiques i la Generalitat en tenen molts, molts, molts sobre la taula. Fem-los un *traje* a mida per tal que no tinguem cap sorpresa i no ens trobem amb disbarats que siguin difícils de resoldre.

Acabo, senyores i senyors diputats i diputades, dient, un cop més, que crec més que justificada la nostra posició bastant carregada de sentit, i un cop més els demano tant el vot favorable a la presa en consideració com el suport al nostre vot en contra, la nostra esmena a la totalitat al Projecte de llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Guitart. Moderi els seus entusiasmes, senyor diputat. (*Remor de veus.*)

Esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; al mateix temps, el senyor Roc Fuentes, que té la paraula, doncs, farà el posicionament sobre el punt segon de l'ordre del dia.

El Sr. FUENTES: Sí, senyor president, moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres hem presentat també una esmena de devolució a la totalitat d'aquest Projecte de llei de bases de delegació en el Govern per adequar les lleis de Catalunya a la Llei 30 de l'Estat, i ho hem fet coincidint, bàsicament, amb els arguments que s'han donat des d'aquí per part del Grup Socialista.

Jo pensava fer una intervenció que en bona part ja ha estat feta, i no sóc gaire partidari de repetir arguments. En qualsevol cas, sí que vull assenyalar, com a mínim, dues qüestions que a nosaltres ens semblen importants.

En primer lloc, ja s'ha dit que per part del Govern de la Generalitat de Catalunya ja s'està modificant, com ja s'ha modificat, i no discuteixo ara les facultats, el procediment sancionador, i s'estan, també, per altres conselleries i no pas per aquesta via, modificant lleis de Catalunya que fan referència al temes que tractem.

Ara bé, per nosaltres hi ha un altre aspecte que volia assenyalar, i és que la via de la delegació no és utilitzable —no és utilitzable— en molts dels casos que aquí es preveuen. En l'annex del Projecte de llei, que conté una relació de les que cal adequar, s'inclouen, com s'ha dit, la Llei de règim provisional de les diputacions, la Llei d'organització comarcal, la Llei municipal i de règim local de Catalunya, i totes elles són lleis d'organització territorial de Catalunya i, per tant, lleis de desenvolupament bàsic de l'Estatut, d'acord amb el contingut de l'article 33 de la Llei del Parlament, del president i del Consell Executiu, en relació amb l'article 5.3 de l'Estatut. És a dir, aquestes lleis, per ser modificades, requereixen tramitació del Parlament de Catalunya, requereixen aprovació per la majoria del Parlament.

Per tant, pel que fa referència, ja, a aquestes lleis, el procediment utilitzat és absolutament inacceptable. Però és que, per altra part, ens sembla que, si nosaltres realment volem fer ús i hem de fer ús de les capacitats d'autogovern que tenim i de les capacitats que té el Parlament, la via adequada no és altra que procedir a una prèvia adaptació de la llei d'administració catalana, de la Llei 13, a la Llei 30 de l'Estat, i després adequar els diferents procediments específics per via reglamentària, si cal, i tal i com la modificació de la llei catalana estableixi, atès que la llei estatal autoritza aprovar per reglament l'adequació de procediments, encara que estiguin aprovats per llei. Aquesta previsió de la dispo-

sició addicional no constitueix cap deslegalització directa de les lleis catalanes operada per una llei estatal, sinó una possibilitat que cada parlament autonòmic reguli en el moment de desplegar la Llei de l'Estat.

Per tant –per tant–, és evident que aquí estem tractant, estem debatent una qüestió de tècnica jurídica, però una tècnica jurídica que –com sempre sol passar– no és precisament neutra, perquè una o altra utilització pot introduir més o menys elements de seguretat jurídica, de garanties dels administrats i, per tant, no és pas una qüestió que no tingui una extraordinària importància. No podem dir, en absolut, que la Proposició de llei que ha presentat el Grup Socialista estigui deslligada d'aquest debat; al contrari, no únicament perquè s'han acumulat, sinó perquè és l'alternativa que des del nostre punt de vista correspon al Projecte de llei que ens presenta el Parlament; és la via adequada.

Altra cosa és que el contingut concret, específic, exacte de la Proposició de llei que ha presentat el Grup Socialista sigui absolutament satisfactori per al Grup d'Iniciativa per Catalunya. Nosaltres pensem que es pot millorar, perquè no és pas obligat que aquesta adaptació es limiti purament i simplement a la traducció de les normes estatals, sinó que, sense contradir-les i en ús de les facultats d'autogovern i d'autoregulació que tenim a Catalunya, a partir del marc bàsic fixat per l'Estat, nosaltres puguem introduir, puguem millorar aquests procediments per aquesta via. Però és per la via de modificar la nostra llei pròpia com nosaltres, això, ho hem de resoldre.

Per tant, sense perjudici que en el seu moment nosaltres puguem introduir, com, si s'aproves, introduiríem o intentaríem introduir les nostres esmenes per modificar la Proposició presentada pel Grup Socialista, nosaltres ens mantindrem en la nostra proposta de devolució del Projecte de llei presentat pel Govern i votarem favorablement –votarem favorablement– la Proposició que ha presentat el Grup Socialista.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats; gràcies, senyora consellera; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a defensar-la, té la paraula el diputat senyor Morera, que també podrà fer el posicionament respecte a la Proposició de llei.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el novembre de 1992 s'aprova a les Corts de l'Estat la Llei 30/92, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. Aquesta Llei es transforma en la llei administrativa bàsica, en substitució, a la pràctica, de les que fins llavors eren dues lleis bàsiques de procediment administratiu a l'Estat: la Llei de règim jurídic de les administracions de l'Estat, del 57, i la Llei de procediment administratiu, del 58.

D'acord amb l'article 149.18 de la Constitució i, sobretot, amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional, correspon a l'Estat la competència legislativa sobre el règim

jurídic de les administracions públiques i del procediment comú. És per això que la Generalitat ha d'adequar en el termini de temps que marca el Reial decret 14/93, de 4 d'agost, que són divuit mesos a partir de la seva publicació, tota la legislació catalana afectada i també els reglaments a la nova llei administrativa. La necessitat d'incorporar a l'ordenament administratiu els principis constitucionals de configuració d'una administració eficient i àgil, amb respecte als drets fonamentals de l'administrat, i la submissió al principi de legalitat obligaven a una reforma de la legislació administrativa bàsica de l'Estat, que no –i aquí potser és un punt de diferència amb la resta de grups que han parlat fins ara–, al nostre entendre, aquella que ja incorporava aquests principis, com era i és la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat. És per aquest motiu que cal adaptar les lleis sectorials catalanes que estiguin afectades per la reforma.

Fins aquí, d'acord; el que passa és que els dissentiments es produeixen a partir del mètode d'adequació. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana s'oposa al Projecte de bases de delegació –i per això presenta el retorn al Govern d'aquesta Llei de delegació– per diferents motius, per diferents i variats motius.

Primer: creiem que aquest no és un cas per emprar la tècnica de delegació legislativa. No compartim els dos criteris bàsics que estan esmentats a l'exposició de motius, com són el termini de temps peremptori per elaborar aquesta llei i les raons d'ordre tècnic i jurídic. Esquerra Republicana entén que, malgrat certa complexitat jurídica i de tècnica jurídica que comporta aquesta adequació –amb això sí que hi estem d'acord–, malgrat tot, era molt més interessant, era millor la presentació en aquest Parlament d'una llei..., d'un projecte de llei i que, per tant, se seguís el procediment legislatiu normal i habitual.

Segon, perquè creiem que no estem davant d'una autèntica llei de bases. La jurisprudència del Tribunal Constitucional i les mateixes prescripcions dels articles 82, 83 i 84 de la Constitució, a la qual fa referència l'article 33 del nostre Estatut, configuren un tipus de delegació molt més rigorosa i exigent que la que se'ns presenta. Per exemple, la Llei que se'ns presenta remet només el control o les prescripcions de la delegació als principis i criteris de la Llei 30/92; aquest és l'únic límit. I segon, es podran dictar un, dos o no se sap quants decrets legislatius per executar aquesta Llei de delegació. Per tant, aquesta Llei de bases, la trobem absolutament incompleta.

Tercer, perquè pel que fa a l'ordenament administratiu català no hi ha un antecedent clar i fiable de llei de delegació de bases. Hi ha un antecedent que segurament que el ponent del Grup de la majoria hi farà referència, però que nosaltres entenem que no és ni idèntic ni semblant. Aquest antecedent era la Llei de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de les lleis de Catalunya al dret de les comunitats europees. Nosaltres entenem que no es pot comparar. D'acord que ara es modifiquen més lleis, trenta-vuit; llavors, vint-i-vuit. Però ara només es tracta d'adequar la le-

gislació administrativa sectorial a una sola llei, i llavors es tractava d'adequar-la a seixanta-quatre –a seixanta-quatre– directives comunitàries.

També estem en desacord amb aquest mètode de delegació perquè, a part del mètode i per tant de la filosofia, no es fa referència a controls posteriors de l'activitat delegada del Govern. No es menciona –com aquesta mena d'antecedent que he mencionat– l'informe preceptiu de la Comissió Jurídica Assessora; en aquesta ocasió no es menciona. I, pel que fa al control parlamentari posterior, al qual fa referència l'article 127 del Reglament d'aquesta cambra, hem de dir que és bo veure en quins termes es podria plantejar aquest control; és a dir, el text articulat que retornés a aquesta cambra elaborat pel Projecte de llei, segurament ja estaria publicat i segurament, per tant, que ja entraria en vigor..., el control posterior que es pugui fer en aquesta cambra, la veritat és que té una efectivitat absolutament nul·la. Això hauria de passar a una comissió, en ponència, i, per tant, la votació majoritària d'aquí, ja presentat aquest Projecte, seria exactament la mateixa.

I perquè, en definitiva, es menysté la funció legislativa d'aquest Parlament, que prou limitada la tenim. La importància de les lleis que es modifiquen, probablement les lleis més importants que ha aprovat aquest Parlament i, per exemple, totes les lleis que fan referència a les LOT, entenem que requerien un altre mètode. Com he dit abans, un projecte de llei que, tot i entenent la complexitat d'aquesta adequació de la legislació administrativa catalana i del procediment, era millor fer-ho d'aquesta manera.

És per totes aquestes raons que Esquerra Republicana va presentar la seva esmena a la totalitat que demana el retorn al Govern, i, evidentment, s'hi manté.

Pel que fa a la Proposició de llei del Grup Socialista, nosaltres compartim algun dels criteris manifestats pel ponent i pel portaveu del Grup Socialista; el que passa és que entenem, potser a diferència d'algun altre grup que ens ha precedit en la paraula, que, d'acord amb els articles 9.3 i 10.1, número 1, de l'Estatut d'autonomia, és competència exclusiva –i, per tant, absolutament determinant– de la Generalitat el seu règim jurídic i el seu procediment. Entenem que la llei de l'Estat, la nova llei, incorpora tot un seguit de preceptes; que és una llei bàsica que, en tot cas, d'aquesta legislació bàsica de l'Estat, se n'hauria de parlar molt, però que també s'ha de tenir en compte aquesta competència exclusiva de la Generalitat.

Si s'ha d'adequar aquesta normativa administrativa bàsica a la Generalitat o no s'ha d'adequar i, per tant..., que podria semblar una mica paradoxal que en la relació de l'annex, de tot aquell seguit de lleis que s'han d'adequar, que no hi sigui precisament aquesta; nosaltres entenem que a primera vista pot sorprendre, evidentment, però, si es fa una reflexió profunda –si es fa una reflexió profunda– i es té en compte el marge competencial català –que ja és limitat–, entenem que té molt sentit que no hi sigui, i té molt sentit que les modificacions que puguin haver-hi a la llei catalana de procediment i d'organització de la Generalitat..., fins i tot

no sigui necessària haver-la d'esmenar. Al nostre favor o a favor d'aquesta motivació tenim, per exemple, l'opinió de diversos juristes administrativistes catalans expressada en el *Manual de dret públic*, editat recentment, i que són de l'opinió que a la llei catalana, que és anterior a la llei de l'Estat, que ja incorporava tots aquells avenços i totes aquelles prerrogatives que marcava la Constitució, no s'haurien de modificar pràcticament cap dels seus conceptes, a part d'un tema, que són els supòsits del tractament del silenci positiu i que, en tot cas, cabia la possibilitat que això es modifiqués des del punt de vista interpretatiu.

Per tant, nosaltres, que creiem que no s'hauria de modificar la Llei catalana 13/89, ens abstindrem en la Proposició de llei presentada pel Grup Socialista.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Torn en contra? (*Pausa.*) Té la paraula el diputat senyor Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU: Senyor president, senyores i senyors diputats, intentaré fer un torn en contra de les tres esmenes a la totalitat, presentades al Projecte de llei, perquè el nostre Grup votarà en contra d'aquestes tres esmenes a la totalitat, com també votarà en contra de la Proposició de llei presentada pel Grup Socialista i que constitueix el segon punt de l'ordre del dia del Ple.

Bé, amb la substanciació d'aquest Projecte de llei, jo crec que ens trobem davant d'un cas d'excepcionalitat o d'excepció en relació amb la famosa divisió de poders, és a dir, més exactament amb una rígida divisió de poders. Normalment correspon al Parlament –i així està establert i hi estem tots d'acord– l'aprovació de les lleis o de les normes amb rang de llei. Avui, però, estem substanciant una llei que el que fa és delegar la potestat legislativa del Parlament en el Govern. Existeix en aquesta qüestió una llarga tradició d'ús d'aquesta tècnica en el dret polític i també en el dret constitucional espanyol i en tots els estats democràtics de dret. Certament, en la història, i d'una manera més especial en els últims temps –en el règim anterior– se n'havia fet un ús abusiu, d'aquesta delegació, era massa freqüent i sense les condicions necessàries. I entenc que aquesta és la causa d'alguns recels expressats per alguns diputats en contra d'aquest Projecte de llei.

Certament, l'excepcionalitat permet una altra cosa i és que l'excepció es dona en aquest punt permetent que hi hagi la col·laboració entre l'executiu i el legislatiu per a la producció legal, i aquesta col·laboració té lloc en el marc de la Constitució –s'hi ha referit abans la senyora consellera i també altres diputats–, en el marc de l'Estatut, en el marc de la Llei 3/82, del 23 de març, del Parlament, el president i el Consell Executiu, i fins i tot alguns dels articles del Reglament d'aquesta cambra també hi fan referència.

Val la pena remarcar aquesta normativa per assenyalar no sols el marc jurídic de la delegació, sinó també per destacar que la col·laboració Parlament-Govern en aquest cas ve regulada a través d'unes condicions legals que són indispen-

sables, ja que no es tracta, doncs, d'una cessió temporal de potestat, ni de reglaments governamentals que eleven el seu rang, ni d'una plena llibertat del Parlament per exercir la delegació, sinó que aquesta ha de complir uns requisits que són inevitables. I, al mateix temps, cal tenir present que aquesta Llei respon al compliment del que estableix la disposició addicional tercera de la Llei 30/92 i el Reial decret llei 14/93, del 4 d'agost, i que es tracta –com també s'ha dit– d'una llei tècnica o de tècnica legislativa, que preveu el seu control parlamentari posterior –l'article 127 del Reglament del Parlament–, que constitueix una llei de bases, ja que té per objecte la formació i aprovació de decrets legislatius aprovadors de textos articulats i que el Govern pot exercir la delegació legislativa mitjançant un o més decrets legislatius cadascun dels quals esgotarà la delegació conferida en relació amb la matèria que reguli.

I encara una altra qüestió important, i que a parer meu fonamenta bàsicament l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, i que es tracta dels efectes de la deslegalització motivada per la citada disposició addicional sobre els textos legals de la Generalitat. També en aquest aspecte la senyora consellera hi ha parlat a bastament i jo entenc que el Grup Socialista defensa que a partir d'aquesta llei s'actui per via reglamentària, quan el text –i aquesta és la postura del nostre Grup– proposa la via dels decrets legislatius. Així nosaltres creiem que l'ús de la via reglamentària comportaria acceptar la teoria que una llei estatal –encara que fos bàsica– podria modificar la potestat legislativa que l'Estatut d'autonomia de Catalunya atribueix al Parlament i la potestat reglamentària que el mateix Estatut atorga al Govern de la Generalitat i, per contra, la deslegalització de la citada disposició addicional no pot habilitar el Govern de la Generalitat a adoptar o modificar lleis per via reglamentària, ja que el sistema previst a la Constitució no és el de jerarquia d'ordenament jurídic, sinó el de separació en funció de l'atribució de competències, d'acord amb la Constitució i els estatuts d'autonomia. I, a més a més, la via reglamentària seria –també s'ha indicat i jo hi estic d'acord– una via, diguem-ne, irregular o, en qualsevol cas, una via poc transparent, perquè escaparia al control del Parlament.

Abans he comentat que calia satisfer uns requisits inevitables, i voldria –encara que s'hagi tractat abans un moment– tornar-los a citar. En primer lloc, la delegació s'ha de fer, òbviament, per llei, que és la que estem fent en aquests moments –abans, anteriorment, a l'època franquista no era així, es feia per decrets-lllei. En segon lloc, cal una matèria concreta, és a dir, la delegació ha de ser per a una matèria concreta i, per tant, no són admissibles, en qualsevol cas, delegacions genèriques, i aquest requisit també es compleix perfectament en el present Projecte de llei, ja que va referit a l'adaptació de procediments administratius. En tercer lloc, cal establir un termini de l'exercici de la delegació per part del Govern, és a dir, les delegacions legislatives no poden ser intemporals, el termini també ve fixat en la mateixa llei. I, en quart lloc, el destinatari de la delegació només pot ser el Govern, com també estableix aquest Projecte de llei.

Per tant, des del nostre punt de vista no hi ha cap motiu per tenir recels sobre la tècnica de la delegació de la potestat legislativa; és perfectament constitucional, és perfectament estatutària.

I, com ha dit el senyor Morera –perquè sabia que probablement jo en parlaria–, existeixen precedents en aquesta mateixa cambra i, per tant, entenem que això reforça també aquesta postura i fins i tot hi ha també jurisprudència del Tribunal Constitucional. Per tant, cap dubte sobre el procediment, és veritat que n'hi poden haver d'altres. Nosaltres entenem –i personalment estic en aquesta línia– que tots els altres procediments tenen inconvenients i és la raó per la qual en els ordenaments jurídics europeus es prefereix també, en general, la delegació legislativa tècnicament més purista i més ràpida que altres procediments; més purista que la via reglamentària, més ràpida que el procediment legislatiu ordinari. El procediment ordinari seria possiblement el més convenient si es tractés d'una refosa de textos legals –que no és el cas– i no és possible o no és adequada la via reglamentària, ja que el sistema constitucional –com deia abans– no és el de la jerarquia d'ordenament, sinó el de separació en funció de competències i –ho repeteixo– és una via que jo considero poc transparent i irregular.

Bé, la senyora consellera també ha fet una referència molt clara a la Proposició de llei presentada pel Grup Socialista. Efectivament, aquest annex potser a la Llei 13 podria tenir cabuda, no hi és, la senyora consellera ha explicat per quins motius. Jo no voldria allargar-me més tampoc en aquests temes –estic d'acord amb la seva argumentació–, però sí que voldria afegir-hi encara un altre argument i és que el Govern de la Generalitat de Catalunya va acordar presentar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 30/92, del 26 de novembre, per considerar que determinats preceptes d'aquesta Llei vulneren les competències estatutàries assumides per la Generalitat en matèria de règim jurídic en establir una exhaustiva regulació que excedeix en escriure del que s'ha de considerar com a bàsic, i perquè aquest excés en l'establiment de les bases suposa una invasió de les potestats organitzatives de l'Administració de la Generalitat.

Jo diria que aquesta circumstància fa que no resulti ni aconsellable jurídicament ni tampoc coherent modificar en aquests moments la Llei 13/89 fins que no es produeixi un pronunciament del Tribunal Constitucional, el qual pot reconèixer o no, però pot reconèixer les tesis sostingudes per la Generalitat, i, en conseqüència, que no sigui necessari dur a terme la citada modificació.

Jo diria que com a complement dels arguments de la senyora consellera també s'ha de tenir en compte aquest altre i per aquests motius el nostre Grup votarà en contra de la presa en consideració de la Proposició de llei del Grup Socialista i també en contra de les tres esmenes a la totalitat al Projecte de llei, presentades pel Grup d'Iniciativa, d'Esquerra Republicana i del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Castellnou. Ara poden intervenir els grups que no ho han fet fins aquest moment per fixar llur posició. Pel Grup Mixt, el senyor Reguant sembla que hi renuncia. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Llei 30/92, del 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú ens ha estat presentada com un element de modernització de l'Administració pública, però la realitat és que ha generat alts graus de confusió i d'incertesa, especialment en l'àmbit local, ja que el Govern socialista ha legislat sense tenir en compte el desenvolupament posterior, especialment pel que fa als procediments locals.

Per posar una mostra, a tall d'exemple del grau d'inseguretat que pot generar aquesta llei, cal fer esment al supòsit que es contempla en l'article 109, apartat d, quan inclou, entre les resolucions que posen fi a la via administrativa, les resolucions d'òrgans administratius; quan una disposició legal o reglamentària així ho estableix, supòsit que provoca una forta inseguretat jurídica per la impossibilitat dels ciutadans de conèixer totes les lleis, estatals, autonòmiques, els reglaments d'ambdues i els reglaments d'organització de tots els ens locals.

La disposició final de la Llei 30/92 recull un període de tres mesos, no obstant això la disposició addicional tercera fixa l'adequació de procediments per la via reglamentària en el termini de sis mesos a partir de l'entrada en vigor de la Llei, en el qual s'hauria de portar a terme l'adequació de les normes reguladores dels diferents procediments administratius, qualsevol que sigui el seu rang, amb menció específica dels aspectes estimatoris o desestimatoris que la falta de resolució expressa produeixi. L'adequació a la llei de les normes existents reguladores dels procediments administratius, qualsevol que sigui el seu rang, havent de tenir el resultat de reduir-ne el seu nombre, així com la seva simplificació i agilitació, comporta una gran complexitat, ja que hi ha detectats 1.893 procediments que s'han d'adequar a la nova llei, per la qual cosa el Govern de l'Estat, mitjançant el Reial decret llei 14/93, del 4 d'agost, va modificar la disposició transitòria segona en el sentit d'ampliar el termini a divuit mesos per adequar les normes reguladores dels diferents procediments administratius.

En la disposició final de la Llei 30/92 s'atorga al Consejo de Ministros la facultat de dictar quantes disposicions d'aplicació i desenvolupament de la llei siguin necessàries. Aquesta facultat d'adaptació la pot realitzar qui té competències legislatives, és a dir, tant a l'Estat com a les comunitats autònomes, autoritzant la manipulació dels ordenaments estatals i autonòmics que poden afectar no només reglaments, sinó també lleis. Per tant, es produeix una deslegalització per tal que aquestes actuacions es puguin fer mitjançant reials decrets estatals o decrets autonòmics, i es pretén que mitjançant les actuacions tant de l'Estat com de les comunitats autònomes, que els 1.893 procediments actualment quedin en 20, segons va declarar el subsecretari

d'Administraciones Públicas a un conegut diari el dia 28 de febrer de l'any 93.

A casa nostra, el Gabinet Jurídic Central va elaborar una circular el 26 de febrer del 93 en què s'aborden temes específics per a l'adaptació de la Llei, com el procediment sancionador, el silenci administratiu i els recursos, on es palesen el caràcter tècnic i la complexitat de la matèria, la qual cosa aconsella autoritzar el Consell Executiu perquè dicti decrets legislatius aprovadors de textos articulats per tal que en l'àmbit de les nostres competències i d'acord amb la disposició addicional tercera de la Llei 30/92, del 26 de novembre, en la nova redacció que li dona el Reial decret llei 14/93, del 4 d'agost, adequi a aquestes lleis les normes amb rang de llei reguladores de procediments administratius sectorials i en allò que sigui procedent en règim sancionador i de recursos.

El fet d'autoritzar el Govern a portar a terme l'adequació de la nostra legislació a la Llei 30/92 no suposa obviar el debat parlamentari ni el control de la cambra, ja que, tal com disposa l'article 127 del Reglament, les lleis de delegació establiran —com ho fa l'article 4 del projecte de Llei de delegació avui a debat— el control de la legislació delegada per part del Parlament, de manera que tan aviat com el Govern haurà fet ús de la delegació comunicarà al Parlament el text articulat objecte de delegació per tal que els diputats i grups puguin, mitjançant objeccions que tenen el tractament d'esmenes, controlar el Govern, si el Govern ha usat correctament la legislació i la delegació legislativa.

Finalment, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà en la presa en consideració, com també a les tres esmenes a la totalitat, de la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/89, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, per tal d'adequar-la a la Llei 30/92, ja que el nostre Grup Parlamentari considera que la tècnica de delegació legislativa que preveu l'article 33 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya és la més adequada per tal de fer l'adaptació de les innovacions introduïdes per la Llei 30/92, donat el seu caràcter eminentment tècnic i la minuciositat amb què cal portar-la a terme, abastant no només la Llei 13/89, sinó tot un seguit de lleis que són susceptibles d'adaptació.

El que ha provocat la sorpresa del nostre Grup Parlamentari ha estat el fet que en l'annex al Projecte de llei de bases de delegació no s'inclouï l'adequació de la nostra Llei bàsica pel que fa a l'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que hauria d'estar, en opinió del nostre Grup Parlamentari, immediatament incorporada a les disposicions que han de ser objecte d'adaptació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros.

Ara passem a la votació del retorn del Projecte de llei al Govern.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el retorn, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de Llei ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions.

Passem ara al debat de la part dispositiva del Projecte de Llei. La primera esmena és a l'article primer i és presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Esmena de modificació. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor president. Molt breument i de l'escó estant, perquè, en realitat, aquesta esmena ja ha estat defensada en el torn de totalitat. El que pretenem amb aquesta esmena és ben simple, senyor president: que aquesta Llei, aquest Projecte de Llei que estem debatent, autoritzi el Govern de la Generalitat que, per decret —per decret—, adapti tots els procediments administratius en curs a Catalunya a allò que preveu i està establert a la Llei bàsica, Llei 30. Insisteixo que, via legislativa, autoritzem el Govern que, per decret, adapti aquests procediments administratius i, per tant, es clarifiqui el mapa administratiu a Catalunya.

No dic res més, perquè allò altre, senyor president, seria repetir els arguments de l'esmena a la totalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Torn en contra, el senyor Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Efectivament, el senyor Guitart té tota la raó: és una esmena ja defensada, almenys bàsicament, en l'esmena a la totalitat, i, per tant, també el nostre Grup, d'alguna manera, l'hem contradita en la posició en contra de l'esmena a la totalitat. Nosaltres som partidaris no de la via reglamentària, senyor president, sinó de l'ús o de la tècnica dels decrets legislatius, i en aquesta postura ens mantindrem i, per tant, votarem en contra d'aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou.

Passem, doncs, a la votació d'aquesta esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions.

Ara votarem el text del Dictamen d'aquest article primer... (*Veus de fons.*) Bé, com que hi ha una altra esmena, del Grup Parlamentari Popular, que també és a l'article primer, doncs, primer debatrem aquesta esmena. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, l'esmena presentada pel Grup Parlamentari Popular al Projecte de Llei de bases de delegació en el Govern per tal d'adequar les lleis de Catalunya a la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú es dirigeix al fet que, en l'adequació de les normes amb rang de lleis reguladores de procediments administratius sectorials, i en allò que sigui procedent, i en els règims sancionadors i recursos que esta-

bleix aquesta Llei, s'especifiquin els aspectes estimatori o desestimatori que la falta de resolució expressa produeixi.

La mateixa disposició addicional tercera de la Llei 30/93, modificada pel Reial decret llei 14/93, fa esment que l'adequació a la matèria de les normes reguladores dels diferents procediments es farà amb específica menció dels efectes estimatoris o desestimatoris que la falta de resolució expressa pugui produir. L'Administració té l'obligació de resoldre, com a garantia jurídica per al ciutadà..., perquè, encara que la resolució sigui desestimària, l'administrat pot seguir actuant, bé en la via administrativa, o en la contenciosa. Aquest és un principi recollit, entre altres, en la Sentència de 17 d'abril del 90.

És a dir, la Llei no autoritza el silenci i, per tant, no es tracta que l'Administració pugui o no resoldre..., però la realitat fa necessari que en supòsits de falta de resolució expressa no es produeixi indefensió de l'administrat. La nova Llei no tracta el silenci administratiu de la mateixa manera que l'antiga Llei de procediment administratiu, i, fins i tot, no en fa esment en tractar-lo no com a silenci, com a actes presumptes en l'article 43, fixant la possibilitat de supòsits d'estimació presumpta, que seria equivalent al silenci positiu, i supòsits en què han de considerar-se desestimats, cas de silenci negatiu.

Aquesta és una qüestió d'importància cabdal per garantir els drets dels administrats pel que fa a la manca de resolució per part de l'Administració, per la qual cosa ha estat incorporat, mitjançant la nostra esmena, pel Grup Parlamentari Popular a l'article primer del Projecte de Llei avui a debat.

Haig de dir que el Grup de la majoria ens ha presentat una possibilitat de transacció, que segurament farà arribar a la Mesa i que el redactat, doncs, el nostre Grup l'accepta, amb la qual cosa podria haver-hi una transaccional en aquest aspecte. (*Pausa.*) El senyor Escudé diu que «tranquil»; per tant, ho dono ja com a fet.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Torn en contra, el senyor Castellnou té la paraula.

El Sr. CASTELLNOU: Sí, senyor president, moltes gràcies. Efectivament, nosaltres creiem que l'esmena presentada pel Grup Popular pot ser assumida en el text del Projecte de Llei, tota vegada que, bàsicament, el que es proposa a l'esmena entenem nosaltres que anava recollit ja en el Projecte, en la seva referència a la disposició addicional tercera de la Llei 30. I, per tant, amb aquest nou redactat que hem fet com a esmena transaccional, entenem dues coses: que clarifica més el text i, en segon lloc, que gràcies a això, doncs, donem una garantia de seguretat jurídica més important als ciutadans.

Per tant, senyor president, amb el seu permís, li portaré aquest text de l'esmena transaccional perquè es pugui llegir.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Ros ja ha donat la conformitat a aquesta futura esmena transaccional, de manera que ja ha quedat retirada la seva, perquè queda substituïda per aquesta esmena. Proposo..., millor dit: dispo-so que sigui llegida per la senyora secretària.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional a l'esmena número 5, del Grup Popular: «Punt 1, s'autoritza el Govern de la Generalitat perquè dicti decrets legislatius aprovadors de textos articulats, per tal que, en l'àmbit de les competències de la Generalitat i d'acord amb el que estableix la disposició addicional tercera de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de conformitat amb la redacció que li dona el Reial decret llei 14/1993, de 4 d'agost, adequi a aquesta Llei les normes que amb rang de lleis reguladores de procediments administratius sectorials, amb men-ció específica dels efectes estimatoris i desestimatoris que la falta de resolució expressa pugui produir i, en allò que sigui procedent, els règims sancionadors i de recursos que s'esta-bleixin en aquestes normes. Els textos legals susceptibles d'adaptació es relacionen en l'annex.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secre-tària.

Es passa ara a la votació d'aquesta esmena transac-cional.

Vots a favor d'aquesta esmena?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena ha quedat aprovada per 66 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció.

Ara se sotmet a votació l'article primer del text del Dic-tamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 66 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció.

Ara se sotmeten a votació, si no hi ha objecció, con-juntament els articles 2, 3, 4 i disposició final, així com l'exposició de motius i el títol de la Llei, conjuntament, i l'annex.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les disposicions esmentades han quedat aprovades per 66 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció.

Hi ha algun grup que vulgui fer explicació de vot? (*Pau-sa.*) Doncs, deixem-ho sense explicació.

I ara hem de sotmetre a votació el punt 2 de l'ordre del dia, la presa en consideració de la Proposició de llei del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de la Proposició de llei ha es-tat rebutjada per 22 vots a favor, 61 en contra i 9 absten-cions.

Declaració institucional sobre la commemoració del Dia Internacional de la Dona Treballadora

Senyores diputades i senyors diputats, un any més, aquest Parlament se suma a la commemoració del Dia Inter-nacional de la Dona, que es va celebrar el passat dia 8 de març. Malgrat que perduren encara posicions i activitats que no valoren el paper de la dona dintre de la nostra societat, constatem els avenços aconseguits en el camp de la igualtat d'oportunitats entre dones i homes i, a molts nivells, avenços que continuen essent insuficients però que, a la ve-gada, marquen el camí a seguir en aquest procés.

Per aquest motiu, avui volem fer una crida a tota la so-cietat, persones individuals, organitzacions socials, sindi-cals, empresarials, de defensa dels drets de les dones, administracions públiques, mitjans de comunicació i, molt especialment, als partits polítics i als grups parlamentaris perquè instin a corregir un dels grans dèficits que encara existeix fent efectiu, de forma progressiva, el principi de pa-ritat democràtica en els nivells de representació política d'homes i dones. Tenint en compte que la igualtat d'opor-tunitats forma part dels drets fonamentals de tot ésser humà, una participació igualitària de dones i homes en la presa de decisions aportarà noves idees, nous valors i conductes dife-rents, més apropiades per a la construcció d'un món més just i més equilibrat.

Moltes gràcies. (*Alguns aplaudiments.*)

Passem al tercer punt de l'ordre del dia... (*Remor de veus.*) Silenci! La senyora Montserrat demana la paraula?

Alteració de l'ordre del dia

La Sra. MONTSERRAT: Sí, senyor president. Si vostè m'ho permet, li voldria adreçar un prec, i seria veure si el punt número 3 el poguéssim posposar, doncs, per a la tarda. El Grup Parlamentari Popular ens hem posat o..., en fi, més aviat ho hem comunicat als diferents grups de tota la cam-bra, tots els portaveus, perquè el ponent d'aquest tema, doncs, no hi pot ser –i crec que vostè també és coneixedor dels motius– fins a la tarda a les sis. I era, doncs, fer-li aquest prec, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La presidència, ate-nent el que acaba de dir la diputada senyora Montserrat i les raons en què ho fonamenta, doncs, sollicita l'assentiment de la cambra per modificar l'ordre del dia en el sentit que el punt 3 es veuria no abans de les sis de la tarda del dia d'avui.

Hi ha l'assentiment? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Pla de reestructuració del cooperativisme agrari de Catalunya

Doncs, així passem al punt quart de l'ordre del dia: inter-pel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Pla de re-

estructuració del cooperativisme agrari de Catalunya, presentada pel diputat senyor Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Socialista. Es tramita pel procediment d'urgència. Té la paraula el senyor Vilalta. (*Remor de veus.*)

Silenci!

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, el motiu de la interpellació que presento en nom del Grup Socialista rau en la preocupació que el Grup i que jo mateix sentim pel desenvolupament del procés de reestructuració del cooperativisme agrari de Catalunya. Fixi's bé que dic pel procés, i no pel Pla, perquè, contràriament a allò que es desprenia d'un mandat d'aquest Parlament del debat de política agrària de maig del 92, no hi ha encara un pla, sinó un procés que dimana d'un conjunt de línies que s'han instrumentat a través d'uns decrets.

No hi ha un pla i això no permet, precisament, contemplar el procés de reestructuració d'una forma global, sinó que obliga a afrontar-lo individualment i aïlladament, com succeeix en el moment present. I parlava de preocupació, que jo crec que és compartida per altres grups polítics d'aquesta cambra, si es té en compte el conjunt de preguntes que han estat entrades al Parlament i publicades ja al *Butlletí Oficial* respecte a diversos aspectes i assumptes vinculats al món cooperatiu. Preocupació que li feien notar, senyor conseller d'Agricultura, al mateix Congrés de la Unió de Pagesos celebrat aquest cap de setmana a Lleida, quan li deien que el procés de reestructuració del cooperativisme agrari no anava tot el positiu que hauria d'anar.

Nosaltres, el Grup Socialista, hem arribat a aquesta conclusió després d'un estudi exhaustiu que ens ha durat setmanes i que ha fet que en aquest moment decidíssim presentar una interpellació i no esperar més. En aquest estudi hem estudiat acuradament la gestió de l'Institut Català de Crèdit Agrari, que no és el motiu avui analitzar-ho —fou analitzat en una comissió fa uns dies en aquest mateix Parlament—, i d'aquest informe, de l'Informe de la Sindicatura de Comptes respecte a l'Institut Català de Crèdit Agrari, fer notar solament aquella apreciació de la Sindicatura de Comptes en què assenyalava que cada dia més l'Institut Català de Crèdit Agrari es mou més, en l'atorgament de les seves operacions, per raons de conveniència política que per raons d'oportunitat financera o de viabilitat en les propostes que s'aproven.

En aquest estudi hem considerat molt atentament el conjunt de subvencions que amb base en aquelles línies aprovades en els corresponents decrets s'han decretat en aquestes darreres setmanes, i d'una forma molt especial voldria assenyalar-ne algunes que aporten dades precipitades, des del nostre punt de vista, en els darrers dies del mes de desembre d'aquest any passat i publicades els primers dies del mes de gener: 80 milions de pessetes a la Cooperativa de Sant Isidre, de Balaguer, que és una cooperativa en situació de fallida certa des de fa temps; 100 milions de pessetes a Pedro Rovira, que és una SA (*pausa i remor de veus*), perquè conjuntament amb les cooperatives de la zona pugui realitzar

una determinada operació de millora en les línies de comercialització del producte de les cooperatives de la zona, però que a l'hora de la veritat resulta que les cooperatives de la mateixa zona de la Terra Alta rebutgen el paquet d'accions de Pedro Rovira que se'ls regala a canvi d'aquesta subvenció de la Generalitat a Pedro Rovira, i la Generalitat ha de col·locar aquest paquet d'accions a Unió Agrària de Reus, perquè les cooperatives que sembla que haurien de ser les primeres interessades a fer-se amb aquest accionarial el rebutgen sorprenentment, o 100 milions de pessetes a Copirineu, que ha viscut una situació que ha provocat algunes d'aquestes preguntes dels altres grups que assenyalava abans.

Copirineu és una cooperativa molt important que vertebrava econòmicament i socialment el Pallars i que ha entrat en situació de fallida de la qual difícilment sortirà, malgrat aquests 100 milions que vostès han anunciat i 100 més que n'hauran d'afegir i 500 més que ja comuniquen en aquest moment que hauran d'afegir. Què ha passat a Copirineu? Jo crec —vull deixar-ho clar des del primer moment— que la Conselleria d'Agricultura ha tingut respecte a Copirineu una actuació prou positiva que fa que ho assenyallem avui aquí; el problema és que s'ha fet càrrec d'una situació gravíssima de Copirineu quan Copirineu havia entrat en una situació probablement irreversible. Entre altres coses, Copirineu feia cinc anys que no reunia la seva assemblea general; entre altres coses més, els comptes de Copirineu, auditats suposadament anyalment, no s'ajustaven a la realitat dels fets, i en aquest moment, quan la Conselleria d'Agricultura intervé a fons en el tema, es troba amb una situació de difícil viabilitat.

Jo crec, senyor president, que en el tema de Copirineu, en la mesura que en alguns aspectes és un tema similar al que succeeix en altres cooperatives —per exemple, en la de Balaguer també—, no podem limitar-nos a dir que les coses han anat malament.

La Llei de cooperatives, en els seus articles 69, 108 i 109 encarrega al Consell Executiu de la Generalitat, i especialment a la Conselleria de Treball i a la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals, una funció de tutela respecte al món cooperatiu. Assenyalava, en el seu article 108, que correspon al Departament de la Generalitat competent en matèria de cooperatives la funció inspectora del compliment de les previsions d'aquesta Llei, sens perjudici de les funcions que corresponguin a altres departaments. Assenyalava també que la vulneració d'aquests preceptes implica responsabilitat, responsabilitat per a la cooperativa i responsabilitat per als membres de la junta rectora de la cooperativa. L'article 109 assenyalava que una cooperativa podrà ser desqualificada per la realització de faltes greus, algunes de les quals ens consta de manera fefaent que han estat localitzades, identificades pels estudis que la Conselleria d'Agricultura ha realitzat sobre la situació de Copirineu.

La qüestió és la següent: hem de continuar abordant un problema tan important com aquest, que afecta —com aquest

vull dir el de la reestructuració del món agrari i cooperatiu català-, que afecta 523 cooperatives de primer grau, 20 de segon, més de 100.000 socis cooperatius, 127 seccions de crèdit i que vertebrava en bona mesura el món agrari català d'aquesta manera que ho hem vingut fent fins ara? –aquest és el motiu de la interpellació–, o hem de plantejar les coses d'una altra manera? Des del nostre punt de vista, senyor conseller, a nosaltres ens sembla que no s'hauria de continuar treballant a salt de mata com s'ha fet fins ara, que no és un bon procediment abordar les situacions de crisi que van arribant damunt la taula després de picar la porta quan estan ja en situació greu. A nosaltres ens sembla que el que caldria és ser fidels als acords d'aquell debat de política agrària de maig del 92 i procedir a la redacció d'un mapa que ens permetés saber quins són els nusos de la xarxa en els quals nosaltres confiem i fiem per al futur.

Nosaltres no tindríem inconvenient, senyors membres del Govern, que fins i tot s'aportessin en forma de subvenció quantitats tan importants com aquestes per tapar la negligència d'antics rectors d'aquestes cooperatives si l'operació es feia inscrita en el marc d'un disseny de viabilitat que reforçés l'estructura general del sistema. Des del nostre punt de vista això no existeix, i per això en aquest moment la pregunta que nosaltres hem de formular-los en aquesta primera part de la interpellació és precisament aquesta: per què, senyor conseller, això? Per què, senyor conseller, aquestes actuacions respecte a Copirineu, respecte a Pere Rovira, respecte a la Cooperativa de Balaguer, si ens manca un instrument que globalitzi la viabilitat de les ajudes que hem d'aportar? I sobretot, senyor conseller, com podem esmerçar diner públic en aquesta quantitat, sense demandar les responsabilitats, si és que hi ha responsabilitats? Responsabilitat dels gestors de les cooperatives i també, senyor conseller d'Agricultura, responsabilitat d'algun altre departament de la Generalitat, que lamento molt que no estigui present avui aquí a través del seu conseller –em refereixo a la Conselleria de Treball–, que té l'obligació que dimana de la Llei de cooperatives d'exercir la tutela sobre el món cooperatiu en general, i sobre el món cooperatiu agrari, també, d'una manera específica.

Per tant, senyor conseller, espero que en la seva intervenció ens pugui permetre avançar a tots plegats en el disseny de la forma més positiva possible d'això que jo crec que hauríem d'aconseguir al més aviat possible, que seria dibuixar un mapa que ens permetés considerar la viabilitat que el conjunt del sistema que té per a Catalunya, que el té, en qualsevol cas, d'una forma molt important, tant en termes econòmics com socials.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Honorable president, senyores, senyors diputats, començaré la meua intervenció amb el salt de mata. Vostè citava abans que

sembla que treballem a salt de mata, jo també li he de dir que la seva interpellació també és a salt de mata, perquè amb anterioritat havíem presentat..., havia demanat una compareixença, precisament, doncs, que dura –si no ho recordo malament– quatre hores, per explicar tots aquests temes.

No estic absolutament gens d'acord que es treballi a salt de mata, sinó que precisament crec que, en el Pla de reestructuració de cooperatives, s'està fent un treball molt seriós, un treball que comporta, evidentment, uns esforços importants, moltes vegades de canvi de mentalitat del mateix sector agrari, i amb el que sí que no estem en absolut d'acord és que no hi hagi pla. El pla hi és, i amb uns objectius molt concrets. Si bé li haig de reconèixer que el Departament ha hagut de fer tot un seguit d'actuacions fora d'aquest pla, i això és obvi, és el mateix que quan un ha d'arreglar una casa i s'està esquerdant: primer l'apuntala i en aquell moment, després, fa els projectes i porta endavant la reconstrucció. Tots sabem que el món cooperatiu, segurament a remolc d'una situació de crisi generalitzada, l'ha patit fortament. El sector primari tots sabem que ha estat fortament afectat per aquesta situació de crisi que viu el conjunt de la societat i, sense cap mena de dubte, les estructures que emanen d'aquest sector primari, doncs, han passat per la mateixa problemàtica.

Vostè citava, a més, quan parlava de l'ICCA, que la major part de crèdits o ajuts s'havien fet amb una conveniència política. Jo li haig de dir que política és tot i que, evidentment, hi ha una política agrària al darrere; de tota manera, vull recordar que l'ICCA –i em sembla que es pot demostrar a bastament– no ha assumit cap risc. En tot cas, vénen absolutament garantits pel patrimoni d'aquestes cooperatives, que aquestes ajudes no estan –i vull recordar-ho– dintre el Pla de reestructuració de cooperatives, sinó que són ajudes de caràcter genèric, a les quals es poden acollir i que, si la gent reuneix les garanties, els són atorgats.

Vostè ha mencionat exactament tres casos: el de la cooperativa de Balaguer, el de Pere Rovira i el de Copirineu. El tema de la cooperativa de Balaguer, que vostè sap que es remunta a molts anys enrere, és una situació absolutament de fallida d'aquesta cooperativa; absolutament de fallida, amb diferents deutes. Hi ha un crèdit atorgat, conjuntament, amb garanties, per l'Institut Català de Crèdit Agrari i per l'Agrupació de Cooperatives, que puja 170 milions de pessetes, amb una garantia hipotecària sobre la cooperativa, que el patrimoni la cobreix, però a la vegada cal recordar que hi ha un deute de 250 milions de pessetes –avalats per cinquanta socis solidàriament, de 5 milions de pessetes cada un– i, a part, hi ha uns deutes de Seguretat Social, IRPF, etcètera. El que és molt clar és que, en cap cas, els prop de 500 milions de deute que en aquest moment té aquesta cooperativa no poden ser coberts en cap cas pel seu patrimoni. Sí que hi ha una garantia absoluta en aquest cas, tant de l'ICCA com de la Federació de Cooperatives, de recobrar els imports dels préstecs concedits a través de l'alienació del seu patrimoni. Ara bé, a ningú li cap el dubte que aquí hi havia un proble-

ma humà de força importància, i és que aquests cinquanta socis han de fer front, aquests cinquanta socis han de fer front a un deute directe de 250 milions de pessetes i, a més, a altres responsabilitats. L'ajuda en aquest sentit, aquests 80 milions de pessetes eren una ajuda de caràcter extraordinari. Haig de dir-li també una cosa: que totes aquestes ajudes, totes, han passat per la taula corresponent i estan atorgades amb el vist-i-plau de totes les organitzacions sindicals; vull dir que en cap cas se'ns pot acusar de fer ajudes de caràcter graciós, sinó tot al contrari, que són ajudes que s'han debatut i s'han mesurat molt ponderadament. Aquests 80 milions de pessetes s'atorguen sota la condició que aquests socis facin l'esforç de capitalitzar aquest deute, que és un deute que evidentment no és amb nosaltres, sinó que és un deute que exactament és, si no ho recordo malament, amb SAECA.

Vostè em podrà dir que això no entra ben bé dintre del Pla de reestructuració de cooperatives: li ho reconec totalment; ara, sí que hi ha una cosa molt clara: que vostè sap que en la comarca de la Noguera, si descapitalitzem aquests cinquanta —que els descapitalitzem, dissortadament, aquestes persones, perquè hauran de fer un esforç molt important atenent les seves responsabilitats personals—, doncs, probablement estem infligint un greuge a l'agricultura d'aquella zona, del qual difícilment es podria recuperar. Evidentment, jo ja li dic que —i vostè ho sap— aquí hi ha el vist-i-plau de totes les organitzacions sindicals.

Quan parlem del tema de Pere Rovira, l'ajut que es fa en aquest cas és una ajuda pensada sobretot per canalitzar tota la gamma de vi a preu econòmic. Vostè sap que en aquest moment a Catalunya tenim una problemàtica d'excedents de vi, tenim una problemàtica que ha fet que el raïm que es pagava fa uns anys, depèn de la varietat, des de 35 a 60 pessetes i escaig, doncs, molt d'aquest raïm, aquest any passat, s'ha cotitzat a 17, 18, 19 pessetes, i l'any passat encara potser lleugerament inferior, i sobretot afecten molt, aquests baixos preus, les zones que no estan incloses dintre d'una denominació d'origen, tot i que haig de reconèixer que al Penedès, que és un gran productor, l'afecten en igual mesura. Es pretén a través d'aquesta operació motivar tot un seguit de cooperatives perquè facin una opció de compra sobre una empresa, amb unes dificultats econòmiques en aquell moment, per poder introduir-se en el sector comercialitzador del vi.

Bé, haig de reconèixer que algunes cooperatives de la zona no van voler entrar-hi, però en canvi sí que hi va entrar Unió Agrària, sobre la qual tenim un Pla de reestructuració i de viabilitat força important, i en el qual es demostrava que l'envasat que tenia a través de Bodegas Litoral, Unió Agrària, doncs, era un tema que no era rendible, i en canvi sí que, utilitzant les instal·lacions i la maquinària de Pere Rovira, aquest procés era perfectament vàlid. Vull recordar-li, de tota manera, d'una manera molt especial, que aquesta operació ha estat una operació insígnia i bandera de la Federació de Cooperatives de Catalunya; ho dic perquè ho tingui clar i sàpiga d'on vénen els projectes, perquè veig la seva

cara i petites rialles. Vull dir que em sembla bé, però vull dir que en tot cas sàpiga que nosaltres comptem no solament amb el suport del sector, sinó amb les seves iniciatives, i que aquesta operació és una operació auspiciada —auspiciada i, a més, pregada, per dir-ho d'alguna manera— per la Federació de Cooperatives. I a més crec que és una molt bona solució, perquè en aquest moment estem començant a obtenir resultats a través de línies blanques per treure grans quantitats de vi del nostre mercat, cosa que sense cap mena de dubte alleugereix els nostres excedents.

Quan parlem del tema de Copirineu, el tema de Copirineu..., n'hi ha cinc, d'aquests casos. Vostè no me n'ha citat dos, jo ja els citaré i així no ens els deixarem al tinter. Hi ha el tema de Copirineu, en el qual s'aproven 100 milions de pessetes d'ajut, sempre que —sempre que— els socis aportin 300 milions de pessetes, perquè era el deute de caràcter immediat que tenia la cooperativa. Per tant, si volíem anar cap a un pla de viabilitat, necessàriament —necessàriament— els socis havien de fer front en primera fase als deutes de caràcter immediat. En aquest moment vostè sap que amb Copirineu hi ha pactat un pla de viabilitat, igual com hi és pactat amb la Cooperativa de Balaguer, i haig de dir-li que, de vegades, el pla de viabilitat no vol dir que la cooperativa continuï en funcionament. El pla de viabilitat, en alguns casos, és tancar la cooperativa i passar les seves funcions a una altra cooperativa, o bé de la zona propera o a una altra cooperativa amb un àmbit més important, que les pugui assumir.

De tota manera li haig de dir que, ni en un cas ni en un altre, en aquest moment el Departament ha fet cap lliurament de diners, i que el lliurament de diners està estrictament condicionat, estrictament condicionat al fet que es porti endavant el pla de viabilitat i al fet que els socis facin un esforç d'aportació econòmica suficient per sufragar les despeses de caràcter immediat.

Quan parlava del tema de funció de tutela, evidentment, la Generalitat té unes competències en funció de tutela i s'estan exercint; evidentment, aquesta funció de tutela s'exerceix a través de les auditories que anyalment vénen obligades les cooperatives a presentar. Disortadament haig de dir que moltes vegades —o algunes vegades— aquestes auditories no reflecteixen una realitat; no reflecteixen una realitat. De tota manera, també li haig de dir una cosa: aquesta consciència que aquestes auditories de vegades no reflecteixen la realitat és una consciència assumida molt en aquests últims mesos, perquè amb anterioritat no s'havia detectat desviació en aquest sentit.

Sí que li haig de dir que dintre del Pla de reestructuració de cooperatives, en aquest moment nosaltres estem preparant un pla que, així, doncs, col·loquialment, li diem «pla de medicina preventiva», mitjançant el qual pretenem —conjuntament i amb la col·laboració del Departament de Treball—, durant l'any, poder detectar possibles desviacions en el tema financer.

Quant al tema de responsabilitats..., bé, jo crec que en els casos que pertoqui s'han d'exigir les responsabilitats corres-

ponents; hi ha els mecanismes per fer-ho i no és al conseller d'Agricultura a qui pertoca manifestar-se davant d'aquesta assemblea en aquest tema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Vilalta pot fer rèplica.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyors consellers, he prestat molta atenció a la intervenció del senyor conseller d'Agricultura, i faig notar que l'he prestat d'una manera molt específica a la darrera part de la seva intervenció. Acaaba de dir-nos que les auditories –se suposa que legalment realitzades i presentades– no reflecteixen la realitat i això implica responsabilitats tremendes! I ho diu el conseller d'Agricultura, i en prenem nota. Algú va fer aquestes auditories, se suposa que les van fer auditors del col·legi corresponent, i prenem nota que el conseller d'Agricultura assenyala que les auditories *potser* no reflecteixen la realitat. Jo li diré alguna cosa més perquè en prengui nota vostè, senyor conseller d'Agricultura, i els altres membres del Govern: el director general de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals de la Conselleria de Treball no solament afronta les relacions amb el món cooperatiu –i podria posar-li exemples fefaents, d'aquesta setmana passada, de diversos representants de cooperatives que han anat a demanar ajuda, per a la formació dels seus recursos humans, a la Direcció General, d'una forma absolutament incorrecta, excusant-se en la negligència del Govern de Madrid per no prestar ajuda a la formació del personal–, sinó que ha estat profundament negligent, el senyor Bernat López Pinto, en el control i el seguiment de les cooperatives de Catalunya. Perquè se suposa que aquestes auditories, i se suposa que aquesta funció de tutela, s'exerciten des d'aquesta Direcció General i si en aquest moment estem en la situació que estem –efectivament, a Balaguer, però també a Copirineu i en algunes altres que no cal citar aquí d'una manera exhaustiva– és perquè els membres d'aquestes cooperatives –sí, senyor, els socis–, i també d'una manera específica els membres de les juntes rectores, però d'una manera més específica encara els responsables del Consell Executiu, que tenen encomanada per llei la funció d'aquesta tutela, no hi han exercitat la tutela. I, de la forma més positiva, nosaltres els diem que en prenguin nota i que, efectivament, no és aquí el lloc on cal substanciar aquest tema, però cal substanciar-lo en el lloc corresponent.

Respecte al tema de Copirineu, senyor conseller d'Agricultura, jo li ho he dit abans d'una manera clara: nosaltres aplaudim i aprovem la gestió que la Conselleria d'Agricultura ha realitzat al front de Copirineu, i ho dic aquí, públicament. I vostè sap que, quan li estic dient això, tinc també motius més que suficients per a reprovar el que estic reprovant en la situació de Copirineu. La qüestió és la següent: s'està actuant a salt de mata perquè s'afronten cadascun dels problemes a mesura que els problemes van caient damunt de la taula; s'afronta a salt de mata perquè no es fa en fun-

ció d'un pla global que ens permeti saber quins són els nusos de la xarxa que cal deixar en el futur. I a partir d'aquí no sabem, senyor conseller, si Unió Agrària ha de complir una funció o una altra. Perquè, si ha de complir una funció determinada en el futur –i li cito un cas que vostè esmentava abans–, Unió Agrària de Reus, que al final ha estat receptora del 5% de les accions de Pedro Rovira, si realment Unió Agrària de Reus ha de jugar un paper fonamental en aquest entramat, no es justifiqui que vostès mantinguin Unió Agrària de Reus amb un impagat en l'Institut Català de Crèdit Agrari per valor de més de 918 milions de pessetes. I facin patir a Unió Agrària de Reus en la incertesa de la seva viabilitat de futur. Si Unió Agrària de Reus constitueix el nus bàsic d'aquesta xarxa, un nus bàsic d'aquesta xarxa, vostè el que ha de fer és habilitar els recursos necessaris per sanejar la situació. I si arriba a la conclusió que la cooperativa d'Artesa ha de jugar un paper fonamental i essencial, absorbint Balaguer, absorbint Copirineu o el que convingui, vostè no pot tenir la Cooperativa d'Artesa permanentment en la incertesa de si pot abordar les inversions necessàries per a la construcció d'una fàbrica de pinsos, o no. Perquè, llavors, en definitiva, el que estem fent en aquest moment, senyor conseller, és produir una situació de desincentivació d'aquells que han fet més bé la gestió que tenien encarregada.

Si aquí el Consell Executiu de la Generalitat, a través dels seus departaments, esmerça uns diners, que sempre seran escassos, per a subvencionar operacions que s'han portat malament i que amaguen una mala gestió de persones concretes i significades en alguns casos, com en el cas de Copirineu, si esmercem els diners per cobrir la responsabilitat de la mala gestió sense exigir aquesta mateixa responsabilitat, digui'm vostè quina raó hi ha per fer-ho bé, si al final els diners s'esmercen per cobrir una responsabilitat i el forat, en definitiva, d'aquells que ho havien fet malament.

Jo li trasllado –i vostè prengui's-ho en la mesura que vulgui perquè quan em parla d'una suposada conformitat de la Federació de Cooperatives, de les organitzacions sindicals, etcètera–, jo aquí li trasllado el neguit d'una part important del cooperativisme més sanejat, més eficient, amb més futur d'aquest país, que veu aquest tema amb preocupació pel plantejament que li estic fent, i li trasllado també –i vostè en va ser tan testimoni com jo mateix perquè també hi era– el neguit de la Unió de Pagesos respecte a aquesta qüestió.

Jo l'invito a treballar decididament. Sàpiga que el Grup Socialista estarà al seu costat. Si al final cal posar, no 80 sinó 250 milions damunt la taula per al cas de Balaguer i solucionar el tema de Balaguer tancant-lo definitivament i fent que els seus actius passin a qui sigui, parlem-ne i fem-ho. El que és absolutament intolerable, senyor conseller, és anar posant diners damunt la taula sense saber quin és el mapa resultant, quin és el disseny futur i final que preveiem.

Per tant, jo em poso a la seva disposició, l'hi poso tot el nostre Grup i li prego que sigui decidit i valent, i prego a la resta de membres del Consell Executiu que s'afronti aquesta situació d'una forma decidida i valenta, perquè el reflex del

que diu la Sindicatura de Comptes sobre l'Institut Català del Crèdit Agrari és això que li he dit abans: Unió Agrària, 918; Lleteria, 132, que van quedar penjats en tot un procés la mar de complex; Balaguer, amb prop de 300 milions, etcètera. Parlem-ne! Fem les operacions que calgui fer, però sabent sempre quin és el disseny pel qual optem, amb el benentès i amb el desig de construir una xarxa al més forta, al més potent, que doni, lògicament, el reconeixement que ha de donar a aquelles que són més viables i que, a més, han fet millor gestió.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. El conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Vilalta, vostè cita molt tangencialment el Pla de reestructuració de cooperatives citant, precisament, les excepcions. Jo li vull recordar que aquestes excepcions, doncs, són cinc. Vostè n'ha citat tres; jo li he dit abans que n'hi diria dues més; no les hem citat. Esmeno l'error: la Comarcal de Reus i la Cooperativa Plana de Vic. Segurament no les ha citat perquè, com que la solució s'ha portat a terme, s'ha demostrat vàlida i estem superant la situació difícil, doncs, no era convenient –no era convenient– citar-les.

Vostè diu que nosaltres tenim la Cooperativa d'Artesa pendent de noves inversions. No, no, escolti, en absolut, en absolut. La Cooperativa d'Artesa presenta una proposta d'ampliació de fàbrica; nosaltres, sí que és cert que li suggerim que es podria quedar la de Balaguer, però s'acaba aquí. Suggerim, i nosaltres, de la seva proposta, li aprovem una quantitat de diners, d'ajut, que són 250 milions de pessetes. Quin és el problema? Precisament el que vostè em reclama, que s'ha de fer amb les degudes garanties. Nosaltres demanem les garanties i en aquest moment se'ns porten garanties –si no ho recordo malament– per 167 milions de pessetes. En el moment que la Cooperativa d'Artesa ens porti les garanties, miri, 167 els té segurs; en el moment que porti les degudes garanties té els 250 que necessiten. I ho sé que s'ha utilitzat en algun moment de dir: «No se'ns en donen més perquè volen que ens quedem Balaguer.» No, no, escolti, nosaltres, dintre del Pla de reestructuració de cooperatives, creïem bo, creïem que era bo i positiu que la cooperativa es quedés Balaguer, però no ho condicionem, en absolut –no ho condicionem, en absolut–, a qualsevol operació que pugui portar a terme en la seva cooperativa.

Segon. Escolti, nosaltres... Vostè ha demostrat una generositat molt per sobre de la que ens podem permetre el Govern. Em diu: «Ecolti, si vol aportar-hi 250 milions i solucioni-ho...» No, no, miri, jo entenc una cosa molt clara: probablement hi ha una responsabilitat de determinades persones de la Junta. Miri, si molt m'apura, hi pot haver una responsabilitat nostra, però, escolti, hi ha una responsabilitat molt clara que és dels socis, i quan els socis han avalat una operació amb el seu capital saben que en el moment que no

es refà..., amb el seu patrimoni –perdó– no es refà aquest capital, doncs, n'han de respondre. Una altra cosa és que habilitem mesures en el possible per ajudar la viabilitat de totes aquestes cooperatives; però tampoc hem de prerrogar-nos el Govern, és de dir: «No, no, miri, com que aquí el que volem és un disseny ideal, els ho pagarem tot.» No, no, escolti, el disseny passa per una col·laboració entre el Govern i els estaments.

Quan vostè deia: «Tenen una conformitat.» No, no, escolti, miri: tinc una aprovació, que no és el mateix. Ningú se'n conforma. I a més, en algun d'aquests casos, tant les organitzacions professionals com la Federació de Cooperatives n'han fet militància. O sigui que no és conformitat sinó que, senzillament, hem atès els seus requeriments en la mesura –en la mesura– que ens ha estat possible.

Quan parla d'Unió Agrària. Bé, nosaltres, en aquest moment..., no en aquest moment, des de fa molts mesos s'està executant a Unió Agrària, i se l'executarà i se'ls ho ha comunicat. Aquí hi ha un préstec atorgat –em sembla, si no ho recordo malament– pel mateix Parlament de Catalunya, que aquesta gent no hi han pogut fer front. Per tant, el patrimoni –que, a més, és d'una certa importància–, doncs, passarà a mans de la Generalitat, la qual cosa no vol dir que tingui cap problema –cap problema– la viabilitat de la cooperativa, de la qual hem fet un dibuix, en la qual... –sembla ser que no l'interessa el que dic–, de la qual hem fet un dibuix i hi estem totalment d'acord. El que no crec que pugui assumir el Govern de la Generalitat de Catalunya és no utilitzar els recursos que per llei li vénen marcats.

Hi ha una cosa molt clara, senyor Vilalta –i això sí que ho entendrà, i vostè em coneix perquè hem col·laborat molts anys, unes vegades més colze a colze i unes altres vegades més de cara a cara–, però una cosa sí que no em pot negar: és que sóc expeditiu. Les cooperatives no les tenim en cap moment amb cap mena de dubte; ningú pot dir que el tenim a la inòpia o que el tenim sense una contestació clara. Moltes vegades el que sí que pot passar és que la cooperativa, la resposta que li doni el Govern no sigui la que ella més desitja. Però això no vol dir que aquesta sigui la solució més bona, sinó que la solució bona ha de ser un equilibri entre les possibilitats, la realitat i, sobretot, adequada al Pla de reestructuració de cooperatives, perquè encara que vostè digui que no és un pla de reestructuració, doncs, miri, hi dissenyem profundament, amb totes les organitzacions i amb tota la gent que l'ha fet.

I li podria posar molts exemples, perquè aquí no es parla. Vull dir, miri, hi ha 61 cooperatives que s'han agrupat per comercialitzar l'oli dintre d'aquest Pla. Què han fet? La millor venda d'oli que s'ha fet a l'exterior ha estat feta a través d'aquest Pla de reestructuració. Que han creat una marca que en aquests moments es ven a Suècia, es ven al centre d'Europa, pràcticament a tots els països; recentment, s'ha signat un contracte força important a Estats Units o estem venent força a Sud-amèrica. És el Pla de reestructuració de cooperatives. La gent del delta saben quantes i quantes vegades tot l'equip i jo mateix, doncs, hem anat allà per incen-

tivar una cosa que no demanen ells, que promovem nosaltres, que és la unificació de totes les cooperatives del Montsià, o la unificació de les cooperatives de la zona de la Ribera d'Ebre, projecte ECU. Vostè sap que li hem donat un suport incondicional. Escolti, Pravor, Trecop, Fruits de Ponent... Miri, n'hi podria... Fruits de Girona! N'hi podria..., més ben dit, les hi podria citar totes perquè he portat la documentació, però en aquest moment –en aquest moment– vostè ha basat la seva interpellació en cinc excepcions, que, evidentment, hi són, i que li ho reconec, i que han merescut un tracte excepcional, però, en canvi, no menciona els prop de cent projectes que en aquest moment estan sobre la taula –i alguns d'ells força reeixits– que ha fet el Pla de reestructuració de cooperatives.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els bombers

La interpellació que constituïa el punt cinquè de l'ordre del dia ha estat retirada, de manera que passem al punt sisè.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el treball penitenciari

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el treball penitenciari, presentada pel diputat senyor Joan Oliart, del Grup Parlamentari Socialista al Parlament. Té la paraula.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el treball, senyores i senyors diputats, és l'element cabdal del tractament del reclus. Tota política de reinserció gira entorn d'aquest principi fonamental. La teoria i la normativa penitenciària moderna així ho admeten. Però la situació del treball penitenciari a Catalunya està sota mínims, no avança ni tampoc mostra signes d'avançar, que és el més preocupant. Aquest és, senyores i senyors diputats, el motiu de la interpellació, i la finalitat és aconseguir d'aquí un impuls vigorós del Govern per tal que aquesta situació tan negativa es capgiri.

Les qüestions concernents al procés de readaptació seran resoltes en una gran mesura el dia on el problema del treball penitenciari serà resolt d'una manera convenient i digna: aquesta és la conclusió compartida pels més destacats estudiosos de la ciència penitenciària. Això és així, senyores i senyors diputats, perquè es consideren factors o elements connectats amb la reincidència una formació defectuosa o retardada, la falta d'una relació laboral estable. I en canvi, la integració professional evita el perill de reincidència.

Les regles mínimes de les Nacions Unides i les del Consell d'Europa recullen aquesta realitat i fixen que el primer i principal dret del condemnat és el dret al tractament: «El reclus té el deure i el dret de ser preparat per a la inserció dins

la societat de la gent lliure» i es considera el treball el mitjà fonamental per aconseguir-ho, pel fet indiscutible que un membre actiu de la societat ha de treballar.

No cal dir que, per la seva banda, els ordenaments penitenciaris moderns fan del treball l'eix central del tractament. De fet, el treball carcerari sempre ha estat un dels temes més indissolublement units a la història del dret penitenciari.

Quina és la situació del treball penitenciari en el nostre ordenament jurídic? Els en citaré els aspectes més destacables. La Llei orgànica general penitenciària hi dedica diversos articles, del 26 al 35; succintament els diré quins són els eixos principals de la política que en aquesta llei bàsica s'ordena: és un dret de l'intern; és un element fonamental del tractament; ha de ser adequat per a la vida en llibertat, és a dir, ha de ser formatiu; ha de capacitar l'intern per tenir una professió perquè després pugui guanyar-se la vida honestament; serà facilitat per l'Administració, és a dir, l'Administració donarà els mitjans suficients perquè tots els interns arribin a tenir un treball dins dels centres penitenciaris; gaudirà de la protecció de la seguretat social; serà retribuit; es podrà realitzar dins o fora dels establiments penitenciaris; es preveuen fórmules cooperatives. També diu que l'Administració estimularà la participació dels interns en l'organització i planificació del treball, i l'Administració proporcionarà treball suficient per a ocupar en dies laborables els interns. Això és, succintament, el que diu el nostre ordenament penitenciari.

Després nosaltres, aquí, al Parlament de Catalunya –i el Govern, naturalment, perquè va ser a instàncies del Govern– es va aprovar una llei que va tenir el consens de tota aquesta cambra, que va ser la llei de creació del Cire –Centre d'Iniciatives per a la Reinserció–, perquè, naturalment, aquest és un aspecte cabdal i sembla que tots hi coincidim, i que, per tant, mereixia una organització i una atenció especial i específica. L'objectiu principal del Cire –i ho diu en el seu article 1 i en la seva exposició de motius– és satisfer el dret al treball dels presos i penats internats en establiments penitenciaris a Catalunya, mitjançant la creació de llocs de treball productius, sotmesos a la normativa laboral. A nivell polític –i crec que val la pena també d'esmentar-ho–, si llegim el programa de Convergència i Unió d'aquesta legislatura, per als anys 92-95, veurem que ens diu: «Es promourà el treball penitenciari a fi de tendir a la consecució d'un doble objectiu: que hi hagi feina per a tothom i que sigui útil per a la posterior vida en llibertat.» Com veiem, plena coincidència amb la normativa establerta i també amb tots els estudis dels tècnics en aquesta qüestió i dels teòrics.

Però quina és la situació actual? La situació actual és penosa i, naturalment, jo podria fer un reguitzell interminable de problemes que hi ha en aquest moment i deficiències, i al final he pogut sintetitzar-les en un decàleg, un decàleg que jo en dic «decàleg d'insuficiències del treball penitenciari».

Primer, el treball és un dret molt limitat, avui dia, a Catalunya. Sols un 20% dels penats i dels preventius gaudeixen d'aquest dret.

Segon, el treball és precari, no és continuat. No és un treball permanent amb jornades laborals fixes, sinó que té caràcter discontinu. Les visites parlamentàries, a més a més, això ho han posat força en relleu.

Tercer, centenars d'interns ocupats en serveis diversos que se'ls paga exclusivament amb beneficis penitenciaris —redempció de penes, per entendre'ns—, malgrat que exerceixen tasques catalogades com a treball productiu, amb jornades laborals de vuit hores.

Quart, manca absoluta de cobertura de la Seguretat Social. Hi ha una sentència del Jutjat número 1 de Barcelona en aquest sentit, que condemna la Direcció General a donar d'alta i pagar les cotitzacions de la Seguretat Social tant pels treballadors ocupats als tallers com pels que presten algun tipus de servei auxiliar.

Cinquè, no s'ha complert la prioritat establerta a l'article 201 del Reglament penitenciar, que estipula que els joves tindran preferència sobre els adults; és lògic que així sigui, per motius obvis, que en tot cas després hi podem entrar. Nombre d'ocupats a la Trinitat, senyores i senyors diputats: 19, d'una població de 350 o 360. Ah!, i una cosa: aquesta dada de 19 és la mateixa que tenia l'any 1991, quan ens van contestar per escrit una pregunta sobre aquesta matèria.

Sisè, no es compleix allò que disposa la secció sisena del Reglament penitenciar, articles 202 i 203, sobre la participació dels interns en l'organització i planificació del treball, és a dir, les comissions de presos que s'observen i es contemplen en la llei, precisament, per activar la col·laboració de participació dels interns en totes les tasques d'organització interna de la presó i sobretot, naturalment, en una qüestió tan cabdal com és la del treball.

Setè, la majoria dels treballs no són formatius: es dediquen a cosir pilotes, muntar raquetes, confecció, flors artificials, etcètera, però naturalment això de cap de les maneres els dona una formació per, el dia de demà, en sortir i quedar en llibertat, guanyar-se la vida honestament, perquè no trobaran feines d'aquest tipus. Feines, senyores i senyors diputats, si se'm permet dir, que sols poden competir amb Taiwan i Malàisia, perquè naturalment no trobaríem aquí qui pogués fer això als preus que allà ho podrien fer.

Vuitè, no és remunerat convenientment. Si fem la simple divisió de les partides consignades en el pressupost pel nombre de penats que segons les preguntes escrites corresponents que obtenen resposta se'ns dona, doncs resulta que la mitjana mensual que cada penat té, que treballa, és de 13.000 pessetes, és a dir, molt per sota del salari mínim interprofessional.

Novè, no s'ha avançat els tres darrers anys ni en quantitat ni en qualitat.

Desè, el pressupost del Cire és inamovible; fins i tot regressiu, si tenim en compte la comparació d'aquest pressupost d'enguany, de 1994 al 1993, i si tenim en compte, sobretot, si ho calculéssim en pessetes corrents. És a dir que no es pensa millorar, com ho demostra el corresponent a 1994.

Resumint, senyores i senyors diputats: immobilitisme i passivitat absoluta en una qüestió tan fonamental com el tre-

ball penitenciar. Tenim la mateixa situació que l'any 1991, i res no ha millorat amb el canvi de conseller. Aquesta situació atempta greument contra els resultats del tractament i processos de resocialització; això queda perfectament reflectit en unes paraules de l'actual síndic de Greuges, contingudes en una comunicació a unes jornades penitenciàries organitzades per l'Associació de Juristes Demòcrates, que diu, sobre el tractament penitenciar, constata el defensor del Poble..., ai, el síndic de Greuges: «la tangible realitat del fracàs que està significat la filosofia reeducadora de la normativa penitenciària aplicada als diversos centres penitenciaris», és a dir, el gran divorci existent entre la teoria i la pràctica. Aquest és precisament el nus de la qüestió, senyores i senyors diputats, com ho és en tantes altres qüestions de política general i sectorial del Govern de la Generalitat; és a dir que sobre el paper i en els discursos tot va com en el millor dels mons, quant a propòsits, però que en la política real, en l'efectiva, les coses sempre segueixen igual o a vegades, com en aquest cas, potser fins i tot van a pitjor.

Peticions que el Grup Socialista fa al conseller i al Govern: per tots aquests fets i raons, demano quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre l'impuls i l'organització del treball penitenciar, és a dir, quins són els seus objectius, senyor conseller, a curt i mitjà termini, quins recursos i mitjans s'hi pensen emprar i quins terminis es fixen, perquè això és política aplicada, política executiva. I, de passada, no sobraria, no seria sobrer que se'ns expliqués per què en deu anys s'ha avançat tan poc en aquesta matèria tan important.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac): Senyor president, senyores i senyors diputats, acabem d'assistir a un discurs clàssic del senyor Oliart, que jo podria contestar punt per punt d'aquest decàleg que ell ha presentat com el decàleg de les negligències; el que succeeix és que les apreciacions o les valoracions dels fets de vegades divergeixen segons des de l'òptica o les ganes amb què es miren.

Acaba dient que «què es pot fer per millorar i què es pot fer perquè la situació tan negativa, la situació que està sota mínims, la situació que no avença es modifiqui». La diferència està que nosaltres pensem que no estem sota mínims, pensem que estem avançant i que la situació no és molt negativa, tot i que partim de la premissa que, *naturalment* —seria irresponsable negar el contrari—, tot és millorable i tot és perfectible.

Cita per acabar l'Informe del defensor del Poble, la qual cosa jo també faré quan el mateix defensor del Poble reconeix que en el marc en què es mou la situació del treball penitenciar a Catalunya és, si més no, esperançadora, és bona i, per descomptat, per damunt del que seria el seu marc o element natural de comparació, dins l'àmbit de l'Estat espanyol.

Estic absolutament d'acord amb el seu plantejament inicial respecte del marc normatiu i, per tant, jo li estalviaré també les referències a la creació, la constitució, la finalitat i el sentit constitucional que es dona a l'element o factor essencial que és el treball penitenciari. Evidentment, és pedra important per complir les finalitats constitucionals de la rehabilitació dels presos, però conjuntament amb elements tan importants o essencials com el de cultura.

La valoració que en fa que és un dret molt limitat, només el 20%..., hi ha el treball que hi ha, no el podem inventar. I l'afirmació de dret preferent, lògicament, per tractar-se d'una llei orgànica, i per tant reguladora o desenvolupadora de drets constitucionals, també ha d'estar matisada per la seva corresponent jurisprudència, en aquest cas la del Tribunal Constitucional, que reconeix el caràcter progressiu d'aquest dret subjectiu i conseqüentment la necessària adequació de l'afirmació que conté la Llei general penitenciària a les possibilitats i a les condicions en cada moment aplicables a l'àmbit o al món del treball penitenciari.

Amb això el que vull dir és que de cap manera acceptaria una proposició de tipus filosòfic segons la qual al Departament de Justícia, la Direcció General de Serveis Penitenciaris o al Cire, com a Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, es produís una inversió en la conceptuació i determinéssim o acceptéssim que el joc de les circumstàncies modifica la nostra personalitat o el nostre criteri, que com molt bé ha assenyalat el senyor Oliart –i jo li ho agraeixo–..., l'ha posat ell d'una manera ben palesa mitjançant la referència al programa electoral de Convergència i Unió, respecte al qual, evidentment, m'honro a complir i tirar cap endavant. El que succeeix és que, evidentment, determinats àmbits –el món del treball n'és un– i determinades circumstàncies –negar-les seria negar l'evidència de l'estructura econòmica actual– fan que certes voluntats o certes polítiques s'hagin no de modificar, no de suspendre, no d'anul·lar, sinó senzillament intentar donar la mitja volta que calgui per tal d'arribar a l'objectiu, el qual persisteix i està present.

El treball està a les cotes del 20%; jo diria que una mica més, però no voldré –llevat que es faci d'una manera molt expressa– fer referència a dades i estadístiques concretes –les tinc; si és el cas les donarem. El treball no és precari, el treball no és continuat; nosaltres donem allò que la nostra acció comercial o, si vol –utilitzant terminologia empresarial–, el màrqueting i la productivitat que se'n deriva dels tallers adscrits al Cire– ens permeten donar.

Pel que fa a la qualificació dels serveis diversos –en aquest cas, serveis auxiliars– que s'està donant en els àmbits dels mons penitenciaris amb una cobertura no-econòmica, és cert que hi ha alguna jurisprudència –com s'ha posat en relleu en alguna pregunta escrita contestant aquesta matèria– que diu una cosa, però també és cert que n'hi ha d'altra, variada i més nombrosa, que diu el contrari. I l'anàlisi de la jurisprudència ha de ser dintre tot el seu context, tenint en compte els diferents tribunals que preveuen aquesta matèria, i majoritàriament –tinc aquí també el recull de tota la jurisprudència en la matèria– s'entén que, avui per avui, els

serveis auxiliars o els serveis diversos no tenen la consideració de treball remunerat ordinari, i per tant aquelles previsions que estableixen els estatuts dels treballadors no els són d'aplicació.

Mancança de Seguretat Social. Fa ben pocs dies he contestat per escrit una pregunta on es donaven els índexs que més/menys –per intentar moure'm en aquesta línia de no abusar de les dades concretes–..., està donant-se la cobertura al cent per cent de les persones que treballen en els tallers adscrits al Cire, des de l'òptica de la cobertura legal vigent. Dit d'una altra manera, cobertura d'incidències o accidents, cobertura de malalties, perquè, entre altres raons, algunes de les cobertures que podrien fer-se referència estan determinades pel mateix servei penitenciari.

És cert –i si ho negués estaria donant una visió parcial o esbiaixada, i no vull donar aquesta visió– que hi ha hagut alguna sentència que ens ha condemnat i que ens ha obligat a donar la cobertura de la prestació de viduitat. També n'hi han d'altres que avui es troben en fase de recurs; per tant, no són fermes. Si el corrent jurisprudencial que algunes sales del Social d'aquí, de Barcelona, han obert es cristallitza i es referma d'una manera generalitzada, evidentment que s'haurà de produir un replantejament, però no només dels serveis penitenciaris del Departament de Justícia, sinó de la totalitat dels serveis penitenciaris, perquè la conseqüència que se'n podria derivar d'això és una conseqüència enormement greu des del punt de vista o des d'una anàlisi econòmica de la productivitat d'aquests tallers, perquè s'ha de tenir en compte que, si bé estan desenvolupant una activitat econòmica, no estem en presència només o des d'una exclusiva òptica de tipus empresarial o comercial.

Dit d'una altra manera, en un sentit més planer: les presons no són fàbriques ni són elements només de producció econòmica. Ja he fet referència abans que sí, és cert: el treball penitenciari té una importància i una incidència de primera categoria, però també la formació com a activitat desenvolupada fora dels tallers del Cire, també la cultura, també la qualitat de vida, també els tractaments individualitzats i personalitzats, a més a més del treball, que tenen per objecte la finalitat última de la resocialització.

Quant a les dades que vostè donava del centre de joves, les meves em donen en l'actualitat trenta-dos ocupats en activitats de manipulació.

Pel que fa referència als treballs no formatius, normalment –i com sempre succeeix en aquestes apreciacions– discrepem. I, evidentment, discrepem per una raó molt senzilla: perquè això de retallar floretes ja no ho fem i, entre altres coses, perquè no hem pogut competir. És a dir, el client, el que ens feia retallar floretes –Ideal Flor–, avui tota la seva producció s'està produint al sud-est asiàtic, perquè allí, en condicions de lliure mercat ordinari, en condicions de normalitat, estan produint-se unes condicions de càrrega laboral més baixes que les d'aquí. Ara bé, això no obsta perquè nosaltres haguem estat mantenint una línia permanentment progressiva de captació de clients, d'increment de clientela, d'increment de feina i un increment important a

l'hora de la facturació i de la producció. I que estiguem fent només floretes, pilotes o davantals no és cert. Tenim una sèrie de tallers que són, dins de l'estructura general, no absolutament homologables, però en tenim d'altres perfectament homologables i equiparables a les situacions de treball que ofereix el mercat lliure: m'estic referint als tallers de fleca, als tallers de fusteria, a la fusteria metàl·lica i a altres activitats, que, dotats d'uns elements tècnics derivats, d'una banda, de les importants inversions que als tallers s'han fet per part del Cire i, d'altra banda, de les importants activitats que amb els diferents convenis signats en primer temps amb l'Inem i després amb el Departament de Treball mitjançant els cursos de formació, s'està donant una perfecta equiparació o homologació en la matèria preparant perfectament en aquells sectors –fontaneria, sectors d'electricitat, sectors de fusteria metàl·lica–..., els últims clients captats, per exemple, és una de les empreses punteres en el sector del remolcament, l'empresa Sanchís, de la qual tota la seva producció en remolcs de petita dimensió s'està produint als nostres tallers, amb una enorme consideració, ja que el mateix taller no ha significat una despesa, és a dir, despesa zero, ja que ha estat la mateixa empresa qui ha muntat el taller. Si les coses fossin tan sota mínims, si les coses fossin tan negatives o ho estiguéssim fent tan malament, una empresa que està competint en el lliure mercat no vindria, no incrementaria la línia progressiva del nostre nombre de clients i no ens encarregaria una feina donant-nos el muntatge del seu propi taller.

Quant a la poca remuneració, la remuneració es dona, però mai en els límits que vostè ens ha indicat. No és massa exacte –no és massa exacte– fer la divisió que vostè ha fet. La mitjana oficial que se li pot ofertar és de 19.600 pessetes; una mica pel davall, és cert, de la mitjana general que s'estableix a l'Estat espanyol, si bé li recordaré que existeixen alguns d'aquests treballadors o algun intern –no un o dos sinó alguns; tampoc cent– que estan realitzant algun d'aquests treballs perfectament homologables el sou mitjà dels quals està per damunt de les 50.000 pessetes mensuals.

Quant a això que no hi ha avenç en qualitat o en quantitat, aquest és un element valoratiu que, probablement, hi haurem d'entrar en la segona part d'aquest debat.

I pel que fa referència –per acabar ja aquesta primera intervenció– al pressupost regressiu, dir-li que jo porto aquí el pressupost de l'any 93, el pressupost de l'any 94 i que, no obstant les línies generals que aquí es van poder veure de política econòmica restrictiva del Govern de Catalunya, no obstant això, es va aconseguir no solament mantenir la línia de creixement que s'havia assenyalat generalment per a tots els centres, del 7,5%, sinó que el pressupost –en línies generals– del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció en alguns aspectes va créixer l'11% i en els altres aspectes, que és el dels mínims, el creixement va ser del 10%.

Si vostè creu que amb les condicions actuals pressupostàries i econòmiques un creixement d'un 10% és no avançar i retardar, doncs, aleshores, la discrepància és d'apreciació, però l'objectivitat del fet és que el Cire ha

crescut permanentment, està creixent i, si les coses segueixen estant com ara –que jo espero i desitjo que segueixin–, seguirà creixent.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Oliart pot fer ús d'un torn de rèplica.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, vostè ha començat dient, senyor conseller, que el meu era un discurs clàssic. Indubtablement serà..., és clàssic i continuarà essent clàssic en tant que les coses no millorin, perquè jo li noto, en el seu discurs de resposta, una fallada fonamental: vostè ha dedicat el cent per cent de la seva intervenció a justificar la situació que jo estava descrivint, però jo no he sentit ni una sola paraula sobre els seus propòsits de capteniment; sobre quina és la política que vostè, d'aquí en endavant, pensa dur a terme, quins terminis es fixa, quines inversions properes pensa efectuar, i una infinitat de qüestions que estan sempre relacionades o que estarien relacionades amb una política executiva i que vostè, naturalment..., no sé si s'ha distret, però no sé si sabrà, senyor conseller, que l'objecte principal d'una interpel·lació és, precisament, aquest: que el Consell Executiu contesti els propòsits de capteniment sobre la matèria que se l'interpella.

Vostè diu que no estem sota mínims, i vostè diu que el pressupost del Cire, doncs, no és tal com jo dic, que ha tingut una regressió. Miri, jo no tinc aquí els papers, però ho sé de memòria perquè, a més a més, vaig defensar aquí l'esmena de rebuig a la totalitat, i jo recordo perfectament que, en números globals, el pressupost del Cire tenia una disminució de 7 milions de pessetes; 7 milions de pessetes en pessetes reals, però és que en pessetes corrents seria encara, constituïria un tant per cent bastant –bastant– més important.

Les inversions també tenien una disminució –si no ho recordo malament– d'un 20 o un 25%. Si amb això vostè considera..., si vostè considera que aquest pressupost és millor que el de l'any 1993 i que s'ha progressat, la veritat és que no ens podem entendre, perquè la seva concepció del que és avançar o no avançar, indubtablement, no coincideix amb la meua.

Vostè s'ha referit, també, a l'augment de la facturació. Bé, jo recordo que en els tres últims pressupostos del Cire la partida consignada per pagament dels sous dels treballadors és de 200 milions de pessetes. Ha estat invariable. Per tant, això també significa en pessetes corrents una disminució, i el que de cap de les maneres significa és un augment de la facturació. I vostè diu que han augmentat els treballadors. Miri, els treballadors, més o menys, són els mateixos: de 1.200 a 1.300 des de l'any 1992 fins a l'any 1994, que és aquest. Per tant, si vostè diu que han augmentat els treballadors, cosa que jo poso en dubte, però suposant que fos veritat, el que passaria és que, dividint els 200 milions de pessetes per una població superior reclusa treballant ens donaria encara, doncs, menys diners per a cada un. És a dir:

s'haurien creat potser llocs de treball però, indubtablement, no s'hauria creat més treball. Això està clar, perquè el que hauria passat és que s'hauria distribuït d'una altra manera.

Vostè diu que estan tots assegurats a la Seguretat Social. Bé, jo, no són els informes que tinc. Vostès tenen pòlisses d'accidents, però és indubtable —és indubtable— que no estan afiliats a la Seguretat Social, i d'això es queixen.

Vostè diu que hi han uns serveis ordinaris que no tenen qualificació de «treball productiu». Bé, hi han informes dels jutges de vigilància i sobretot un informe sobre la presó Model del fiscal de Vigilància Penitenciària de l'any 1991 que precisament deia que la majoria dels treballs que s'estaven efectuant a la presó Model i en altres centres penitenciaris tenien aquesta qualificació de «treball productiu».

Per tant, jo no comprenc de cap de les maneres que vostè hagi intentat justificar una situació que, des del meu punt de vista, és completament insostenible i injustificable. Jo estaria amb vostè d'acord si vostè em digués: «Miri, els mitjans són precaris; per tant hem de fer tots un esforç.» I des d'aquest punt de vista ho podríem entendre, i nosaltres, com a grup parlamentari, li donaríem tot el seu suport.

Vostè —i m'ha fet molta gràcia, això— diu, en un moment determinat, diu que el treball es troba condicionat pels mitjans i que això és el que una sentència del Tribunal Constitucional deia. Bé, senyor conseller, nosaltres, precisament, ens queixem d'això, però precisament és per això, perquè no se'n creen de nous. Però, miri, la doctrina del Tribunal Constitucional —i ho tinc aquí anotat— diu que «l'Administració penitenciària ha de superar gradualment les situacions de manca o impossibilitat de proporcionar a tots els interns un treball retribuït arbitrànt les mesures al seu abast». Però, si en els últims anys vostès no han arbitrat noves mesures, està clar que vostè no pot justificar la seva política en funció d'això! Precisament el que vostè ha de fer és arbitrar aquestes mesures, posar nous mitjans. I això és el que vostè no ha fet.

Jo li diria, per acabar aquest tema, que reconèixer les dificultats, senyor conseller, no justifica de cap de les maneres que no se superin o que no s'intentin superar. Ho repeteixo: vostè no ens ha parlat del que farà; en canvi m'ha donat a mi —ara estava recordant-ho, eh?, no sé si l'ha traït a vostè el subconscient o dallò...—, vull dir, jo, en un moment determinat he dit, dic: «Són treballs, aquests, que no són treballs formatius i que són treballs a baix preu, que només tindrien, diguem, competència amb Taiwan i Malàisia», he dit. I vostè m'ha contestat i diu: «Efectivament, ara ja no podem fer les flors perquè ens les fan més barates en el sud-est asiàtic.» És a dir, m'ha donat la raó, m'ha donat la raó totalment a una part, diguem, de la meua intervenció i de les meves denúncies.

Jo no crec que vostè hagi ni desmentit la situació real en què es troba, però repeteixo que vostè no ens ha parlat del que farà. Miri, des del meu punt de vista, el Cire és una empresa mal gestionada; no proporciona elements reals de re-

inserció; és incapaç de donar treball als interns; no és coneguda la seva existència; ven a baix preu; no és capaç d'estendre les seves activitats... Em reconeixerà, senyor conseller, que és molt poc coneguda! El món empresarial català coneix l'existència d'aquesta empresa? Jo no crec que sigui això així. No té plans de futur —això jo diria que és el pitjor— i ha mostrat, ha mostrat ser, únicament, una operació de cosmètica.

I per acabar jo li diré una cosa, senyor conseller: en la primera interpellació que vam tenir aquí entre vostè i jo —em sembla, si no ho recordo malament, que era el mes de juny de l'any passat—, jo li vaig dir que vostè em semblava a mi que tenia poca sensibilitat per a les qüestions penitenciaris. Potser jo en aquell moment vaig cometre un error d'apreciació perquè, naturalment, era potser un judici d'intencions o de valoracions que jo feia, que estaven, diguem, una mica influïdes per les declaracions prèvies que vostè havia fet a la premsa. Indubtablement, potser en aquell moment jo em vaig passar i no tenia elements objectius per fer aquell tipus de valoració. Però ara han passat els temps, ha passat el temps, han passat uns mesos i jo em reafirmo —em reafirmo— en aquella valoració que vaig fer, senyor conseller. I ho lamento, ho lamento molt. I no cregui o no vegi en les meves paraules cap tipus de qüestió personal.

Miri, els alemanys tenen una paraula que se'n diu *aus-sitzen*, i que significa «seure sobre els problemes i esperar que els problemes es resolguin sols». Això jo crec que és la política penitenciària que vostès estan duent a terme.

Jo abans, en el moment que m'estava preparant aquesta interpellació, he consultat el DOGC per veure quin tipus d'activitat tenia vostè, perquè la presència en el DOGC és el que, d'alguna manera objectiva, eh?, determinaria o posaria de relleu la presència de vostè o l'efectivitat de la seva política. Doncs, bé, en un any —és a dir, des del març de l'any passat fins el març d'aquest any—, només ha aparegut una ordre del seu Departament, una sola ordre, i cap més resolució, si no són resolucions d'aquelles que diu: «es modifiquen els estatuts de col·legis professionals» o «es dona compliment a sentències de determinats tribunals», però ni un decret, ni un sol decret, i ja ho dic, una sola ordre. I me'n recordo de l'ordre. Diu: «El mòdul nou de Can Brians serà destinat a compliment de penes de dones.» Això és l'únic que jo he pogut trobar en els diaris oficials de la Generalitat en un any. Això, des del meu punt de vista, dona, exemplifica d'una manera claríssima, doncs, l'activitat que la seva Conselleria té.

El futur és molt amenaçador. Hi ha un increment...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Sí, senyor president. De seguida acabo. El futur és amenaçador; hi ha un increment de la delinqüència juvenil; augment brutal de la població reclusa els pròxims anys; hi ha manca d'instal·lacions; reducció dràstica de les inversions, i tot això ens ha de fer reflexionar.

Espero que en aquest segon torn, senyor conseller, ens doni les explicacions sobre el que vostè pensa fer, cosa que no ha fet en el primer torn.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. *Aus-sitzen Sie*. Té la paraula per a formular la contestació a la rèplica el conseller senyor Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'únic que no pretenia jo quan he dit alguna cosa del que he dit era fer gràcia eh? Que l'únic que jo no pretenia era fer gràcia; no ho pretenia en absolut. El que li estava dient és que el món del treball, el món del treball en general, amb totes les peculiaritats que comporta el món del treball penitenciari, també està sotmès a les normes de mercat on la qualitat i el preu determina la seva acceptació o no.

Dit això, jo li agraeixo el que semblava que havia de ser un to més cordial, que ho és, que no pateixi en aquest sentit, senyor Oliart. Jo vaig plantejar, quan vaig fer la meua compareixença a la Comissió de Dret i Seguretat Ciutadana, un permanent –un permanent– diàleg constructiu per tal de tirar cap al davant –per tal de tirar cap al davant– tota la temàtica –tota la temàtica– dels problemes que afecten o que fan referència al Departament de Justícia.

Malgrat això, enllaço amb el que li deia del seu discurs clàssic –del seu discurs clàssic– perquè la seva finalitat última sempre és presentar una situació caòtica de tot allò que fa referència..., fins ara les dues interpellacions que vostè m'ha fet i les seves intervencions sempre han anat reduïdes –reduïdes, em refereixo pel que fa referència a les competències que té el Departament– al món dels serveis penitenciaris i de la rehabilitació. I vostè sempre presenta el mateix panorama caòtic.

Entrem, en concret..., perquè almenys no em pugui dir que, formalment, no el responc. Què faré? Doncs, el que faré és complir de la millor manera possible, i jo crec que seguint les mateixes línies de política que avui s'estan seguint, aquells programes o aquelles previsions que, en el programa electoral, per honestedat, per ètica i per responsabilitat política es van determinar a l'hora de fer l'oferta política del Grup al que jo –ho repeteixo– estic adscrit.

Com ho faré? Duent a terme la mateixa línia política, que per a vostè és inexistent o és nul·la. Bé, ja li he dit abans que una cosa són les qüestions d'apreciació i altra cosa són les qüestions o dades objectives. Pel que fa a la manera d'entendre i enfocar les coses, vostè ratifica que la meua sensibilitat és paquidèrmica o inexistent. És una qüestió de criteri o d'apreciació. Vostè veu les coses i jo les veig d'una altra manera, perquè una de les coses que a mi més em preocupa, més em nequiteja és com estan funcionant, quina qualitat de vida, quina eficàcia, quina productivitat, quina actuació, quin règim i quina –en general– política estem diàriament desenvolupant en el món penitenciari.

Em sembla que és una visió parcial, i jo crec que amb una bona dosi de diòptries determinar o el valorar els projectes, les actuacions del Departament per la seva sortida al DOGC. Entre altres coses perquè hi ha departaments, com

és el meu, la capacitat reglamentària dels quals és molt limitada. Els uns, perquè fan referència a un món al qual avui estem discutint si es pot o no es pot. L'altre, perquè fa ja deu anys que es tenen competències, com és en el món penitenciari i, doncs, moltes de les activitats que s'havien de desenvolupar ja s'han desenvolupat. D'altres, perquè la gestió ordinària d'un departament es fa mitjançant resolucions, que també es publiquen. I d'altres, perquè la seva bondat o la seva transcendència és tant que només es poden produir mitjançant forma de llei.

En aquest cas concret, evidentment, és una llei del Parlament, però la iniciativa o la tasca actual ha estat del Departament de Justícia. En aquest sentit, si em permet aquesta petita metàfora, doncs, li recordaré que jo ara no ho sé, però, en qualsevol cas, segur que al costat d'una ordre hi havia una llei modificadora de la Compilació del Dret Civil de Catalunya relativa a les relacions patrimonials entre cònjuges, llei d'importància i transcendència que, en qualsevol cas –ho repeteixo–, la seva bondat o no, el seu mèrit o el seu demèrit, si s'ha d'atribuir a algú és també al Departament de Justícia.

El Centre d'Estudis i Formació Especialitzada no fa producció normativa i aquella on es podran produir de futur, que serien les derivacions competencials que es puguin tenir en l'àmbit de dret i entitats jurídiques o de relacions amb l'Administració de Justícia és probable que si som capaços de tirar endavant totes aquestes línies polítiques del gir i de l'increment autonòmic es produeixin.

Ja sé que vostè pensarà: «no m'està dient...», no, és que penso fer i pensem tirar endavant la mateixa línia de política perquè el Cire, tot i que les circumstàncies no són les més adients, està funcionant. Vostè creu que no, vostè creu que estem en una situació d'absoluta brutalitat. Jo no vull comparar les dades que tinc aquí, les dades que tinc aquí i que em donarien, només aquestes dades, una situació objectiva, perquè al mateix temps que comparo, a part que no sigui massa agradable comparar, estic posant malament altres administracions en la matèria. En qualsevol cas, si vostè diu: «són sempre els mateixos». Miri, dels 693 que hi havia el 1990, progressivament, 924, 1.263, 1.316, 1.360 a 31 de desembre. Creixement constant.

El salari ha pujat, el salari es refereix a una jornada mitjana de quatre hores i quart a quatre hores i mitja, no m'apliqui criteris econòmics ordinaris de jornada laboral ordinària de vuit hores, perquè, en primer lloc, no es donen i, en segon lloc, vostè ho sap perfectament, vostè sap perfectament que la productivitat i l'especialitat de la gran massa de les persones que treballen a les presons no és homologable a les estructures.

Pel que fa a la facturació, el creixement ha estat l'any 91 d'un 39%, l'any 92 d'un 43% respecte al creixement del 91 i l'any 93 el creixement ha estat d'un 25,5% respecte als volums anteriors, i que les previsions pressupostàries de l'any 93 s'han doblat. Dels 300 milions que es van preveure, la facturació ha estat a 600 milions, el que no ha succeït és que hi hagi hagut una repercussió. Preferim que treballin més in-

terns a incrementar la seva retribució, tot i que també tenim presents importants inversions, com es van fer al llarg de l'any passat, la qual cosa justifica que aquest any la partida d'inversions pressupostària necessàriament hagi de ser menor, per què? Perquè la inversió prèviament feta ja s'ha produït i, a més, la nostra acció comercial, per a vostè qualificada com a desconeguda, ens permet captar clients que ells mateixos munten el taller de producció, la qual cosa a nosaltres ens evita haver de fer inversions en infraestructura, amb la qual cosa la rendibilitat econòmica és superior.

El nombre de clients, de 118, l'any 90, hem passat a 221 l'any 93. Si això és una acció comercial negativa, si això serveix per justificar-li a vostè que som desconeguts, efectivament som desconeguts, sempre que vostè no agafa l'element criteri o comparació amb altres grans centres de producció que són perfectament coneguts.

I, pel que fa al pressupost regressiu, doncs, miri, la data global, la xifra global de pressupost per al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció de l'any 1993 és de 545 milions de pessetes, el pressupost per a l'any 1994 la xifra total és de 557 milions de pessetes; que potser sí que en pesseta comptable no, però en valors absoluts i preses en consideració en cap moment donen la seva afirmació d'un pressupost regressiu. És un pressupost d'increment dins la limitació que produeixen les circumstàncies.

El que succeeix és que de vegades les coses es veuen com es volen veure i de vegades es produeixen afirmacions que són o que serveixen per justificar una actitud o una situació. Ahir jo vaig haver d'anar, no obstant la meua absoluta insensibilitat respecte als temes penitenciaris, a comprovar aquesta afirmació que havia sortit als mitjans de comunicació, segons la qual «una colilla mal apagada destruye el taller de carpintería de la cárcel». Estem parlant de Ponent, de Lleida, i la notícia és que «un incendio fortuito arrasó totalmente el taller de carpintería». Jo pensava que això donaria peu a un comentari. Després d'haver visitat el centre penitenciar de Ponent, m'és igual que vostè em cregui o que no em cregui, però després d'haver visitat el centre penitenciar de Ponent, es va cremar el cubell d'escombraries del centre que hi havia en un raconet del taller de fusteria, i com que el cubell d'escombraries és de cautxú va fer una gran fumarada i això s'ha interpretat com la «destrucción total del taller de carpintería». Aquell mateix dia, aquell mateix dia el taller de fusteria va seguir treballant i, per descomptat, ahir, que és el que jo vaig poder copsar perfectament, el taller estava en funcionament. Les coses de vegades es veuen d'una manera o d'una altra, s'analitzen, es valoren d'una manera o d'una altra.

Vostè seguirà fent la seva crítica i la seva actuació donant una visió negativa i jo procuraré donar la visió més ajustada a la realitat.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la integració de les persones amb disminució i sobre el desenvolupament del Pla interdepartamental d'integració laboral de les persones amb disminució

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la integració de les persones amb disminució i sobre el desenvolupament del Pla interdepartamental d'integració laboral de les persones amb disminució, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, que té la paraula per exposar la interpellació.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Consell Executiu de la Generalitat aprovà el Pla interdepartamental d'integració laboral de les persones amb disminució el 20 de juny de 1990. L'objectiu d'aquest Pla era el d'arbitrar mesures per a la integració en el món laboral d'aquelles persones que per raons de les seves dificultats o incapacitats físiques, psíquiques i sensorials no poguessin accedir al treball de forma normalitzada o poguessin ésser objecte de discriminació laboral. No cal dir que el Grup Socialista està d'acord amb les línies generals que presenta el Pla, és a dir, defensar el dret al treball, el principi de normalització de serveis, el principi d'igualtat d'oportunitats, el dret a la integració social i, així mateix, estem d'acord amb el plantejament dels nivells d'integració a partir dels quals es pot fer possible aquesta incorporació laboral, és a dir, la integració normalitzada mitjançant l'empresa ordinària, el treball autònom i la funció pública i la del treball especial i dels centres ocupacionals.

Amb el que no estem d'acord, i això ho havíem manifestat ja al seu dia, és que aquest Pla d'integració laboral no disposa, no té una quantificació econòmica, és a dir, no sabem quants diners ens costarà desenvolupar-lo; que aquest Pla d'integració laboral no especifica quin és el conjunt de necessitats del col·lectiu de persones disminuïdes, no sabem quanta gent vol i necessita treballar, no estem d'acord que aquest Pla d'integració laboral no tingui com a objectiu treballar amb les organitzacions sindicals i amb les organitzacions empresarials perquè estem parlant d'«integració laboral»; integració laboral, dret al qual també tenen les persones amb disminució i així s'estableix en els principis d'aquest Pla.

En aquesta interpellació, senyor conseller, voldríem que ens expliqués, que ens informés de quina és, en aquest moment en què estem en el pas de l'equador d'aquest pas d'integració laboral, quin ha sigut el seu desenvolupament. Nosaltres a la mà tenim el document d'avaluació dels dos primers anys però en aquest moment podem dir que ja estem en el tercer any de desenvolupament i voldríem que vostè ens expliqués, ens informés de com van les coses sobre aquest objectiu tan important, tan fonamental per a un col·lectiu de ciutadans i ciutadanes nombrós en el nostre país. El document de l'avaluació d'aquests dos primers anys, que és el que hem tingut a la mà per poder treballar aquesta interpellació, és un document que explica actua-

cions que s'han fet però tampoc valora ni quantitativament ni qualitativament el que s'està fent, és a dir, no parla tampoc de l'univers de persones afavorides per aquest Pla, tampoc sabem quin ha sigut el cost del desenvolupament del Pla durant aquests dos primers anys que s'ha portat a terme.

En fi, voldríem que de tot això vostè en la seva resposta ens informés, i d'un seguit de qüestions que ara vaig a plantejar. La primera fa referència –seguint l'ordre d'aquest mateix document d'avaluació– a la sensibilització, és a dir, donar a conèixer les possibilitats laborals dels diferents subjectes que formen part d'aquest enunciat general de persones disminuïdes i quines campanyes en aquest sentit, en aquesta direcció vostès han portat a cap, quins programes han desenvolupat.

A nosaltres ens ha estranyat, en el document de l'avaluació, que ens parlés d'una campanya dirigida als empresaris, als quals s'han enviat 22.620 fulletons i als quals s'han repartit també 62.754 fulletons en jornades i conferències. Volem saber, senyor conseller, quines empreses a partir d'aquesta campanya divulgativa de fulletons han demostrat el seu interès per incloure o per integrar dintre de les seves plantilles laborals o per col·laborar amb el Pla d'integració laboral.

Respecte a la formació, formació professional normalitzada o específica, formació ocupacional per poder entrar en els centres especials de treball, formació per a la incorporació a l'empresa, a la cooperativa, per crear empreses autònomes, quants itineraris professionals s'han portat a cap?, s'ha fet recuperació professional per a les persones amb disminució física molt especialment i reciclatge de quadres perquè puguin avançar dintre de les seves empreses laborals?, quantes persones han passat pels gabinets d'orientació professional, és a dir, què han fet els EVO laborals?, existeixen?, funcionen? I, respecte a l'accés a la funció pública, s'han fet cursos per preparar adequadament els opositors per acabar o per anar acabant amb aquesta musiqueta que els disminuïts no estan preparats i, com a conseqüència, no poden tenir opció als concursos que es fan per formar part de la funció pública?

Tercer punt, el cooperativisme: el PIL prometia incidir en la reforma de la Llei de cooperatives, en el sentit de promoure o d'establir possibilitats d'integració laboral en aquest àmbit de treball, es va fer la reforma del decret legislatiu publicat el mes de febrer de l'any 92. En aquest Decret legislatiu s'introdueixen les cooperatives mixtes i les d'integració social, es fa una descripció del seu funcionament, del seu contingut, però posteriorment, un cop ja tenim aquest marc on podem desenvolupar la política de cooperació a través de cooperatives mixtes, què és el que s'ha portat a cap, senyor conseller?

Quart, barreres arquitectòniques i ajudes tècniques: la nostra pregunta és si s'esmercen tots els recursos per fer possible l'accessibilitat, ja sigui mitjançant els instruments legals, les normes que s'han de desenvolupar o bé els recursos econòmics. Les subvencions per a supressió de barreres arquitectòniques en el pressupost del 94 era d'uns 300 milions de pessetes, parlo de memòria, la Llei, senyor conse-

ller, està pendent de desenvolupar, portem ja dos anys i escaig i en dos anys s'havia de fer el decret de desenvolupament i el codi d'accessibilitat. Si la Llei no s'aplica, la integració no és possible perquè no hi ha mobilitat per a una part important de ciutadans que voldrien integrar-se en el seu lloc de treball. Aquesta és una llei, senyores i senyors diputats, que recordaran molt bé que va sortir d'aquesta cambra amb el consens de tots els grups parlamentaris i dels col·lectius de disminuïts, i aquesta llei, senyor conseller, no es mereix aquest tractament. A hores d'ara vostè hauria de tractar aquest tema amb gran sensibilitat perquè a l'entorn d'aquesta Llei hi ha hagut consens i hi ha consens i estem demanant, senyor conseller, que aquesta llei es desenvolupi, és tema d'un altre debat però està totalment vinculat amb la qüestió de la integració laboral de les persones amb disminució.

Per altra banda hi ha tot el tema de les ajudes tècniques i com a conseqüència dels PUA, del Pla unificat d'ajudes de persones disminuïdes per poder-hi accedir. Vostè sap que per poder incorporar-se a la vida normalitzada necessitem, necessiten les persones comprar cotxes, carros de rodes, bastons per caminar, faxes per comunicar-se, i en aquest moment, senyor conseller, vostè sap que el PUA és del 1992, les ajudes del PUA del 1992 varen ésser denegades, però varen ésser denegades el desembre del 1993, al cap d'un any que les persones, el col·lectiu, qui ho necessitava havia demanat aquestes ajudes a la Conselleria de Benestar Social. Vostè creu, senyor conseller, que això és just? Vostè creu que quan un col·lectiu de disminuïts necessita uns instruments per poder-se integrar en la vida laboral i demana una ajuda, aquesta ajuda s'ha de perllongar un any, un any i mig i a hores d'ara aquestes ajudes encara no estiguin resoltes? Jo veia un programa de televisió fa un parell de dies i realment em va xocar enormement que el president d'un col·lectiu de disminuïts d'una federació important li entregués un taló –vostè no el va acceptar, evidentment– de 150.000 pessetes, fruit de l'aportació voluntària dels disminuïts perquè vostè prengués consciència que calia ajudar de veritat i instar i instrumentar tots aquells recursos per poder desenvolupar i donar compliment als compromisos que vostè té presos amb el PUOSC.

Cinquè punt, o cinquena reflexió: els centres ocupacionals i, sobretot, els centres especials de treball. El Decret 279/87 establia un procés de reconversió dels tallers per acabar el 1993 amb el reconeixement del cent per cent de les persones a ocupar als centres especials de treball i als centres ocupacionals. Per quin motiu aquest decret no s'ha donat..., és a dir, s'ha prorrogat amb un altre decret, el 280/93, allargant aquest procés? A mi m'agradaria, senyor conseller, que m'expliquéu què fem amb aquests tres mil nois i noies pendents de reconversió, de reconeixement, perquè es puguin incorporar en els centres especials de treball. Espero que em dirà que vostè no té recursos, però en tot cas parlarem d'aquesta qüestió en el moment de la rèplica, perquè jo crec que les solucions passen, en bona part, i en molta part, per la seva mà.

L'altre tema és el cens: no tenim cens, encara, de quines són les persones, el col·lectiu, el muntant de necessitats de Catalunya; ho deia al començament de la meua intervenció. En fi, suposo que alguna aproximació vostès tindran, des del Govern, per saber què hem de fer per donar compliment o per canalitzar les demandes d'aquest col·lectiu de ciutadans i ciutadanes. Digui'ns, senyor conseller, com està la qüestió del cens?

L'altre tema és el que fa referència als plans d'ocupació del Departament de Treball. Ens agradaria que ens expliqués també, encara que el conseller de Treball aquí no hi és, vostè, en nom seu, què és el que està fent la Conselleria de Treball per integrar de forma normalitzada, perquè hi ha persones que es poden integrar en l'empresa normal, què s'està fent, quins programes s'han desenvolupat, perquè des de l'avaluació que ens ha vingut a les mans, és molt reduïda la gestió que fins aquest moment s'ha portat a cap. I pel que fa referència i és responsabilitat directa del Consell Executiu..., és la incorporació a l'Administració pública. Una vegada més ens tornen a dir que estan fent una recollida de dades per conèixer el grau de compliment de la reserva de places, una previsió de modificació de la taula d'incompatibilitats en funció d'un estudi; lectura textual del que vostès diuen: «L'avaluació de llocs de treball per establir grups homogenis en funció de tipologies de disminució». Miri, jo tinc una pregunta que vostès em van contestar no fa gaire temps, en la qual em deien quin era en aquest moment el nombre de persones que estaven treballant ja en la funció pública. En aquell moment, tres-cents, senyor conseller, tres-cents, de cent mil treballadors –més o menys– que tenen vostès en l'Administració de la Generalitat. La quota del 3% serien tres mil persones; estem a un 10% de la quota; possiblement arribarem a l'any 2025 i encara no hauran complert vostès l'obligació que la Llei de la funció pública estableix, i que les lleis dels pressupostos de la Generalitat cada any repeteixen i recorden perquè s'hi doni compliment.

Bé, aquestes i moltes altres coses hauríem de plantejar. Aquests potser són els punts més importants, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor conseller, espero amb molt d'interès la seva resposta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, nosaltres, no a partir d'una opinió pròpia, sinó a partir de l'opinió que expressen els components de la comissió de seguiment d'aquest Pla interdepartamental de la integració laboral de les persones amb disminució, tenim una consciència i una opinió favorable del seu desenvolupament.

Aquesta anàlisi dels dos primers anys –es va dir que es faria una anàlisi cada dos anys– es va presentar públicament, i tothom va estar d'acord que havien estat dos anys

ben aprofitats. Veurem si el llistó que aquesta arrencada del Pla ens marca; veurem si, després, en els altres dos períodes bianyals, podem realment seguir el mateix ritme amb què es va iniciar.

La situació és la següent: nosaltres, quan vam iniciar aquest Pla interdepartamental d'integració laboral de les persones amb disminució, teníem, en centres ocupacionals, 458 places. Avui en tenim 2.600: és un increment del 467%. Vostè no creu que això és una posició molt favorable, un canvi molt favorable? Aquestes són dades no de l'any 92, sinó del 93; per tant, és de la meitat del període que considerava el Pla. Un increment del 467% en places de centres ocupacionals, ho judiqui qui ho judiqui és quelcom molt positiu i que marca una actuació concreta i determinada.

Si passem a centres especials de treball, hi havia 849 places a l'inici del Pla i, actualment, en tenim 2.500: 2.000 del sector de disminuïts psíquics i 500 del sector de disminuïts físics. Això representa un increment del 136% pel que fa referència als disminuïts psíquics i un 70% d'increment pel que fa referència als disminuïts físics. Vostè no creu, senyora diputada, que aquestes són dades molt positives?

Quant a transitoris, que aquí ha de tenir una valència contrària, nosaltres teníem, al començament del Pla, 3.785 persones i avui en tenim, no diré «només», perquè el desig és que no en quedés cap, però en tenim 2.500, que això vol dir una reducció del 34%. És a dir que no tan sols s'ha cobert l'increment vegetatiu que en aquests anys es produeix, d'any en any, d'una forma notòria, sinó que s'ha reduït d'un 34%.

Per tant, tot això són aspectes que ningú pot negar, objectius, més enllà de l'opinió d'uns i altres, més enllà de l'apreciació positiva que jo en tingui o de l'apreciació negativa que vostè vulgui manifestar. Aleshores, quin és l'horitzó? Nosaltres pretenem, en acabar aquest Pla, tenir 3.000 places de centres ocupacionals –això està molt a l'abast, en tenim 2.600 ara–, i tenir 6.000 places de centre especial de treball, que és on s'ha de dirigir l'esforç principal; estem a 2.500, menys de la meitat.

Això seria, complint-ho, que aquest és el desig, la voluntat i espero que ho aconseguirem, seria que, en acabar l'any 96, nosaltres tindríem 9.000 places de tallers. I aquí no hi han comptades les places purament empresarials; és a dir, la integració normal en empreses, que és l'objectiu darrer que hem de cercar sempre que puguem, ni les 500 que corresponen a col·lectius que requereixen el servei de suport d'integració laboral. I convé indicar que els 2.500 llocs de treball dels centres especials de treball que tenim a Catalunya representen el 30%, més del 30% del conjunt de l'Estat. Quan tenim el 15% de població, tenim més del 30% del conjunt de l'Estat; vol dir que aquesta és una tasca que anem fent relativament bé.

Endemés i en resum, s'ha incrementat considerablement la coordinació entre els departaments bàsics que intervenen en el Pla, és a dir, Benestar Social, Treball i Ensenyament. I actualment els canals de coordinació establerts a nivell general funcionen, i es prepara a mitjà termini establir accions

conjunctes concretes, com pot ser, per exemple, la possibilitat de coordinar en una comarca pilot tots els diferents equips de valoració i orientació en la línia de l'establert en el Decret 307 de l'any 93, del 28 de setembre, i de creació de la comissió interdepartamental per a la coordinació d'actuacions de les administracions de la Generalitat adreçades als infants i els adolescents amb disminucions.

En segon lloc, el Departament d'Ensenyament ha iniciat durant l'any 1993 –i amb caràcter experimental– els programes específics de garantia social, segons l'Ordre de 22 de juliol del 93; actualment s'està treballant per a la seva implantació definitiva.

En tercer lloc, s'han conclòs els dos primers exercicis econòmics de gestió de centres especials de treball –com vostè ha dit– i, realment, l'increment que hem expressat de llocs de treball –hi insisteixo– és quelcom molt positiu i que, si li he de ser sincer, jo dubtava que a aquestes alçades tinguéssim aquesta creació de llocs de treball, tant en centres ocupacionals com en centres especials de treball.

En quart lloc, pel que fa als centres ocupacionals regulats pel Decret 239/87, de la Generalitat de Catalunya, podem considerar acabat el procés de reconversió amb l'existència actualment d'unes 2.600 places que, en tot cas, cal preveure la millora de les infraestructures existents. Ens falta aprofundir en els centres de treball, a part l'increment dels 2.600 fins a 3.000 que he dit abans; això sí, la millora d'alguna de les infraestructures existents i, evidentment, després caldrà preveure el creixement vegetatiu del sector, que és aproximadament d'unes dues-centes places cada any.

En cinquè lloc, referent als usuaris en règim transitori, d'acord amb les disposicions transitòries del Decret 239/87 esmentat i al qual vostè ha fet referència, i la corresponent pròrroga aprovada pel Decret 280 de l'any 94, actualment sumen aquestes 2.500 persones que he esmentat. És previst que aquesta part del sector no creixi, a fi de garantir l'èxit i la regulació total del sector de tallers per a disminuïts abans del 31 de desembre del 96, data també d'acabament del Pla interdepartamental d'integració laboral de persones amb disminució.

En sisè lloc, conjuntament amb el Departament de Governació, s'ha projectat la reforma del sistema d'accés de persones amb disminució a la funció pública de la Generalitat. Aquest nou sistema es reflecteix en la reforma de la Llei de la funció pública, i consisteix a, primer, modernitzar els conceptes introduint la discapacitat. En segon lloc, suprimir discriminacions basades en criteris restrictius de l'avaluació de les capacitats. En tercer lloc, suprimir la justificació prèvia d'aptituds. En quart lloc, suprimir regulacions específiques per a discapacitats. En cinquè lloc, garantir el 3% de reserva de places per a disminuïts, que encara que les xifres que vostè ha esmentat no són, per mi, correctes, alguna cosa deu passar, jo les hi diré ara, de qualsevol manera estem molt lluny d'on hauríem d'estar, de qualsevol manera, encara que les xifres les corregim, i siguin reals unes o les altres, estem molt lluny d'on hauríem d'estar, en això té raó. I en sisè lloc, garantir l'adaptació de proves per a discapacitats.

Un altre punt és que s'han millorat els sistemes d'accés a la informació per part del col·lectiu de persones amb disminució. Vostè preguntava què s'havia fet. A part de l'actuació que es fa en tot el teixit associatiu, les persones amb disminució estan agrupades d'una forma o d'una altra en el teixit associatiu, doncs, el centre Sírius, els centres de formació professional del Departament de Treball, s'han ocupat de fer aquesta informació respecte als sistemes d'accés que hi ha per a aquest col·lectiu de persones amb disminució.

Després s'han promogut programes conjunts entre el Departament de Benestar Social i el de Treball per a la integració de persones amb disminució a l'empresa ordinària: en concret, comptabilitzats, s'han produït 150 persones que han entrat en empresa ordinària durant l'any 1993, i que són places que, com dic, no he comptat en esmentar ni les places dels centres especials de treball ni les d'ocupacional.

Després s'han iniciat programes de formació ocupacional per a malalts mentals amb els departaments de Sanitat i de Benestar Social, i també voldria destacar –ho he fet abans, ho reitero ara– la potenciació que hem fet i que penssem seguir fent del centre Sírius com a centre de recursos tècnics i d'accés a la vida autònoma, oferint a les persones amb disminució informació i orientació especialitzada sobre ajudes tècniques. Aquest centre és un permanent lloc d'informació. Aquesta informació que vostè demanava és quelcom important, el que es fa a través d'aquest centre Sírius.

Vostè parlava dels costos. Els costos són molt fàcils de calcular. Jo, és clar, aquí, vostè, la interpellació la formulava en el terreny del capteniment, no de les preguntes concretes. Per tant, jo n'hi contestaré algunes que recordo, que tinc a mà, i altres, doncs, si vostè ho desitja, pot formular-ho pel camí correcte, que és la pregunta concreta, no? Però hi han les partides que nosaltres tenim, de l'Inem, per als centres especials de treball; hi han les partides d'inversió que tenim per als centres ocupacionals –que això està dintre del que són els pressupostos de la Generalitat–; hi ha el manteniment dels centres especials de treball... Bé, hi han diferents modes. Jo li puc dir, perquè tinc aquí algunes dades, que la inversió per plaça de centre ocupacional és d'un milió i mig de pessetes, per cada plaça. El manteniment per plaça, anyal, de centre ocupacional, és de 750.000 pessetes. La inversió de llocs de treball de centre especial de treball és de dos milions de pessetes. El manteniment de cada lloc de treball del centre especial de treball és de la meitat del salari mínim interprofessional. I el mòdul individual per any, de suport dels serveis socials d'integració laboral és de 300.000 pessetes. I el mòdul individual/any del règim transitori és de 230.000 pessetes. Si això es multiplica –a mi no m'ha donat temps, però...– per les places que he dit que s'han creat, aquí té el cost del que realment nosaltres hem creat. Per tant, no és cert que no s'hagi dit res del cost: el cost és aquest, en funció, evidentment, dels resultats del que es va fer.

Veig que he exhaurit el temps; tant jo com vostè haurem de deixar per a la rèplica algunes preguntes que vostè m'ha

fet i que em sembla que sí que puc contestar, que tinc informació, no en la meva documentació que he aportat, però sí que la conec, i, per tant, amb molt de gust, després, en la contrarèplica, la hi donaré.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Barenys pot fer un torn de rèplica, durant cinc minuts.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. A mi m'agradaria, senyor conseller, que s'hagués mirat el document d'avaluació del Pla, perquè, segurament, amb la memòria que vostè..., amb el que sàpiga de memòria, les dades que tingui de memòria i la informació que hauria tingut, potser m'hauria donat una altra resposta, perquè m'ha contestat uns temes que ja sabia i m'imaginava que vostè em contestaria aquestes qüestions, però, és clar, jo li he formulat un conjunt de preguntes que van totalment vinculades al desenvolupament d'aquest Pla, i li he parlat de com fem campanyes de sensibilització, com interessem els empresaris perquè contractin, en les seves empreses, persones disminuïdes. Per cert que vostè m'ha dit que hi ha places ja ocupades per persones disminuïdes a les empreses: quantes, senyor conseller?, perquè ho hauríem de saber. El lògic és que sapiguem quants disminuïts estan integrats laboralment d'una forma normalitzada. Aquesta dada, a l'avaluació no hi és, però si vostè la sap, ara o en un altre moment, sí que li agrairia, de veritat, que vostè em passés aquesta dada.

També li he demanat a veure què han fet amb la Llei de cooperatives. No n'hi ha prou de fer una modificació de la Llei, sinó que el que cal és aplicar aquesta Llei en benefici de la possible, de la necessària integració laboral.

També li he preguntat què està fent el Departament de Treball. Vostè em diu: «Hi ha una comissió de coordinació que crearem, o que ja està creada...» Bé, d'acord, és necessari i és fonamental. De vostè, de la seva responsabilitat, únicament —crec jo— no pot dependre la integració laboral de les persones disminuïdes, perquè hi ha un Departament de Treball, i, si volem normalitzar aquesta activitat, vol dir que el conseller de Treball hauria també de poder contestar les qüestions que nosaltres plantejem en aquest Parlament, cosa que no fa, perquè sempre que plantejem un tema d'aquests és vostè qui ens dona resposta a aquest.

Respecte, senyor conseller, a la reconversió dels llocs, de les places de tallers, bé, jo li feia la pregunta perquè hi havia un decret que deia que el Pla s'acabava l'any 1993, i vostès l'han prorrogat i ara em diu que tardarem tres anys més, en funció del desenvolupament del Pla. Però digui'm què farem durant aquests tres anys, amb aquestes tres mil, dues mil nou-centes i escaig de persones —perquè jo, les xifres, també les tinc— que estan en un període intermedi, i que no són ni centres ocupacionals ni centres especials de treball, la qual cosa vol dir que no tenen cap dels avantatges d'un lloc de treball, és a dir, cobertura social, assegurança i una mínima satisfacció econòmica —el 50%, com a mínim, del salari. Aquestes persones estan «penjades». Estaran molt de temps «penjades»? Tres anys més, estaran «penjades»? Bé, a mi

m'agradaria que vostè fes previsions —si no les pot fer ara, que les faci—, però, si més no, aquest document d'avaluació havia d'establir unes previsions sobre aquesta qüestió que no estableix, i no sabem a què ens hem d'atenir, en aquest moment.

Per altra banda, senyor conseller, vostè sap que hi ha comarques on encara no hi ha cap plaça de treball, i em refereixo a les comarques de l'alta muntanya —sempre són les mateixes—, les del nord i les del sud de Catalunya: les del sud —Tortosa, la Ribera d'Ebre...—, en aquella zona no hi ha places de centres especials de treball, i a les comarques de l'alta muntanya tampoc no hi ha cap plaça. Evidentment, vostès han fet un canvi favorable. Home!, senyor conseller, només faltaria: estan governant el país, tenen tots els recursos a la mà per poder governar i governar bé i per afavorir el col·lectiu de persones disminuïdes. És encomiable que vostès hagin desenvolupat un nivell d'ocupació en els centres especials de treball, però no han complert el compromís que vostès tenien que en sis anys s'havia de fer, d'aconseguir aquesta normalització, aquesta reconversió de totes les places dels centres especials de treball.

Pel que fa a la reforma de la Llei de la funció pública, jo m'alegro que vostè em digui que s'ha fet una modificació, perquè aquesta diputada s'ha estat llegint la Llei, fa bastants dies, amb molt de detall, i totes les esmenes de tots els grups parlamentaris, i això que vostè em diu, a la nova reforma de la funció pública, no hi figura. Digui'm vostè, si us plau, quin tipus de lectura subjectiva haig de fer de la Llei per entendre que quedarà coberta la..., en fi, que quedarà solucionat el problema que els col·lectius de disminuïts físics tenen per poder-hi accedir.

I respecte, senyor conseller, al tema dels costos, miri, jo ja sabia que una plaça costava un milió i mig, que set-centes cinquanta mil pessetes la del centre ocupacional..., però, realment, d'això, se'n pot dir que és el cost? Multiplicant això pel nombre de places? O el funcionament i el desenvolupament de l'activitat laboral d'aquests tallers no té altres costos afegits? És a dir, en tot cas, si és tan fàcil, jo li demano de veritat que vostè ens presenti un balanç, un estat de comptes del que ens està costant el desenvolupament d'aquestes places de centre especial de treball i de centre ocupacional, a fi i efecte de veure quines possibilitats tenim, en ics anys, en els tres anys que ens falten per desenvolupar el Pla d'integració laboral de persones disminuïdes, quins diners necessitem i, si arribem a un acord que és aquest el pressupost que seria necessari per poder donar compliment a aquest compromís i a aquestes expectatives, quan arribi el moment del debat pressupostari suposo que vostè estarà d'acord amb nosaltres a fer totes aquelles esmenes necessàries al pressupost de l'ICASS i al pressupost del Departament de Benestar Social per anar assolint i acomplint aquests compromisos que vostès han pres.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. El conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, insisteixo que jo he contestat i m'he cenyit a tot el que vostè havia demanat en la interpellació, que era el capteniment. Després, vostè aprofita per fer preguntes concretes, que ja estic en disposició de donar-li, però no és això el procediment. Jo m'he basat en el capteniment, i, realment, des d'aquest punt de vista, la meua resposta ha estat, crec, adequada.

No hi ha hagut un canvi favorable durant aquest temps, no: hi ha hagut un canvi molt favorable, dit per tothom, dit pels sindicats, entre altres –vostè diu que no hi intervenen–, són membres de les comissions de seguiment del Departament i de la patronal, en són membres. Per tant, aquest canvi que s'ha produït a Catalunya en aquests tres anys que fa d'aquest Pla no s'ha produït en cap altra part de l'Estat espanyol, i, si no, m'agradaria que vostè, això, m'ho destacés. Si això no és un canvi..., no el que nosaltres haguem fet coses perquè estem al Govern, no: hem fet coses perquè estem al Govern i ho hem fet bé, sense més, perquè així ho reconeix tothom. (*Remor de veus.*) Per tant, aquesta és una qüestió clara, perquè ho diuen les xifres i perquè ho diuen els fets de les dades que hi ha i que estan a l'opinió de tothom, perquè, com dic, el Departament té comissions de seguiment en què participen el sector, en què participen realment els sindicats, la patronal, etcètera.

Aquestes xifres no s'haurien pogut aconseguir sense una col·laboració molt positiva amb els altres departaments que hi tenen un paper important, en aquest Pla, com, d'una forma especial, el de Treball. Com hauríem pogut nosaltres incrementar les places que s'han aconseguit als centres especials de treball? Com s'hauria pogut portar i integrar en empreses normalitzades les persones que ho han fet sense una col·laboració molt estreta amb el Departament de Treball? No hauria estat possible.

I les previsions que vostè diu: «no ens ha donat previsions...» Les he dites, les previsions. He dit que nosaltres volíem realment tenir, a finals del 96, aquests nou mil llocs de treball, que creiem que són els que es necessiten. Vostè té raó en una cosa: mai m'ha dolgut reconèixer els aspectes que no haguem pogut complir en el temps que havíem previst. Té raó que el Decret, realment, amb què s'havia d'acabar la transitorietat, doncs, no l'hem complert i l'hem hagut d'ampliar. Això és veritat. Ara, tot l'altre aspecte és una qüestió que hem fet d'una forma jo crec que molt favorable.

Vostè diu: «S'havia de desenvolupar la Llei de barreres arquitectòniques.» Té raó. El codi d'accessibilitat està fet i està, en aquests moments, pendent dels informes jurídics i d'altres departaments, però molt aviat això realment veurà la llum al *Diari Oficial de la Generalitat*.

En un altre ordre de coses, vostè m'ha dit el cens. Home, el cens, l'hem de tenir; forçosament, el cens l'hem de tenir: és clar que l'hem de tenir, el cens. Si tots els disminuïts, la seva valoració, passa pels CAD, que és un òrgan de la Generalitat... És clar que els tenim. Nosaltres tenim 105.000 persones, que el 45% són físics, el 27% són psíquics i el

28% de disminució sensorial o plurideficiències diverses –totes aquelles persones que tenen més del 33% de grau de disminució. Això existeix, que no es coneixi és una altra cosa; que vostè no ho coneixi o que d'altres persones no ho coneixin, és una altra qüestió, no?

I els contactes directes i periòdics, a part de les comissions de participació que el Departament té, es tenen amb empreses i també amb sindicats, i per mitjà del SIL, que són els equips de suport a la integració en l'empresa, tant l'Ecom com la Federació de Tallers de Catalunya, com el CEAL de l'Ajuntament de Barcelona, realment hi tenen un paper important.

I diu: «les cooperatives...» Doncs, miri, la majoria dels centres especials de treball que s'han creat són cooperatives. I això està a les llistes. Simplement veient les places que es creen i a qui realment es donen les ajudes dels dos milions per plaça creada, doncs vostè veurà que la major part són cooperatives.

Campanyes de sensibilització? Es fan periòdicament i s'actualitzen, cada any es fa un tríptic, que suposo que vostè coneix: el Departament de Treball llança un tríptic –aquest és del Departament de Treball, no és de Benestar Social– sobre integració laboral de treballadors amb disminucions, que actualitza cada any. Per tant, això es fa, igual com els cursos de formació ocupacional del Departament de Treball, que s'han incrementat molt en els darrers anys.

Ha parlat de determinades comarques. Hi ha places a les comarques del sud de Catalunya. On hi ha un pla de treball, perquè és evident que no ho tenim ben estructurat, és en les comarques d'alta muntanya, que aleshores estan estudiant els serveis que hi fan falta, que hi manquen, en aquest lloc.

Vostè ha parlat del PUA. Miri, al PUA, l'any 91 hi havien pressupostats 800 milions de pessetes; l'any 93, hem gastat per aquest concepte 1.280 milions de pessetes. Això vol dir un increment de més del 50% en dos anys. Si això no és fer un esforç, doncs, no sé el que deu ser fer un esforç. Que és insuficient? D'acord, és insuficient –en això hi estem d'acord–, però un esforç..., passar de 800 milions de pessetes, l'any 91, a 1.280 l'any 93, a mi em sembla que això és haver fet un esforç.

Vostè diu: «S'han denegat PUA del 92 al 93». Miri, el 92 van haver-hi dues convocatòries; la segona va acabar a finals d'any, la convocatòria, i aleshores ja es va dir en la convocatòria del 93 que quedaven incorporats al 93. Per tant, això tampoc és del tot exacte. Ho vam resoldre més tard de l'hora, a l'espera de si podríem incorporar diners a aquesta partida –cosa que es va fer, però no en la quantia necessària–, i, per tant, estem fent un esforç, tot i acceptar que aquesta partida queda curta per a les necessitats i queda curta per als desitjos de tots plegats, però la Generalitat hi està fent un esforç important.

Per tant, aquestes són preguntes que vostè m'ha fet, que, si les vol amb una major amplitud de conceptes, doncs, me les formula en qualsevol..., per escrit, oralment, com vostè ho desitgi fer, en comissió o en plenari, com vostè esculli, i les hi donarem. Aquesta interpellació, de qualsevol manera,

anava dins de la línia del capteniment i crec que això ha estat clarament tractat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia... (*La Sra. Barenys demana per parlar.*) Sí, la senyora Barenys...? Per què em demana la paraula?

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president, per contradiccions, el 67.2, com és habitual. No, és que el senyor conseller..., si m'ho permet, és que el senyor conseller, senyor president, ha dit que jo havia formulat una interpellació en què demanava el propòsit de capteniment, i jo demanava en aquesta interpellació el propòsit de capteniment del Pla d'integració laboral de disminuïts, senyor conseller. Jo crec que he formulat correctament la meva interpellació. Si vostè ha llegit bé l'exposició, l'objectiu pel qual jo la formulava... Una altra cosa és que vostè –cordialment li ho dic– no coneixgui amb profunditat...

El Sr. PRESIDENT: Una altra cosa són les preguntes que vostè hi introdueix. És una altra qüestió, aquesta, eh?

La Sra. BARENYS: No, senyor president. Perdoni, però no he formulat cap pregunta, sinó que simplement he explicat quin era el contingut de la meva interpellació d'acord amb la formulació que vaig fer al seu dia, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, molt bé.

Interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa ferroviària a Catalunya

Vuitè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre la xarxa ferroviària de Catalunya, que presenta la diputada senyora Dolors Montserrat, del Grup Popular. Té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en l'actualitat a Catalunya la xarxa ferroviària té una extensió de quasi mil cinc-cents quilòmetres de línies, que són explotades per empreses públiques. Aproximadament 1.300 ho estan per l'empresa estatal Renfe, i 180 quilòmetres, pels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Aquests quilòmetres es poden distribuir en tres grans eixos: el centre - nord-est, que és la línia Saragossa-Barcelona, passant per Sant Vicenç de Calders, Vilafranca, Martorell, Molins de Rei; el corredor mediterrani, que és la línia València-Portbou, passant per Tarragona i Vilanova i la Geltrú, Barcelona i Granollers, i la nord - nord-est, que és la línia Saragossa-Tarragona per Reus.

Aquesta xarxa és la que permet la realització dels grans transports, tant de viatgers com de mercaderies, amb origen o destí a Catalunya, incloent-hi una altra xarxa interna amb els següents trams: Papiol-Mollet, Vic-Puigcerdà, Manresa-Lleida, Lleida - Pobla de Segur, Plana-Reus, Reus-Roda. Per cert, aquesta, tancada als viatgers, no pas a les mercaderies.

Cal considerar també la xarxa de rodalies, que cobreix l'àrea d'influència de la ciutat de Barcelona. Si bé 1.300 quilòmetres pertanyen al Govern de l'Estat i la seva explotació, evidentment, a l'empresa Renfe, no deixa de ser molt important per al desenvolupament econòmic de Catalunya, sobretot tenint en compte que els grans avenços tecnològics, com pugui ser el TGV o fins i tot l'Eurotúnel pel pas del canal de la Mànega, fan preveure una relativa recuperació del ferrocarril en l'àmbit europeu, tant per als transports de mercaderies com per als de passatgers.

Des de fa anys ha existit un conveni Generalitat-Renfe, però que pel que sembla ara no existeix, o no funciona com hauria de funcionar, com aquests anys enrere. Mitjançant aquest conveni podem veure, al llarg de les memòries del Departament de Política Territorial, les actuacions dins del marc del conveni Generalitat-Renfe. Així, podem comprovar –he agafat tres anys per tenir un mostreig–, l'any 90, com s'enllesteix i es posa en servei el pas inferior sota el ferrocarril de l'Ametlla de Mar; a Gualba s'inicien els treballs del pas inferior de vianants i s'adjudiquen i s'inicien les obres de construcció del pas inferior, i la rectificació de corbes a Manlleu per tal de suprimir un pas a nivell.

L'any 91 s'enllesteix el pas inferior de vianants de Gualba i es posa en curs d'execució el pas superior del nou accés a Tàrraga, i en fase molt avançada la supressió del pas a nivell pròxim a Manlleu, com he dit abans.

L'any 92 s'enllesteixen les obres del pas superior i el nou accés a Tàrraga, s'acaben les obres a Manlleu i s'inicien les actuacions convingudes amb Renfe i els ajuntaments corresponents, la supressió dels passos a nivell a Calafell, Sant Celoni, Vilafranca del Penedès, i s'acaba de completar l'enllaç del nou accés a l'Ametlla de Mar amb l'avinguda del parc de Cala. Aquestes, per no allargar-me més, són les actuacions que han estat fruit d'aquest esmentat conveni. Renfe ha portat a terme també altres actuacions, especialment totes les actuacions motivades per la construcció de la Vila Olímpica, l'arranjament d'estacions de les rodalies, l'arranjament d'algun talús per esllavissament de terres, com pugui ser a la línia de Vilafranca del Penedès, moviment de vies, arranjament d'alguna part en el pla de manteniment, i també, evidentment, ha tancat estacions, com poden ser les de Falset, Vila-seca, la Granada, etcètera. I evidentment, ha baixat la velocitat dels trens de mercaderies per la via de Barcelona - la costa - Figueres, entre d'altres.

Però la meua inquietud, honorable conseller, és la següent: diferents grups parlamentaris al llarg dels últims anys hem presentat moltes iniciatives parlamentàries, principalment proposicions no de llei, totes elles dirigides a millorar les infraestructures ferroviàries o com, per exemple, ara últimament, el nostre Grup Parlamentari va sol·licitar la compareixença del director general o del delegat a Catalunya de Renfe per tal que ens informés de les actuacions previstes a Catalunya.

Ara crec que no hi ha ningú per part de Renfe que se'l pugui anomenar director general o coordinador. Res ha prosperat, al Parlament de Catalunya, d'aquestes iniciatives,

aquestes proposicions no de llei. Com que res del que succeeix a Catalunya és aliè al Govern de la Generalitat, l'interpel·lem a vostè, honorable conseller, per tal de saber tot un seguit de qüestions: Quines actuacions pensa dur a terme per tal de suprimir passos a nivell a Catalunya? La Generalitat, aquest any passat, l'any 1993, ha realitzat les actuacions següents en passos a nivell, segons consta en el Pla català de seguretat viària: la supressió dels de Manresa-Súria, Santpedor i de Sant Martí de Torruella. L'import, fins i tot, de l'ordenació, ha estat de 114 milions. Per tant, unes obres bones. Però, i el Govern de l'Estat o el Ministerio de Obras Públicas? Què en pensa fer, senyor conseller? Quins són el criteri i les recomanacions del Govern de la Generalitat perquè Renfe actuï sobre la supressió de les barreres arquitectòniques? Quines mesures de seguretat pensen adoptar per millorar el trànsit de les mercaderies perilloses? Quin serà el futur de l'estació de mercaderies de la Llagosta? S'ha previst fer els ramals de vies per la zona logística més important de Barcelona, com serà, evidentment, i ben aviat, el Llobregat?

Pel que fa al Pla intermodal de transports, en relació amb els ferrocarrils en la seva fase 1995 a l'any 2002, tot just a un any vista, quines seran les prioritats, senyor conseller? Quina és la política de la Generalitat? Manquen o sobren aparcadors? I la gestió —els aparcadors de les estacions de Renfe amb empreses privades— dels contenidors? Què té previst el Govern de la Generalitat per tal de millorar l'eficiència en la gestió i evitar els robatoris, per tal de millorar la competitivitat en la indústria catalana? Es pot millorar la velocitat dels trens de mercaderies fins arribar a 120 quilòmetres/hora per tal de guanyar temps en el recorregut i per tal d'abaratir els costos a les empreses? Per què no es realitzen, senyor conseller, manteniments programats en les línies fèrries de Ripoll-Puigcerdà, i es deixa abandonat totalment en un estat lamentable?

I per què només es reparen de forma provisional les deficiències que sorgeixen en cada moment a la línia Manresa-Lleida, en un estat deplorable? Sap el Govern que no s'hi realitza cap tipus de manteniment? Qui controla l'aparcador de Martorell-Solvay? Qui controla la seguretat i el perill que suposa concórrer diferents amplex de via? Vostè ben bé sap que els vagons són de Renfe i la màquina, de la Generalitat, i això comporta un altre risc de maniobres en l'interior d'un gran risc dins de la factoria.

Ha pensat en la possibilitat d'una tragèdia com la de Niça, en els trens d'inflamables que hi ha al port de Tarragona o al de Barcelona? Té previst que es millorin les mancances i insuficiències d'instal·lacions ferroviàries del port? La lentitud, l'abandonament i la manca de connexió posen en perill la seguretat dels ciutadans. Se'ns explicaran, senyor conseller, monogràficament, les opcions en el seu pas del TGV a Catalunya?

Renfe crea una gran xarxa de trens expressos de mercaderies que, segons notícies aparegudes, el proper 23 de maig començarà amb la línia Barcelona-Madrid. L'eix d'aquest transport tindrà l'arribada i la sortida de l'estació de Can

Tunis; això suposarà la millora o l'empitjorament del col·lapse en les infraestructures? Quines són les prioritats en la potenciació del pla Renfe de rodalies en l'àrea de Barcelona? Aconseguiran vostès que l'estació de rodalies de la plaça de Catalunya - passeig de Gràcia tingui els lavabos corresponents?

Quines gestions han dut a terme o pensen adoptar per tal que els vagons de rodalies facin la previsió oportuna per tal de tenir els portabicicletes? I els aparcaments a les estacions? Vostè hauria de ben bé conèixer —i suposo que ho coneix— les entitats i organismes col·laboradors del Pla català de seguretat viària per al 1994. L'any passat el seu Departament hi era present, com tots, i les direccions generals corresponents. Quin és el motiu que no hi estigui inclosa Renfe o el Ministerio de Obras Públicas y Medio Ambiente, si òrgans d'altres associacions i entitats hi són?

La tendència a la baixa dels accidentats a Catalunya és un fet des del 1992 i 1993; les línies ferroviàries, amb els seus accidents mortals, i els punts negres dels passos a nivell són factors importants a tenir en compte per a la seguretat viària dels ciutadans de Catalunya.

Amb aquests criteris formulem: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu pel que fa a la xarxa ferroviària a Catalunya?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Culler.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep M. Culler): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, li ho confesso humilment: no he fet cap gestió perquè els vagons de viatgers portin portabicicletes. De la qual cosa m'acuso: no he fet cap gestió. I, per tant, doncs, ja la farem. Ja la farem; no hem fet cap gestió per als portabicicletes.

Nosaltres, en un tema que, com vostè ha dit molt bé, els 1.300 quilòmetres de recorregut —de 1.500 quilòmetres, 1.300 corresponen a la Renfe—, hem procurat, doncs, centrar-nos, en les nostres relacions amb Renfe i amb el Ministeri, en el que creiem que són els temes fonamentals d'ordenació del territori, i que l'impacte d'unes grans infraestructures com corresponen a Renfe i corresponen al Ministeri, doncs, pot realment tenir una incidència sobre aquesta ordenació del territori.

I en aquest sentit, pel que fa referència al transport ferroviari de llarg recorregut, doncs, hem posat l'èmfasi, la incidència en tot el tema dels trens del TGV, d'alta velocitat. I en aquest sentit, vostè sap que el projecte de línia Barcelona-frontera, redactat per la Generalitat, que creiem que s'ha de connectar amb una forma d'Y amb el de Saragossa-Madrid-Sevilla, el té en aquests moments el Ministeri. Vostè sap que fins i tot hi ha hagut unes petites, en fi, doncs, dissidències o dissensions respecte al que suposava o podia suposar un nou inici de la tramitació de tot l'expedient del recorregut de Barcelona a la frontera, en enviar per part del Ministeri d'Obres Públiques i Medi Ambient als ajunta-

ments unes alternatives de traçat, que no és res més que la convalidació de l'expedient que ja havia fet la Generalitat; per tant, doncs, en tot cas, ha estat més, diguem-ne, doncs, en fi, una falsa alarma, per dir-ho així, que no pas, en realitat, un intent de voler duplicar la feina i tornar-la a fer i tornar a tirar, a repetir un procés... Per tant, pel que fa referència a un objectiu fonamental, en la línia de la seva interpellació, que vostè em pregunta: «objectiu fonamental», que és la connexió de Barcelona amb la frontera, ja hi ha unes gestions en marxa, i jo penso que li puc assegurar –almenys, en tot cas, seria també que a nosaltres també ens enganyen– que l'Administració central començaria les obres l'any 96 i que aquestes podrien estar acabades l'any 2002, i que per tant la connexió Barcelona amb la frontera estaria assegurada en aquest sentit.

També li haig de dir que, pel que fa referència a tota la connexió cap a Madrid, nosaltres, sí que li haig de dir que en aquests moments no tenim una sintonia massa bona amb el que podrien ser les autoritats ferroviàries del Ministeri; hi han discrepàncies respecte que..., no respecte al traçat, sinó respecte al que nosaltres entenem el concepte de velocitat alta, enfront del TGV, del de gran velocitat. Nosaltres entenem que això, el concepte francès d'*aménager* la via, doncs, ha sigut un fracàs; no ha sigut competitiu amb l'aviació, no ha augmentat el nombre de viatgers, i entenem que, en aquests moments, les obres que s'estan realitzant en la línia de Barcelona-Madrid, concretament de Lleida a Saragossa, van amb la filosofia aquesta, més aviat, d'*aménager*, d'arreglar la via, que no pas en la línia de fer un tren segregat, una via segregada que sí que és el que pot fer gran velocitat i que d'alguna manera és el que és competitiu, crec jo, respecte a altres mitjans de transport alternatiu.

També li haig de dir... Per tant, aquí, en fi, hi ha, no dic un conflicte, però sí una discrepància respecte a les prioritats del que podria ser la inversió. Hi ha una discrepància fonamental, i crec que aquesta cambra tard o d'hora se n'haurà de fer ressò, també pel que fa referència al concepte d'alta velocitat pel que és el «corredor del Mediterrani». Nosaltres creiem que intentar fer passar trens a 220 quilòmetres des de Salou fins a Barcelona passant, doncs, per Altafulla o passant per Cubelles, o passant per Sitges i passant per Viladecans, és un autèntic disbarat, és no conèixer la línia, és carregar-se –si fos veritat que anirien a 220– tota la línia de rodalies. Per tant, doncs, perquè evidentment, si llances un tren des de Tarragona a 220 vol dir que tota la línia està buida i que no hi ha cap tren de rodalies que faci el servei regional, per dir-ho així; doncs, no hi pot ser; per tant, com que això no serà així, vol dir que aquests trens no aniran a 220, sinó que aniran a 80, i si van a 80, no cal fer les inversions que en aquests moments s'estan fent, que a més a més afecten –en haver de fer un tipus de corbes molt més..., amb un radi molt més ample que el que en aquests moments està dissenyat–, el que fan és carregar-se una gran part, i afecten territori, és a dir, passeigs marítims, per exemple, alguns passeigs marítims, algunes estacions, etcètera. Jo crec que aquí, això no té cap racionalitat i que,

en tot cas, encara que siguin, no trens de gran velocitat, sinó de velocitat alta, amb aquesta nova definició que han fet les autoritats ferroviàries, doncs, en tot cas, sí que s'haurien d'aprofitar les reserves d'espai que havien fet per part de la Generalitat a l'interior de l'A-7.

Per tant, aquest és un problema que està sobre la taula, greu, crec jo, en aquests moments, amb una oposició frontal per part dels ajuntaments i jo només li puc dir que tinc..., en fi, doncs, sí, la promesa d'una persona prou sensata i prou racional, com és el subsecretari de Planificació, el senyor Zaragoza, que em va dir: «Escolta, doncs, no farem cap disbarat; tot això que tu plantejes crec que té una certa racionalitat, per tant, estiguem tranquils, ja ens posarem d'acord, ja farem les coses a mesura que tota aquesta idea de la velocitat alta passant per la costa i desdoblant la via, per tant, ocupant molt més espai, etcètera..., tot això està pendent, diguem-ne, d'una certa discussió.»

Ja li ho dic, per una banda, hi ha aquestes paraules tranquil·litzadores del subsecretari, però per l'altra també li haig de dir que la meua opinió sobre les autoritats ferroviàries del Ministeri són més aviat..., en aquest cas no em tranquil·litza gens, l'opinió que tinc de les persones que en aquests moments porten tot el tema de la planificació ferroviària.

Per tant, pel que fa referència al TGV, jo crec que les coses estan ben enfocades pel que és la connexió de Barcelona amb la frontera. Pel que fa referència al Barcelona-Madrid, jo veig que anem en aquesta filosofia de l'alta velocitat, que crec que no serà competitiva respecte a altres –o la velocitat alta, perdó–, de la velocitat alta que no serà competitiva respecte a altres mitjans de comunicació i que més aviat, des del punt de vista econòmic, la meua opinió és que la companyia explotadora s'hi enganxarà les mans, s'hi enganxarà els dits, és a dir, no és rendible en absolut, no augmentarà el número de viatgers, ha passat així a França, així mateix. I, pel que fa referència al corredor mediterrani, exactament igual, serà un tren de velocitat alta, que diuen que ha d'anar a 220, però si ha d'anar amb el mateix traçat que van els de rodalia no anirà a 220 i només servirà, en tot cas, per carregar-se aquest servei de rodalia o, en tot cas, per ocupar uns terrenys que d'alguna manera pot perjudicar molt i molt els municipis d'aquest tipus turístic.

Pel que fa referència a les línies regionals, per dir-ho així, nosaltres en aquests moments no els parlaré dels Ferrocarrils de la Generalitat, perquè vostè no n'ha parlat, però, pel que fa referència a Renfe, a l'explotació de Renfe, sí que creiem que s'hauria de crear el que podríem anomenar línies de metro regional, que enllaçarien la regió metropolitana de Barcelona amb les capitals, per exemple, del Bages, d'Osona, de l'Anoia, les quals capitals serien potenciades com a zones de creixement. Això implicaria el desdoblament de la línia fins a Vic, per exemple, fins a Blanes i l'increment de la capacitat de les línies existents.

Però és evident que tot això són qüestions que nosaltres veiem des de l'ordenació del territori nostre i que, evidentment, la competència o qui ho ha de fer no som nosal-

tres, és el MOPT, és Renfe o és el Ministeri a través de Renfe, i que en tot cas a través de les diferents converses, a través de les nostres comunicacions és com això es pot anar tirant endavant. Per exemple, hi ha una qüestió en la qual nosaltres a través de..., hi havíem insistit molt, que és la línia de Vic-Puigcerdà: jo li vull anunciar, senyora diputada, que aquí hi ha un perill, que probablement també aquesta cambra un dia o altre s'hi haurà de pronunciar, que és el tancament de la línia des de Ripoll a Puigcerdà, i en aquest sentit jo em vaig adreçar als alcaldes afectats per tal que d'alguna forma poguessin actuar davant de l'empresa explotadora, Renfe, per fer tota la pressió possible per tal que això no fos així. Ben al contrari —com vostè sap—, hi havia fins i tot un tipus d'actuació prevista per la Conselleria i fins i tot per Renfe, en un moment determinat, de potenciar aquesta línia fins a Tolosa i fer possible la rectificació d'aquesta línia i el desdoblament d'aquesta línia per fer-hi passar el talgo i poder potenciar i augmentar la rapidesa d'aquesta línia. Però, en tot cas, en aquests moments més aviat estem més lluny de la potenciació i d'arreglar-ho per fer-hi passar el talgo, sinó que el que està més a la vora és la decisió de tancar les estacions des de Ripoll cap amunt. En tot cas, també, esperaré el seu suport i el suport de tota la cambra per tal de fer possible que això no sigui realitat.

De convenis... —veig que se m'ha encès el llum—, de convenis amb Renfe, nosaltres en continuem fent. Penso que en aquests moments tenim vigents el conveni de soterrament de la línia —per a temes concrets, per a temes molt concrets, aquests són els convenis que nosaltres firmem amb Renfe—, tenim el conveni de soterrament i que estem en aquests moments cofinançant tot el soterrament de la línia a Terrassa; tenim, per exemple, el conveni que anem renovant any rere any, que és el de l'explotació de la línia de Lleida - Pobla de Segur, vull dir, aquesta línia l'estan mantenint i Renfe la manté a través d'aquest conveni, amb el qual nosaltres i la Diputació de Lleida entrem a cofinançar aquesta línia.

Per tant, senyora diputada, nosaltres seguirem en la línia de diàleg amb l'Administració central, per una banda, amb el Ministeri i amb la companyia explotadora per tal de resoldre els múltiples problemes que porta el fet que en un territori determinat diferents administracions que totes elles tenen competència sobre aquest territori, l'única manera de posar-se d'acord és a través del diàleg, a través de la concertació d'interessos, etcètera.

Pensi que n'hi ha molts més, de problemes, amb Renfe; problemes..., problemes que afecten, diguem-ne, el transport públic amb Renfe. Per exemple, el fet que Renfe apliqui en un moment determinat —i, bé, es pot entendre des d'una òptica de la companyia explotadora d'un servei— uns preus determinats per poder realitzar..., per poder captar més viatgers, i aquests preus són uns preus que estan sota cost i aquests preus són uns preus que entren en competència directa amb tot el que és el transport per carretera, amb la qual cosa no poden competir, és a dir, hi ha aquí una competència que uns anomenen deslleial —jo no m'atreveixo a dir

això—, però que en tot cas enfonsa tot el que és el teixit de transport per carretera de viatgers.

Bé, aquest és un altre problema que un dia o altre també..., i estan en aquest sentit..., joestic amb converses també amb la direcció de Renfe per tal de posar-nos d'acord, de veure com realment podem establir un tipus de tarifes que no suposin la tragèdia que en aquests moments és, que se'ns està quedant a les mans..., si no ho subvencionem, llavors vol dir venir aquí i fer una modificació pressupostària per poder subvencionar determinades línies d'autobusos per tal que puguin afrontar la competència que els fa Renfe a través d'unes tarifes que sota cost, òbviament, augmenten el seu dèficit, però que, en canvi, capten una sèrie de... trànsit.

En fi, en tot cas, senyora diputada, jo sempre estaré a la seva disposició per contestar-li tot aquest tema, que de fet no és competència del Govern de la Generalitat, malgrat que com vostè molt bé assenyala no és aliè als interessos de la Generalitat i que en aquest sentit nosaltres farem tot el possible per anar, en fi, entrant en discussió i en contacte tant amb el Ministeri com amb l'empresa explotadora per assegurar els objectius, de tenir un transport públic eficaç i modern en el territori de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyora diputada.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Gràcies, honorable conseller, per la seva resposta, que s'ha concentrat en dos grans temes, no?, l'ordenació del territori, via TGV, i la connexió de Madrid-Barcelona, per tant, el d'alta velocitat.

Però permeti'm que primer li doni les gràcies —i crec que compartirà amb mi aquesta alegria— de les gestions que portarà a terme, que serà poder tramitar amb Renfe que els trens de rodalia puguin tenir l'espai necessari per poder portar les bicicletes i d'aquesta manera crec que fins i tot afavorirem el medi ambient a l'hora del trasllat.

Senyor conseller, vostè —tal com he dit— s'ha concentrat en aquests dos grans temes, però, és clar, jo ja entenc que n'hi feia un munt, un darrere l'altre, perquè, és clar, els diputats d'aquesta cambra si no ens prosperen les iniciatives i si no podem preguntar quina és la gestió i les seves inquietuds a favor de Catalunya i d'aquesta gran xarxa no podem saber per on aniran els trets.

No m'ha dit pràcticament res sobre el tema dels trens de mercaderies perilloses. Vostè sap que li he entrat algunes preguntes, vostè sap que hi ha hagut descarrilaments de vagons de mercaderies a Figueres, vostè sap que hi ha hagut morts en la línia del Maresme, i ja que parlo del Maresme, voldria saber si és que hi ha possibilitats, si vostè té pensat d'aquest traçat, que fa aquesta barrera a la comarca del Maresme, de canviar aquest traçat, tenint en compte que en aquests moments tenim l'autopista del Maresme, que ja és un fet. Per tant, a veure quines possibilitats o si hi ha possibilitats, com ho veu vostè.

Després de dir-li això, vostè ha comentat les línies del metro regional. Ha parlat de Vic-Puigcerdà, parlant de Ripoll, i jo li he de dir que és, serà, seria un gran perjudici que es tanqués aquesta línia i que seria molt perjudicada la ciutat de Ripoll.

Per tant, honorable conseller, vistes les bones relacions que manté i té Convergència i Unió amb el Partit Socialista o amb el PSOE a Madrid, entenc que no cal que els transmeti als alcaldes de les zones que reforcin la seva actuació, sinó que vostè ja pot fer l'actuació per tal que no es tanqui aquesta línia, i que evidentment pot ser motiu d'un punt de la Moció, per tal que es mantingui la línia en benefici d'aquella zona de Catalunya.

Com li he dit, no m'ha dit pràcticament res de les mercaderies d'inflamables, vostès sap, com li deia, aquesta pregunta, i les mesures de seguretat vostè sap que no n'hi ha, que a més a més d'aquests accidents que hi ha hagut, hi ha hagut accidents d'inflamables a Constantí, i que hi ha hagut un accident amb incendi a l'estació de la Granada, i que tot just a quinze metres de l'estació de la Granada hi havia la Repsol –ara acaba de tancar la seva planta de gas butà–, que no hi havia ni telèfon per poder telefonar a l'exterior –que va ser motiu d'una proposició no de llei que, sí, que per majoria absoluta aquesta va avançar i des de llavors hi ha hagut telèfon públic o que des d'allà s'ha pogut trucar a l'exterior–, que hi ha hagut incendis i que les normes de seguretat, Renfe, en aquests moments tot i que té tota una sèrie d'articles i tot i que té el TPF i el RID, que s'ha de contemplar, no hi són, perquè vostè sap que per on passen aquests trens d'inflamables, com és ara en aquest moment el tren que ve d'Alemanya, de Frankfurt, que se'n va cap a baix, que passa per tot Catalunya, crec que només té una aturada a Portbou i a Tarragona i després baixa cap a baix, al sud d'Espanya, escolti'm, Déu nos en guard que ens passés algun accident! Pensi que no hi ha ni boques de reg a les estacions i això és un perill, i fins i tot a Martorell no hi ha les normes suficients en cas d'una petita catàstrofe, ja no li dic una gran catàstrofe; no hi són. Per tant, aquestes inquietuds crec que han de ser de vostè: les inquietuds del port d'inflamables de Barcelona, les inquietuds de les zones petroquímiques de Tarragona, aquella línia que jo li deia que ara no fa el tram de viatgers, però que s'hi troba la petroquímica al mig i que hi ha dues estacions pràcticament tancades, pensi, una qüestió que és la de Roda de Barà, o sigui la Pobla de Mafumet està completament tancada, pensi una cosa, que aquella línia s'està deteriorant a marxes forçades. Crec que seria bo que vostès demanessin que aquesta línia no es deteriorés a marxes forçades, tenint en compte que al mig hi ha la petroquímica; per tant, en cas d'un greu perill o en cas d'una emergència és una forma escapatòria d'allà.

I, en fi, podria incidir en més coses, però no em queda temps. Vostè no m'ha parlat de quin és el criteri de totes aquestes estacions que han quedat tancades, que en definitiva anava en bé dels nostres usuaris de Catalunya, la de Falset, o sigui a la comarca del Priorat, doncs, per exemple, la

de la Granada, la de Vila-seca, aquesta de la Pobla de Mafumet, en fi, tota una sèrie d'estacions que donaven un bon servei als nostres conciutadans.

Crec, honorable senyor conseller, que ha quedat molt clar el tema de l'ordenació del territori, la connexió de Madrid. No m'ha contestat si ens explicarà monogràficament als diputats del Parlament de Catalunya aquests tres traçats que hi ha, fins i tot, que passen per la comarca del Penedès i que hi ha, per exemple, el Baix Penedès, que està en contra que passi la línia per allà, quin és el seu criteri perquè els alcaldes i els diputats que evidentment estem al costat dels ciutadans coneguem per endavant quin és el criteri del nostre Govern de Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. L'honorable conseller pot contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, des de l'escó mateix. Senyora diputada... (*remor de veus*), el fet que, en fi, que existeixi un grup de treball entre Renfe i la Generalitat i unes bones relacions amb el mateix Ministeri i, en fi, vostè diu amb el Govern socialista en aquests moments, a Madrid, i a més a més aquesta és la meva obligació, però això no treu que jo estigui legitimat per contestar-li en nom de Renfe, en nom de la companyia explotadora una sèrie de qüestions que em sembla que seria molt millor la mateixa companyia qui les contestés.

És evident que vostè diu que no existeix el càrrec al qual vostès es van dirigir, però sí que existeix el jefe de la Región V –em sembla que en diuen–, i jo faré totes les gestions possibles perquè li respongui exactament algun tipus d'aquestes precisions que vostè demana de la companyia explotadora.

Respecte al nombre d'estacions que estan tancades, senyora diputada, és evident que Renfe, de cara a disminuir el seu dèficit, que en definitiva no deixa de ser una disminució, una contribució a la disminució del dèficit públic que a tots tant ens preocupa, va presentar un pla en el qual hi havia unes deu mil o quinze mil estacions que s'havien de tancar l'any 94 i que, evidentment, doncs, aquí, el que caldrà veure..., perquè, és clar, mantenir segons quin tipus d'estacions obertes representa també un tipus de dèficit. Jo comparteixo amb vostè els criteris..., en fi, comparteixo amb vostè la preocupació que podria representar el fet que es tanquessin determinades estacions de la línia fins a Puigcerdà, que em fa la impressió que és una línia transfronterera i que, d'alguna forma, fins i tot, hi havia, existia una promesa de Renfe i que, de fet, el mateix grup de treball interfronterer havia presentat, diguem-ne, doncs també una sèrie de propostes perquè aquesta línia funcionés.

Pel que fa referència a la problemàtica que vostè assenyalava, preocupant, del transport de mercaderies perilloses, bé, és evident que em sembla que seria..., està en aquesta línia que li he dit, que seria molt més, en fi, rigorós que aquestes contestes les hi donés directament la companyia explotadora.

Tingui la seguretat, senyora diputada, que farem les gestions al més alt nivell per tal que hi hagi una compareixença en aquesta cambra dels responsables de Renfe a la Regió V, em sembla que en diuen, per tal que pugui donar compliment a les seves preocupacions.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i dos minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les colònies tèxtils de Catalunya

Passem al novè punt de l'ordre del dia, interpellació sobre les colònies tèxtils de Catalunya, presentada pel diputat senyor Salvador Morera, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per exposar la interpellació.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el darrer gran procés d'industrialització de Catalunya, que va tenir lloc a finals del segle passat i en el primer terç d'aquest segle, va assentar-se, bàsicament, en un sector –en aquest cas el tèxtil– i va caracteritzar-se pel fet que una gran part de les indústries tèxtils catalanes optés per traslladar els seus centres de producció, cercant unes condicions òptimes per a l'abaratiment dels costos de producció. Aquest fenomen –per altra banda, no exclusiu de Catalunya: s'havia donat anteriorment, per exemple, a Anglaterra– va comportar la construcció de noves fàbriques que aprofitaven la força motriu de l'aigua, bàsicament de les conques del Llobregat i del Ter.

Aquest avantatge de tipus energètic comportava, però, inconvenients diversos: un era la distància física dels obrers respecte als nous centres de treball. Com que aquest era un moment històric de gran concentració de capital industrial, es va optar per edificar al costat de les noves indústries –si bé ja era un sol projecte– les «vivendes» dels treballadors i les seves famílies. Estem, per tant, davant d'un fenomen, el de les colònies tèxtils, que es caracteritzava i es caracteritza encara per concentrar en un sol recinte o nucli l'empresa amb totes les seves instal·lacions, els habitatges dels obrers i tot un seguit de serveis comunitaris que van des de la llar d'infants a economats, fins i tot, en algun cas, teatre –algun

teatre– i fins i tot l'església. Allò que diferencia, per tant, les colònies d'altres experiències industrials és l'agrupació en un sol recinte de la fàbrica i la «vivenda» dels obrers.

Va ser d'aquesta manera com a Catalunya es van construir al voltant de cent colònies i la seva radicació es centra, com ja s'ha dit, al riu Llobregat i el seu afluent Cardener i al riu Ter amb el seu afluent Freser. La seva proximitat a Barcelona i la capacitat energètica d'aquests rius, que permetien elaborar el teixit a la plana i la filatura de cotó –del ram de l'aigua– van permetre la instal·lació d'un corollari de colònies als seus marges. Però el fenomen de les colònies tèxtils no és exclusiu de la indústria tèxtil; les grans empreses mineres, sobretot de l'Estat, també van optar per la concentració d'explotació minera amb la població ocupada.

Algunes diputades i alguns diputats s'estranyaran de l'enunciat d'aquesta interpellació, de «les colònies tèxtils», perquè, com molt bé saben, la immensa majoria o la gran majoria d'aquestes colònies, de les antigues colònies tèxtils, avui dia com a colònies ja no existeixen i, per tant, tenen certament raó. D'un estudi més o menys rigorós –o amb voluntat de ser rigorós– tenim que avui dia a Catalunya només en queden –com a autèntiques colònies tèxtils– entre deu i quinze, i no més, i d'aquestes deu o quinze encara podríem parlar molt de la seva permanència i de la seva capacitat de treball, de l'empresa, etcètera.

La crisi econòmica estructural del tèxtil, i també la mineria, i conjuntural, repetida, va afectar –jo diria– amb molta més incidència aquestes colònies que la resta d'explotacions industrials. Bàsicament, per les característiques pròpies d'aquestes colònies. Primer, per la dependència total i absoluta del complex en conjunt a l'empresa; dos, perquè són nuclis de població que no depenen dels municipis on es troben, i tres, la peculiaritat de la relació jurídica entre empresa i obrer, que incorporava al pacte laboral la «vivenda».

No és voluntat d'aquest interpellant incidir en alguns dels molts aspectes que s'han de debatre respecte a les colònies tèxtils de Catalunya i mineres; per exemple, la valoració de la inadaptació del tèxtil català a un mercat més ampli i competitiu; la rendibilització de les naus i les antigues instal·lacions de les antigues fàbriques tèxtils, o fins i tot el paper dels ajuntaments en la crisi d'aquestes colònies, és a dir, en aquells conflictes originats des d'un punt de vista econòmic i laboral, de les «vivendes» en si i de la recepció de la urbanització, és a dir, dels carrers i dels serveis que fins aleshores prestava l'empresa o les empreses.

La raó de ser d'aquesta interpellació és el debat sobre un dels elements habituals de les colònies: els habitatges de les empreses que ocupaven i ocupen els antics i els nous treballadors. L'afectació de la crisi econòmica ha repercutit de forma diferent en els habitatges i en els nuclis de població de les diferents colònies catalanes.

Si fem un repàs de les colònies que han desaparegut, les que han desaparegut a mitges i les que encara permaneixen, l'afectació d'aquesta crisi en els habitatges, en els habitatges de les colònies tèxtils, ha set molt diferent. Tenim casos per a tot: des de les que han desaparegut totalment les

colònies, han desaparegut físicament, fins a altres que ha desaparegut l'empresa però que en canvi les «vivendes» continuen, fins a aquelles que no han desaparegut físicament ni l'empresa ni les «vivendes» però que l'empresa ja ha passat a un altre propietari i les «vivendes», a hores d'ara, encara no se sap de qui són. I fa molts anys, en moltes colònies de Catalunya, que hi han molts llogaters que no saben a qui pagar, a hores d'ara, per exemple, el lloguer de les empreses, el lloguer del seu habitatge.

Hi ha, per tant, molts casos i diferents entre ells; jo diria que cada cas d'una antiga colònia tèxtil és un cas diferent. I el gran dilema, el gran problema és què es fa dels pisos o de les cases quan l'empresa va anar malament i va malament. Com he dit abans, hi han hagut casos diversos, que es podrien agrupar en tres aspectes o en tres evolucions diferents.

En molts casos, la mateixa empresa va vendre els pisos i els habitatges als mateixos treballadors. En d'altres, l'empresa no va fer això, malauradament, sinó que va vendre els habitatges al millor postor; en alguns casos, fins i tot arribant al desnonament dels antics obrers, i en d'altres, quan els obrers havien abandonat els antics habitatges per qüestions de feina, es van vendre, com he dit abans, a aquella gent que els va poder comprar. I, per últim, el tema més gruixut —jo diria que el que ha fonamentat una mica aquesta interpellació— és el cas d'aquelles empreses que tanquen i les seves instal·lacions i els seus pisos van, per exemple, a subhasta, i aquest exemple es dona en molts casos d'antigues colònies tèxtils. Què ha passat i què passa, per tant? Doncs, s'han produït moltíssimes situacions d'injustícia; hi ha hagut desnonaments —i n'hi ha—; a voltes trobem moltes «vivendes» desocupades; s'ha fet, encara que costi de creure, especulació amb aquests pisos i amb aquests edificis; hi ha comarques amb una gran i una greu crisi econòmica, com per exemple el Berguedà, i a més amb una falta evident d'habitatges, i habitatges a preu taxat o habitatges de promoció pública, en què moltíssims, molts habitatges d'antigues colònies tèxtils avui dia són segona residència de gent bàsicament de Barcelona i la seva conurbació. Tenim, a més, que molts blocs d'aquests de pisos, moltes cases de les antigues colònies estan en molt mal estat; primer, perquè la mateixa empresa, quan estava en crisi, evidentment que ja no invertia en el polígon d'habitatges, i segon, perquè, com si no n'hi hagués prou, molts d'aquests habitatges tenen aluminosi.

I, bé, i què s'ha fet des de les administracions públiques? Doncs, la veritat és que, al nostre entendre, s'ha fet poc, jo diria bastant poc. Tenim constància d'algunes actuacions concretes i puntuals en algunes colònies, en alguns polígons d'habitatges, d'algunes direccions generals, en aquest cas d'Adigsa i del mateix Departament de Benestar Social. Tenim també actuacions i gestions d'altres departaments de la Generalitat, però el que trobem a faltar des d'Esquerra Republicana és una política global d'atenció a les antigues i actuals colònies tèxtils i mineres. Sabem que s'han començat actuacions en el tema, que hi ha hagut reunions interdepartamentals i que es comença a dibuixar una política

específica per a les antigues colònies. Serveixi, doncs, aquesta interpellació per explicar quins han estat els motius de l'absència del Govern de la Generalitat en aquesta problemàtica, quines actuacions s'han fet i quines es preveuen i quin tipus de tractament pensa donar-hi el Govern en el futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, vostè ha descrit molt bé la situació del procés d'industrialització que va portar a la creació d'aquestes colònies industrials, com vostè també ha dit bé, no tan sols tèxtils, també mineres, i, aleshores, aquesta, que era una part del que jo pensava emmarcar, me la salto perquè em sembla que la seva descripció ha estat clara.

És evident que tota aquesta situació de les colònies industrials configurava un nou esquema de relacions de tot tipus entre els treballadors de les fàbriques, llurs famílies, les empreses, i que la crisi, en general —en particular la del sector tèxtil, però no únicament la del sector tèxtil—, i els replantejaments econòmics que van ser necessaris al sector han portat les colònies a situacions dolentes. Però això no ha succeït només en el terreny que ara ens ocupa; ha succeït en moltes altres situacions o indrets, hi han hagut diverses actuacions de tipus general que s'han presentat.

Ara, nosaltres entenem que aquestes qüestions, sempre que sigui possible, s'han de resoldre en el marc, ja, de les ajudes normalitzades que els diferents departaments de la Generalitat tenen establertes; cal fugir, tant com es pugui, d'establir per a cada cas mesures específiques. S'ha de tenir tota una bateria, tota una sèrie de recursos per intentar canalitzar les ajudes que els ciutadans poden tenir en veure's en aquest tipus de situacions. Però està clar que també fan falta, en ocasions, les normes regulars poden en ocasions necessitar alguna actuació de tipus específic.

Així i tot, de qualsevol manera, des d'un punt de vista regular jo he de destacar tots els ajuts per a l'adquisició d'habitatges i per a la seva rehabilitació, que té com a norma i que té com a ajudes establertes normalitzades el Departament d'Obres Públiques, i que en moltes ocasions de les que vostè ha descrit han estat ajudes molt convenientes per als ciutadans que estaven en la situació que vostè ha descrit. O la canalització de les necessitats municipals a través del Pla d'obres i serveis, que també han tingut canalització per mitjà d'aquest Pla d'obres i serveis, com dic, moltes de les ajudes que podien necessitar. O la intervenció a través d'ajuntaments o consells comarcals mitjançant els recursos Feder destinats a les corporacions locals, etcètera.

Però és ben cert que hi ha situacions que plantegen una complexitat jurídica i patrimonial i que, juntament amb la necessitat de frenar possibles especulacions que s'han donat —vostè també ho ha dit— i el fet que la creació de les co-

lònies es va fer al marge de les infraestructures i serveis municipals..., tot això ha fet que fos necessari preveure actuacions específiques, també.

I és per tot això que s'ha cregut convenient elaborar per part del Departament de Benestar Social, en cooperació amb el de Governació i amb el de Política Territorial i Obres Públiques, un inventari de les problemàtiques existents, una anàlisi de la situació patrimonial de les colònies industrials i de la situació social de les famílies existents i l'estudi de les necessitats pel que fa als serveis bàsics, dotacions, infraestructures i altres necessitats físiques, com la rehabilitació que permeti, en el marc de les mesures ordinàries, que ja he esmentat, establir línies específiques que complementin o afavoreixin la inclusió de les mesures de les colònies tèxtils, sense descartar de manera absoluta que pugui ésser necessària l'adopció d'estratègies puntuals, que s'han adoptat, com després diré.

El director general de Serveis Comunitaris del Departament de Benestar Social, per altra banda, s'ha reunit freqüentment tant amb el director general de l'Administració local de la Generalitat com amb el director general d'Arquitectura i Habitatge per acordar portar a terme un estudi detallat sobre la situació física, urbanística i jurídica d'aquestes colònies. Per tant, el Govern de la Generalitat n'és plenament conscient, de la problemàtica i de la magnitud d'aquesta, i de la seva complexitat, i precisament ha establert aquest estudi i aquest treball interdepartamental de què jo he fet esment.

Però, de qualsevol manera, s'han fet coses; s'han fet coses a satisfacció dels ciutadans als quals afectava, manifestada d'una forma expressa. En primer lloc, s'han fet, per exemple, ajuts a la mineria del carbó, a tots els ciutadans que estaven afectats per l'incompliment d'uns drets que tenien reconeguts en els seus contractes, i aquests ajuts han estat, com dic, resolts a través d'un Ordre del 28 de maig del 93, a la qual s'han aollit uns tres-cents ciutadans, aproximadament, que, com dic, han estat valorats d'una forma molt positiva pel conjunt de ciutadans.

Després es va plantejar una d'aquestes situacions jurídiques que vostè ha dit a Puig-reig, on va adquirir aquests habitatges una empresa immobiliària, i, de sobte, els va posar a la venda a uns preus, evidentment, que no tenien res a veure amb el preu que ella els havia adquirit, i potser sí que amb els de mercat, però, de qualsevol manera, no amb les condicions i amb els drets que la gent té. Aquí, amb l'Ajuntament de Puig-reig es va possibilitar que fos l'Ajuntament, a través d'un crèdit que la Generalitat va instrumentar, que pogués absorbir aquests habitatges, i aleshores el Departament de Benestar Social va tenir, va fer una doble acció tendent a assegurar de per vida, amb les mateixes condicions que tenien tots aquells ciutadans que no podien adquirir el seu habitatge en propietat i aquells que ho podien fer però les condicions generals no els anava bé..., a través d'Adigsa també se'ls va ajudar. Per tant, aquí és una actuació acabada, que va donar satisfacció als ciutadans i que en un moment determinat –segons l'hemeroteca de l'època, si la

volien consultar– havia produït molta intranquil·litat i molts problemes a la població que podia afectar.

A la vila de Cercs també hi havia una problemàtica difícil, amb uns habitatges que estava la situació jurídica molt poc clara, entre les hipoteques que tenia la Caixa de Terrassa, el Patronat Local de la «Vivenda» de Cercs, la mateixa entitat Carbons de Berga..., tot això estava més aviat embolicat, i aleshores es va aconseguir, després de pacients reunions, el dia 4 de febrer de 1994 –per tant, ha estat aquest mateix any–, desencallar aquesta qüestió i signar un conveni on, realment, aquestes, també, mesures de suport que jo he esmentat que es van utilitzar per a Puig-reig també s'han fet aquí. Aquí, l'article quart diu: «En aquells supòsits en què, per les especials condicions socio-econòmiques, els ocupants d'alguns dels habitatges a què es refereix l'anterior pacte tercer no disposessin de recursos suficients per accedir a la propietat d'aquests, el Departament de Benestar Social estudiarà la possibilitat d'incorporar-los al seu patrimoni, administrat per Adigsa, prèvia acreditació documental de la precarietat econòmica de l'interessat en cada cas.» Per tant, aquesta també és una situació que es va poder resoldre d'una forma positiva.

Després hi ha hagut altres actuacions, com la Colònia Rosal d'Olvan i alguna altra de menor, però a mi em sembla que l'important és que agafem aquesta problemàtica que vostè ha descrit des d'una forma integral, no tractant els problemes com hem fet fins ara, que s'han tractat i s'han resolt, i s'han resolt, com dic, a satisfacció dels ciutadans, no tractant-los a mesura que sorgien, sinó procurant fer aquest inventari, aquesta anàlisi i preveure, tan avançadament com sigui possible, el tractament que en cada cas s'hagi de donar. En això estem; ja li he dit que hi ha aquesta actuació interdepartamental amb els Departaments de Governació, Política Territorial i Obres Públiques i el de Benestar Social, amb què pensem que en el transcurs d'aquest any podem tenir aquesta actuació resolta, i, aleshores, tot i complint amb la llei –és clar–, tot i complint amb els fets que aquells que adquireixen aquests habitatges producte d'una suspensió de pagaments o d'una fallida de l'empresa, doncs, té uns drets –això ho vàrem viure molt clarament i molt dramàticament en el cas de Puig-reig, aquesta situació–, però, tot comptant amb això –que evidentment hi hem de comptar–, hem de procurar trobar solucions que realment ajudin a qui han d'ajudar, que és el ciutadà que realment no té art ni part en aquesta situació i, en canvi, se'n veu afectat.

Estem en aquesta situació; jo crec que d'aquest tema, si al senyor diputat li interessa o a altres grups parlamentaris, quan estigui fet aquest estudi, quan estigui feta tota aquesta actuació que jo li he anunciat, aleshores en podem parlar amb coneixement més ampli de l'amplitud de la problemàtica que existeix i que vostè ha descrit, però que tant vostè com jo, en aquests moments, intuïm el gruix de la problemàtica, però realment no coneixem els detalls ni els matisos ni les xifres ni les circumstàncies jurídiques de tota aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Morera pot fer rèplica.

El Sr. MORERA: Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he de dir que em congratulen especialment algunes de les paraules que ha dit el senyor conseller; que ja n'era una mica conscient, perquè abans de substanciar aquesta interpellació ens havíem posat en contacte amb el seu Departament, i que ja coneixíem una mica quines eren les intencions per al futur, bàsicament, del Departament de Benestar Social, però, una mica, del conjunt del Govern de la Generalitat, d'actuar una mica de forma més general, més genèrica en la problemàtica de les colònies tèxtils. El fet que aquesta reunió interdepartamental en què hi ha implicats tres departaments de la Generalitat i que ha donat com a fruit l'obligació, o, en tot cas, s'ha constatat la necessitat de fer un inventari real de la situació patrimonial, social dels serveis que cada colònia o que cada antiga colònia en aquests moments és capaç de prestar..., jo diria que és absolutament bàsic i, a hores d'ara, necessari.

Potser precisament per aquest desconeixement, i suposo que perquè precisament la mateixa expressió recorda massa temps passats, jo entenc que en general no s'és prou conscient o no s'ha sigut prou conscient —almenys fins ara— d'aquesta problemàtica, i que és una problemàtica, per a la gent que ho pateix, que ho ha patit i que ho pateix —i que ho seguirà patint, en alguns casos— molt greu.

Nosaltres, pel que fa al passat, no estem massa d'acord amb l'actuació general i global del Govern, entre altres coses perquè ha brillat per la seva absència. Sí que hem de dir, en honor a la veritat, que en algunes actuacions concretes, que els mateixos veïns afectats ens ho han explicat, l'actuació del Govern de la Generalitat i del seu Departament en concret ha estat una actuació plausible, una actuació positiva. Però jo diria que el Govern de la Generalitat, igual que la resta d'administracions, potser no ha set prou conscient d'aquest problema, que, potser a causa que s'ha allargat molt en el temps i que ha sorgit a partir de la crisi del sector tèxtil —per tant, ha tingut un moment cronològic determinat—, ha fet que precisament passés això.

Nosaltres ja estem prou contents, i fins i tot ens plantejem la necessitat de presentar una moció, perquè hi han aquestes obligacions, hi ha aquesta voluntat per part del Govern d'intentar modificar una mica les coses.

Ja ho ha dit el senyor conseller: estem davant d'una problemàtica potser no molt important a nivell quantitatiu, però molt important a nivell qualitatiu. És una problemàtica que afecta diferents àmbits, afecta diverses administracions, però no deixa de ser una problemàtica greu. El fet que des de la mateixa Generalitat es puguin coordinar temes o aspectes com, per exemple, la necessitat d'optimitzar encara més aquells fons dels programes i fons europeus per incidir encara més en les antigues colònies, en els antics nuclis miners, en aquelles zones en declivi industrial, però bàsicament del sector tèxtil, i, per tant, d'ampliar encara més tot allò que fa referència al Retex, a la necessitat, potser, fins i

tot, d'ampliar aquell pla específic previst en el PUOSC quadriennal, que fa referència a aquelles municipis que tenen nuclis agregats, i ampliar-ho també per a aquells que tenen antigues colònies tèxtils, i, en definitiva, una actuació de la mateixa Generalitat amb vocació de ser més global, creiem que és necessari, creiem que és absolutament indispensable i, una mica —agafem les paraules del mateix conseller—, que d'ara endavant s'agafarà aquest tema, es tindrà en compte aquest tema d'una manera més rigorosa i que, a partir d'aquest inventari, d'aquestes anàlisis, podrem dissenyar un suport econòmic i infraestructural més important del que s'ha fet fins ara.

Estarem a l'aguait; és un tema que nosaltres ens havíem compromès amb diverses colònies tèxtils, algunes de les quals, per exemple, ja han desaparegut; d'altres, encara tenen el seu futur incert. Sigui com sigui, estem amatents a aquesta actuació futura, que demanem per part del Govern de la Generalitat que en alguns casos, a part de l'actuació global, que sigui urgent. Hi han alguns casos a Catalunya, per exemple a les antigues colònies Viladomiu o la mateixa Ametlla de Merola, que és un cas arquetípic, un cas d'una antiga colònia tèxtil que encara sobreviu —malament, però sobreviu—, que necessiten, que ja ho han tingut en algun moment però que necessiten encara més una actuació decidida, puntual i urgent de la Generalitat.

En qualsevol cas, com he dit, ens mostrem esperançats amb aquestes iniciatives que ha apuntat el mateix conseller i seguirem molt de prop aquesta avaluació, esperant i desitjant que aquesta problemàtica que s'arrossega des de fa molts anys es pugui resoldre satisfactòriament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. Vol fer rèplica? (*Pausa.*) El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, només remarcar —em sembla que ho he fet, però voldria que en quedés constància clara— que, aquesta actuació, nosaltres en tot moment l'hem de fer molt de prop i molt d'acord amb l'ajuntament respectiu. Això ho hem fet en el cas de Puig-reig, ho hem fet en el cas de Cercs i ho hem fet en tots els casos, perquè aquesta és una qüestió que l'ajuntament ha de ser el que en primer lloc, doncs, abordi aquesta situació; la Generalitat ha d'estar al seu costat per ajudar-lo a resoldre-la. Jo crec —aquesta és una qüestió de diferent òptica, però ha quedat reflectit el seu punt de vista— que la Generalitat, sempre que s'ha palesat un tema d'aquests, doncs, ha respost; prova d'això és que no en tenim, de problemes al respecte. Però, de qualsevol manera, sí que és cert, i ho he dit —ho ha dit vostè i ho he dit jo mateix—, que cal emmarcar aquesta problemàtica d'una forma més global, més integral del que hem fet fins ara. En això estem.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la solidaritat i la cohesió social

Passem al desè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la solidaritat i la cohesió social, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, permetin-me que els esmenti quin és el meu concepte respecte a solidaritat i cohesió social, respectant, naturalment, el que vostès tinguin. Per mi, solidaritat vol dir la voluntat política d'afrontar els problemes dels altres com a problemes propis, i cohesió social és aquell fenomen que es dona en collectius d'individus on tots gaudeixen d'igualtat d'oportunitats davant de l'Administració i en el conjunt dels elements que configuren la convivència. Aquests dos mots, que semblen –i són, en realitat– de gran abast, havien estat sempre patrimoni de les forces d'esquerra, i avui dia són molt apropiats per al pensament conservador, que, des del meu punt de vista, el buida moltes vegades de contingut.

Aquesta interpellació que avui faig segueix una altra que vaig fer en la sessió plenària número 23, del 18 de febrer del 93. En la seva substanciació deia, dèiem –el senyor conseller– que el Govern de la Generalitat persegueix la..., que la convivència és el bé més preuat que té Catalunya, i que Catalunya persegueix ser un país de qualitat, declaracions que nosaltres subscriuim. Per assolir aquests aspectes, «el Govern» –deia el senyor conseller– «té cinc punts cabdals, que són: la igualtat davant la desigualtat, cercar-la; la normalització segons les capacitats; la permeabilitat per pujar a l'escala social des de capes populars, sous alts; la integració en el teixit del país, i el sentiment, el sentiment de pertinença a Catalunya». No cal dir que aquestes declaracions de bones intencions les faig meves també.

Jo, aleshores, li contestava que, per apropar-nos una mica més a allò tangible, li deia que es podria veure més bé l'esperit solidari i de cohesió del Govern si intentéssim desenvolupar al Govern una política d'ordenació territorial equilibrada, de transparència administrativa, de control del frau, del gran frau, d'intentar caminar a una autonomia financera al més aproximada a la plena, plantejar-se una altra estructura d'Estat, recuperar el pes de la família malmès, desenvolupar una enèrgica política de medi ambient, nodrir el principi de subsidiarietat –que quasi mai es compleix–, la integració de la immigració en pla d'igualtat, la normalització lingüística, a banda de ser un instrument polític... També era una altra declaració d'intencions que jo feia, i que segurament es podrien assumir.

Però, passant a la realitat del que és la solidaritat i la cohesió social, els esmentava jo aleshores que l'investigador americà Harvey Brenner va estudiar durant vint anys l'efecte que feien les grans crisis econòmiques damunt de la població i també les èpoques de bonança, i va arribar a la conclusió –ja ho dèiem l'altra vegada– que en èpoques de crisi econòmica els ingressos psiquiàtrics per trastorns men-

tals creixien de manera geomètrica i, en canvi, en èpoques de bonança, minvaven. Això, ho dèiem aleshores. Ara diem que a nivell d'Estat espanyol –i Catalunya està dins l'Estat espanyol– el creixement de la població reclusa de l'any 91, 92, 93, amb un PIB baix, negatiu –negatiu–, es va disparar de tal manera que es va col·locar a la més alta de tota la Unió Europea, doblant amb 30, 40 i 50% països que ens poden ser equiparats, que ens poden ser comparats. Diguem que va créixer, aquests anys, el cent per cent –el cent per cent– més que els anys 87, 88, 89, quan el PIB era alt i positiu. Val a dir que només els anys 85, 86 i 87 la població reclusa va sumar un total igual al que va fer solament l'any 93. Per tant, hi ha un càstig d'uns sectors socials molt clar en aquestes dades.

Però tot això seria quelcom que no depassaria el llindar d'intentar aportar dades, i jo avui penso canviar el ritme de la meua interpellació per preguntar-li coses concretes, senyor conseller, que tinc la impressió que és a vostè que m'haig de referir. Per tant, voldria, sobre la igualtat home-dona..., vostès fa tres dies varen reconèixer a unes dones de Catalunya el seu esforç per aquesta igualtat, i ho trobo molt bé; també avui hi havia una declaració institucional, aquí, que jo m'hi sumo. Però la realitat crua i dura és que les dones, amb un 36% de la població activa, tenen un 17% d'atur; que, de contractes indefinits, el 30% són per a dones i el 70% per a homes; que a Barcelona teníem, el febrer d'enguany, sobre 141.000 aturats, el 48,8% –tenint en compte la població activa– de dones. Volem dir que només el 5% de dones tenen alts càrrecs de responsabilitat en l'Administració; volem dir que la cultura de la corresponsabilitat en la llar recau el 75%, exclusivament, en les dones, i el 25% a compartir amb algun home; volem dir que l'assetjament sexual és al 95% de corrent mascle, de setge d'un sexe a l'altre, i no al revés; volem dir que tot això està constituint una autèntica política de consolidació de la desigualtat... Si no, diguin-me vostès, contesti'm, senyor conseller, si li plau, quins són els criteris per eradicar el masclisme social? És a dir, quines polítiques d'immersió per a la igualtat dels sexes fan vostès des de l'escola, des de la televisió pública, des dels mitjans de comunicació de vostès? Aquest és un criteri de capteniment que m'agradaria conèixer.

Pel que fa als jubilats, un altre collectiu, que suma 832.000 ànimes a Catalunya, el 64% de jubilats i pensionistes, doncs, reben per sota el salari mínim interprofessional. Vam fer aquí una moció, que jo vaig acceptar una esmena de la majoria, on dèiem de dar un impuls a base de crear un carnet mixt de consum i servei, a fi de fer més potent la capacitat adquisitiva d'aquest collectiu tan important; en la seva esmena, quedava en un «impuls a la vellesa». Voldria que em digués ara, que han passat sis mesos, quin és l'impuls a la vellesa que han donat vostès des del seu Govern.

Voldria parlar-li de les demències senils i pre-senils, on vostè sap que en aquests moments aquests malalts, que són grans invàlids, cobren com a grans invàlids, però cobrant com a grans invàlids –ja li ho diré en una altra interpellació– no arriben ni a poder pagar la persona d'assistència que

els ha de cuidar permanentment, i són malalts, en la seva gran majoria, que han d'anar a centres especialitzats, i no hi ha ni un sol centre especialitzat públic a Catalunya, i han d'anar a geriàtrics privats, pagant 140.000 pessetes al mes, cosa que està molt lluny de l'abast de la gran majoria d'aquest col·lectiu.

Voldria parlar-li dels disminuïts psíquics. Aquest matí, la diputada socialista Rosa Barenys ha fet ja una intervenció en aquest sentit, i jo no m'hi estendré molt. Però sí que voldria dir aquí que la Llei d'accessibilitat, d'eliminació de barreres arquitectòniques, després de dos anys i mig –com deia ella–, encara està pendent de ser desenvolupada per decret i per normativa, i que manquen, també, decrets que regulen el treball d'aquests col·lectius per fer una integració laboral plena.

Vull aquí esmentar, també, senyor conseller –i si ara vostè em pot donar alguna explicació–, que fa només uns dies que vostè va signar un conveni amb els consells comarcals de Catalunya, on vostès són majoria absoluta, per 1.400 milions de pessetes, i van manifestar vostès –si no, em corregirà– perquè atenguessin els consells comarcals el principi..., l'assistència social bàsica, és a dir, la primària, que és competència dels municipis. Jo no sé si aquesta dotació de 1.400 milions de pessetes és una vulneració del principi de subsidiarietat, perquè d'alguna manera correspon als municipis fer aquesta tasca i d'altres que són pròpies dels consells comarcals, segons la llei que passarà aviat dins d'aquest Parlament, pel que fa a l'assistència especialitzada. Però a mi em va semblar d'una càrrega política molt preocupant, aquests 1.400 milions als consells comarcals, ignorant els ajuntaments.

Voldria també parlar i que vostè ens digués aquest criteri de llançar la competitivitat i la inversió en els mercats, on dona la impressió que molt lentament es va recuperant l'economia, però sembla que ens oblidem que per aquesta recuperació ha estat possible el *medicamentazo*, la retallada de prestacions farmacèutiques, el *decretazo*, la retallada de prestacions socials, el nou marc de relacions laborals, on es crea una situació de clar desavantatge per a la massa assalariada i on també el Govern –on vostès hi formen..., una part de responsabilitat important, tenen– està renunciant ja al que és pagar pensions per a aquells que avui dia les estan cotitzant i tenen quaranta anys. Aquesta política jo diria que és de destrucció de la cohesió social i altament insolidària, senyor conseller.

Voldria esmentar també, amb tot el respecte per la persona, però no pel que representa, l'empresari *princeps* del Govern de la Generalitat, el senyor De la Rosa, que sembla ser –i li ho dic modestament i amb tot el respecte– que ha fet un paper de testaferró de la Generalitat en l'assumpte Anhauser Busch, del Tibi-gardens d'abans, el 17 d'abril sabem com es dirà en endavant, i que mentre ell va estar al mig, com a Grand Península se li van donar 10.000 milions de pessetes en un aval i que ara, amb la nova societat, que ell ja és fora, no sé per quina operació, no estic en condicions de dir-ho, l'Institut de Crèdit Oficial hi està treballant 15.000 milions;

amb xifres així es pot treballar, es poden fer inversions per crear ocupació d'aquesta manera.

De la solidaritat del Liceu volia parlar-li, senyor conseller, on l'Estat de seguida va dir que sí, el senyor president Pujol de seguida que sí, l'Ajuntament va dir que sí i les diputacions que sí, però no oblidem que aquest «sí» és una aportació de tots els ciutadans, que la gran majoria mai van al Liceu i és treballar per una cultura dual, una cultura on la popular ha d'anar a base de subvencions condicionades, i l'oficial va d'aquesta manera, cosa a què jo m'oposaria.

Vull també esmentar la teoria dels vaixells, com a criteri asocial i altament descohesionador, del president de la Generalitat, quan des d'aquesta mateixa tribuna diu: «Catalunya són uns sectors socials que es mouen com a vaixells, que uns van molt més de pressa i van davant i els altres van al darrere i hem d'anar tots al ritme del més lent.» Fals, fals, perquè els vaixells de davant, per la seva qualitat de vida, poden estar fins i tot aturats, si volen, i els de darrere han de treballar per surar, en una situació de clara indefensió social i indefensió sòcio-laboral que el seu govern proporciona, des del meu punt de vista.

Voldria parlar-li també d'afirmacions de vostè mateix quan diu que el veïnat i el barri i la família estan pràcticament amb pèrdua de pes i estan pràcticament en davallada i que tot el que poden fer és integrar a nivell personal. Jo no crec que això sigui així, i crec que la família s'ha de recuperar però de la seva mà, senyor conseller, del seu Govern que vostè representa; la família, miri, ha d'assumir els vells perquè el senyor Pujol ha dit des d'aquesta tribuna que els vells no podran anar a les residències perquè no les poden vostès pagar. Haurà d'assumir també tots els afectats pel nou marc de relacions laborals que fins als vint-i-vuit anys hauran de romandre a casa de les seves famílies perquè no guanyen un sou suficient per independitzar-se i com poden aguantar les nostres famílies, les capes mitjanes, les capes treballadores si un 40%, un 40% dels aturats són caps de família. Aquesta és la situació que realment tenim i això és el realment preocupant.

Li parlaria, però el temps ja em manca, en tot cas ho faré en la rèplica, de la política de subsidis i subvencions a base de demanar declaracions de principis lingüístics, la relació dels concerts amb els ajuntaments i del deute pendent que tenen de més de 3.000 milions de pessetes, ara que els parlo. Totes aquests coses i algunes altres li esmentaré, però les hi esmentaré quan tingui un torn de paraula, que em tocarà després, si vostè té l'amabilitat de replicar-me.

Només deixi'm afegir també que amb tot aquest recolzament del seu govern a la insuficiència econòmica –sanitat, ensenyament, els ajuntaments–, tres-cents mil milions de pessetes, el Govern de la Generalitat..., el seu Departament no té un duro per a inversions reals, però, en canvi, el conseller Alavedra certifica que tenim la millor relació amb l'Estat pel que fa a la relació econòmica amb l'Estat. Tot això, realment, són coses que preocupen, perquè llavors fan que el seu Departament, senyor conseller, tingui greus dificultats per desenvolupar-se, per a determinats aspectes

cabdals i, en canvi, pel que fa a desenvolupar programes com «Barri amb civisme», «Poble amb civisme», «Vol conèixer Catalunya», el tema dels geriàtrics pendents —estem a 3,8, a Europa estan al 5% de llits—..., tots aquests són temes que jo sé que vostès els treballen, però, des del meu punt de vista, tot això que he esmentat dibuixa un perfil, si vol vostè, en fi, poc aprofundit i li ho reconeixeria, diguéssim, però, des del meu punt de vista, suficient que la cohesió social i la solidaritat tenen altres tractaments partint d'actituds polítiques diferents a les del govern que vostè representa.

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, vostè m'ha fet una interpellació sobre el capteniment, i aquesta és la mateixa pregunta que em va fer, com vostè ha reconegut bé, fa uns mesos. El Govern té l'honor i té el costum de tenir una política estable, no canvia cada sis mesos de política, per tant, el capteniment de fa sis mesos és el mateix d'avui, per tant, si vostè repassa el que figura en el *Diari de Sessions*, doncs jo gairebé podria haver acabat ara, perquè aquest és el capteniment del Consell Executiu, del Govern de Catalunya i aquells cinc apartats amb què jo vaig contestar com a principis d'actuació segueixen sent vàlids, tots ells, i no estan qüestionats per ningú, m'ha semblat que ni per vostè mateix. Aleshores, després d'aquesta qüestió, vostè ha fet tot un conjunt de coses que és molt difícil agafar-les, perquè, és clar, vostè ha parlat, no li he pogut agafar tot, però ha parlat d'immigració, d'immigració..., escolti, hem fet un pla de la immigració, i jo l'he presentat en aquest Parlament i hem tingut una interpellació i, aleshores, tothom ha dit que era correcte, i si hi ha alguna cosa incorrecta diguin-me-la, ja ha estat avaluat a tot l'Estat, i m'ha parlat de la família, si hi ha alguna comunitat autònoma o el Govern central àdhuc que hagi fet, que tingui una idea més clara de la que tenim nosaltres a Catalunya sobre quina política hem de fer de suport a la família, doncs, diguin-m'ho, però en això s'ha treballat, i m'ha parlat del medi ambient, i m'ha parlat d'una cosa que absolutament..., el control del frau, imagini's, en relació amb el que parlem ara... Per tant, aquestes són qüestions que jo no sé com agafar-ho, però li he de dir que tots aquests aspectes que vostè assenyala es fan.

M'ha parlat de la igualtat home-dona, bé, aquesta és una qüestió que s'hi treballa, està en el nostre programa, està explicitat, aleshores, si hi ha quelcom concret, com algunes vegades s'ha fet, que hi ha dubtes o que es veu que alguna actuació pot ser millorada, altres grups ho han fet, han plantejat el tema i, aleshores, es discuteix en interpellació o en pregunta o en la forma que vostè vulgui aquesta qüestió, però com vol que jo entri ara a parlar d'igualtat home-dona en la sèrie de..., el reguitzell..., parlant de la cohesió social, que vostè em diu. La gent gran, quants debats hem fet sobre

gent gran? La setmana que ve tinc una compareixença a la Comissió de Política Social per parlar de la política de la gent gran, l'invito que en parlem allà, que, per altra banda, tindrem quatre hores, per parlar-ne a bastament, no els deu minuts que tenim aquí parlant de mil coses.

La demència senil: no és cert que no s'atengui. Vostè ha anat a residències públiques o privades sense ànim de lucre, subvencionades per la Generalitat?, hi ha, desgraciadament, tots els que vostè desitgi, perquè és la part de gent que està en aquestes residències que és més nombrosa, o que tendeix a ser més nombrosa, com a mínim. Per tant, no és cert que se n'hagin d'anar a la iniciativa privada, a més a més, jo li he de recordar, segurament haurem de reforçar la partida, però, que hi ha un decret de la Generalitat que no universalitza però quasi que totes aquelles persones que tenen més de 115 punts, nosaltres ens comprometem —sempre que hi hagi diners en la partida pressupostària, és clar— a donar el complement de pensió necessària perquè puguin ser atesos en tots els casos. Per tant, tota aquesta qüestió..., són aspectes que existeixen. Dels disminuïts psíquics, ja n'hem parlat; torno a insistir que si hi ha algun govern que en els darrers quatre anys hagi fet més en aquest sentit per la integració laboral dels disminuïts diguin-m'ho; no m'ho han dit aquest matí, no m'ho diu vostè tampoc ara. És que no existeix.

La Llei de barreres arquitectòniques: és cert que aleshores en el desenvolupament potser portem algun retard d'alguns mesos, pocs, perquè el codi d'accessibilitat, fer un codi d'accessibilitat és quelcom que requereix els seus passos, està fet, sortirà publicat al *Diari Oficial de la Generalitat*, com he dit aquest matí, aviat.

I això dels consells comarcals, escolti, no només hi ha ajuntaments a Catalunya de més de vint mil habitants, de més vint mil habitants hi ha quaranta-tres ajuntaments, fins als nou-cents i escaig d'ajuntaments que hi ha a Catalunya que són de menys de vint mil habitants, que no tenen competències en atenció primària de serveis socials. Per tant, nosaltres tenim reconegut que en aquests casos és el consell comarcal, i és això el que es va signar, és això que es va signar. No hi entra l'Ajuntament de Sabadell, ni hi entra l'Ajuntament de Barcelona, ni hi entra l'Ajuntament de Manresa, això seran els documents que signarem amb cada ajuntament, si, com espero, realment, ho fem en les properes setmanes.

Per tant, aquesta és la qüestió; jo no sé exactament què més vostè ha dit... Miri, per dir xifres concretes i no anar perduts i divagant per conceptes de tipus general: l'any 88 nosaltres teníem 438 professionals en la xarxa d'atenció social primària —l'any 88—, l'any 92 en teníem 1.092; això és un increment que triplica gairebé, dues vegades i mitja, no triplica, els que teníem l'any 88. Això és avançar. Insuficientment?, bé, ho podríem admetre, però si dues vegades i mitja en quatre anys no és avançar, doncs, no ho sé. Beneficiaris del programa d'atenció domiciliària, teníem l'any 89 1.650 beneficiaris, l'any 92, 2.513. Places residencials: tenim a Catalunya 32.175 places residencials per a gent gran

que van suposar que en quatre anys vam incrementar d'un 166% les que eren públiques, un 166% els recursos destinats; en casals d'avis també de 59 a 77; centres de dia, de 8 a 35; places residencials per a disminució de 1.567 places residencials i 756 de residències, que tenim ara, crec que hem augmentat aquests anys un 125% d'increment, i aleshores em remeto al que va dir el president de la federació de residències privades sense ànim de lucre del sector de profunds, de dir: «Ara Catalunya no necessitem construir més residències al respecte.» Ho va dir a la ciutat d'Igualada la setmana passada, per tant, això és una observació, una afirmació amb molt més valor que la que poguéis fer jo mateix.

Això ha estat un gran esforç que hem fet en aquests darrers quatre anys, ho podem afirmar, amb tota la precarietat encara del moment. Encara ens en falta inaugurar tres de les que hem construït, que s'inauguraran els propers mesos, amb la resituació que hem de fer a molts disminuïts que estan en residències i han de passar a llar-residència, perquè és un equipament més normalitzat, però en tota aquesta qüestió, que afirmi ell..., que, escolti, a Catalunya hem aconseguit absorbir les necessitats que hi havia al respecte. Hem parlat del que eren els tallers ocupacionals, i després del treball..., etcètera. Per tant, s'ha fet un gran esforç de cara a la cohesió social, a la solidaritat, que vostè deia, i, realment, hem d'avançar en el treball dels principis que jo li havia dit i que estaven en el *Diari de Sessions*, hem d'avançar en això. I, aleshores, els jocs de paraules poden servir i, aleshores, fer flaixos que no saps on van ni on vénen, doncs, aleshores poden servir, però amb això no avançarem, amb això sí que segur que no avançarem, amb això segur que sí que no avançarem. Perquè, doncs, és clar que tot el treball que es fa en el camp del voluntariat i de tot el treball que es fa en el camp de vertebrar els barris, a partir dels mateixos barris, de les mateixes entitats de barri, sense condicionar-les —sense condicionar-les—..., vostè ha parlat del programa «Barri amb civisme», doncs, del «**Barri amb civisme**», parlem-ne quan vulguem: des de la Federació de Casas Regionales de España fins a totes les federacions d'associacions de veïns hi estan d'acord, i hi hem incorporat les esmenes que ens han donat; hi estan d'acord, al cent per cent d'acord.

Per tant, no llancem frases així que queden al buit, concretament. Hi ha alguna cosa que vostè estigui en desacord?, digui-m'ho, quina cosa? Espero que vostè m'ho digui ara, a continuació, si és que hi ha alguna cosa al respecte, però no es poden fer afirmacions..., i la vertebració dels nostres adolescents de cara a les conductes cíviqes, de cara a les referències del seu barri, a la ciutat on el barri està inserit, de cara al país on viu, del qual forma part, és quelcom que s'ha de fer. I, per tant, aquesta és la nostra feina, i en això, doncs, anem avançant. Que es podria fer millor? Doncs tot es pot fer millor? Que hi ha qüestions que podrien millorar-se? No seré pas jo que li digui que no, perquè, de qualsevol manera, que la nostra realitat, més enllà de les paraules, té una realitat, una concreció d'un treball fet en els darrers anys a Cata-

lunya per part de tots, dels ajuntaments —dels ajuntaments—, dels consells comarcals, de totes les institucions, que em sembla que ens n'hem de sentir orgullosos, prudentment orgullosos, perquè ningú més que nosaltres, que els mateixos ajuntaments, que nosaltres sabem les nostres mancances i el que ens falta fer, però això no és obstacle perquè aleshores puguem admetre que, això, no sabem per on anem, perquè sí que sabem per on anem, i aleshores les coses, les estem fent, crec, entre tots bastant bé.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant vol fer rèplica? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer terme, permeti'm, senyor conseller, que li agraeixi la seva..., en fi, la seva rèplica primera, la seva contestació a la meua interpellació, per l'amabilitat i la cordialitat amb què ho ha fet, per bé que amb igual cordialitat em permeto dir-li que, naturalment, la meua discrepància amb la seva resposta és total, perquè els cinc apartats que vostè diu que són vàlids i que jo també feia meus, amb això no avancem res, el que hem de fer és comprovar, amb una política objectivable, què és el que fem d'allò que diem fer. És a dir, hi ha una dissociació que ens deixa en una situació de realment qui no aporta dades és aquell que té dades per aportar, que és el Govern i no tant l'oposició, i encara menys l'oposició que jo faig en aquesta cambra.

Dit això, la idea clara de la família segurament la tenen, jo no dic que no; però el que jo li he esmentat amb dades concretes és que la família de l'esdevenidor immediat tindrà de suportar el pes de la gent gran, perquè no es podran pagar totes les places de residència que hi ha amb la previsió de creixement demogràfic i d'envelliment de la població; el que jo li dic és que la família, en el nou marc de relacions laborals, tindrà d'aguantar tota aquella gent que fins als vint-i-vuit anys no pot aspirar a un salari digne per poder-se independitzar. Li estic dient que els caps de família, el 40% són gent aturada. Li dono dades concretes, per la qual cosa, des del meu punt de vista, la família, com a nucli vertebrador de la societat, vull dir, està trontollant. Això és el que jo li estic dient. (*Remor de veus.*)

Per les dades que jo li he donat tinc la impressió i li prego que m'excusi que tal vegada ho he fet amb massa rapidesa i vostè s'ha quedat una mica en la introducció del que jo deia, i li prego que m'excusi perquè de vegades tinc aquest defecte que aboco massa dades, però són dades que, dites a poc a poc, s'entenen igual, vull dir, si les dic a poc a poc les hi puc tornar a repetir. Quan vostè diu política home-dona, diu «està en el programa i estem fent coses», jo no li dic que no, que estiguin al programa, però, la realitat, jo li he dit dades concretes; li he reconegut que hi ha una declaració institucional, que hi ha un posicionament del Govern de reconeixement de feina feta a dones del país; però també jo li estic dient que hi han unes dades concretes que les dones, amb el 36% de la població activa, tenen 17% d'atur; que de contractes indefinits el 30% són per a dones i el 70% per a homes, que suporten el 75% absolut del pes de la llar, que

sexualment estan assetjades en el 90% dels casos. Això són coses que són d'aquesta manera. Jo comprenc que a vostès això, doncs, no els afecta massa per al seu posicionament vital, i és normal, jo els comprenc, però no comparteixo la seva posició.

Quant a la gent gran, també... Bé, la gent gran n'hem parlat i en seguiré parlant, i vindré, miraré de venir per poder-ne parlar de manera més distesa. Però la gent gran, hi ha 832.000 jubilats i pensionistes que estan en greus dificultats perquè cobren uns salaris insuficients al ritme de preus del mercat que hi ha en aquest moment. I això és d'aquesta manera i no és d'una altra. I aquí es va fer una moció i es va aprovar una moció i li he demanat quin impuls havien donat a la vellesa i vostè no m'ha contestat, senyor conseller.

Pel que fa a les demències, home, és una cosa pública i notòria, i fins a cert punt li diré que, en fi, tampoc no s'han de sentir tant i tant culpables. Però, vull dir, els dements evolutius en fase preterminal o terminal no tenen on caure morts ni tenen recursos per anar a centres privats, que són geriàtrics, per a pagar les 140.000. I això no és discutible, això es toca cada dia, vull dir, en cada poble de casa nostra, senyor conseller.

Pel que fa a això que vostès donaran complements a les pensions, ho celebri, i facin-ho, que faran una bona obra, ajudaran gent que ho necessita realment. No vull entrar aquí en el tema de l'anorèxia mental, que seria aprofitant-ho a última hora, jo crec que és més discutible i em fa l'efecte que, tal com s'ha presentat, jo crec que no té una dimensió correcta, però ja en parlariem en un altre moment, si calgués.

Pel que fa als disminuïts, és clar que sí que fan coses, però tenen molts recursos per fer coses. Però deixi'm només que li digui una cosa: fa —em fa l'efecte— dos anys vaig estar al País Basc amb el Grup Parlamentari a què jo abans pertanyia, i allà ens varen ensenyar a un servidor i a un altre diputat del Grup què feien amb els disminuïts, i ens van ensenyar com els tractaven, i vam preguntar: «Quina llista d'espera tenen per intentar encabir tota la gent del seu país?» I em van dir: «Cap. Estem treballant amb llista zero, recursos suficients.» I, per tant, estan abordant el tema aquest amb un clar concepte de solidaritat i de cohesió social.

Per tant, vull dir-li també, conseller Comas, amb tota la cordialitat, que vostè té una tendència —i perdoni el que li vaig a dir— de dir: «Miri, nosaltres d'això hem fet el 70% més; d'això, hem augmentat el 160% més; d'això, el 400%.» Però mai diu les dades de referència, quin és el cens global de les necessitats que hi ha. Es creix en una direcció, però no fa la referència precisa de què és el que necessita el país cobrir per realment arribar a un grau de satisfacció de la població necessitat. I això ho utilitza molt; jo crec que és poc útil per entendre'ns; és la impressió que jo tinc.

A última hora aquí li reconec que tal vegada en l'aportació dels 1.400 milions de pessetes als consells comarcals hi ha una part que vostè té raó, que és la part aquesta de dir que hi ha un gran nombre d'ajuntaments que realment no arriben als 20.000 habitants. Però jo li preguntaria: i els que

arriben a 20.000 habitants tenen uns concerts suficients? És veritat o no és veritat que en aquests moments deuen 3.755 milions, que és la quantitat corresponent als convenis signats l'any 93? Sí o no? És això el que pregunto, si són dades concretes.

Dit tot això, jo no m'he d'estendre més, sinó que li intentaré fer una moció àmplia on realment es puguin contemplar impulsos en aquests sectors que ens semblen cabdals per a practicar realment cohesió social i solidaritat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. El senyor conseller té la paraula per contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, quan es fa una interpellació o quan es marca una política i es diuen uns principis és perquè totes les actuacions que es facin a partir d'aquests principis hagin de veure amb ells. Vostè no em podrà dir —i ja ho demano a tots els diputats d'aquesta cambra, perquè en seria el primer interessat— que si hi ha qualsevol actuació del Departament que en aquests moments tinc l'honor de dirigir que contradigui algun d'aquests principis m'ho diguin. Mentre tot vagi de cara a aquests principis, els complim.

Vostè pot dir: «No fan totes les actuacions que haurien de fer.» Bé, aquest és un altre tema; mai es fa tot el que s'ha de fer, ja li ho he dit abans. Però els cinc principis són el capteniment del Consell Executiu en la cohesió i la vertebració social que vostè em demanava, i la solidaritat. I en funció d'això és el que nosaltres hem de donar comptes. El dia que vostès diguin: «Hi ha aquesta ordre, hi ha aquest decret, hi ha aquesta actuació que contradiu aquests principis», aleshores estarem incomplint el que és el capteniment. Això no succeeix.

La família: miri, nosaltres, jo he dit que teníem un pla concret i bo, ho diu tothom. Ara, no em faci dir ni que la família no ha de tenir cap responsabilitat respecte al que passi a les famílies, perquè el primer nucli de solidaritat a la societat és la família. Jo no puc, evidentment, en qualsevol cosa que passés a la meua família, sentir-me en una situació de no-responsabilitat respecte a aquesta; hi he de fer front. Avui dia ho diu tothom —alguns van més enllà, jo no participo del seu punt de vista, però ho diu tothom— que realment tota la política de l'Estat del benestar és quelcom que s'ha de comptar i s'ha d'incardinar dins de la societat i comptant amb la solidaritat de la mateixa societat, i si no, no és assumible. Aquest seria un debat molt important, que espero que algun dia fem, perquè sembla que podria realment ajudar-nos a tots plegats. La família ha de tenir el suport —per això el nostre pla se'n diu Pla de suport a la família—, ha de tenir el suport de la societat i dels poders públics. Però la família és un nucli de solidaritat que realment ha d'assumir la seva problemàtica ajudada per les administracions públiques.

I jo no sé..., fer un reguitzell de qüestions que la nostra societat, dels problemes de la nostra societat, això ho pot fer vostè, ho puc fer jo, ho pot fer qualsevol diputat d'aquesta cambra, però això no ens resol el problema, ni això serveix

per gran cosa, perquè per bé que hi estiguéssim sempre podríem fer un reguitzell de coses que no funcionen prou bé, sempre.

I aleshores jo no sé què li he de contestar respecte a l'assetjament sexual, no ho sé, honestament. Aquesta és una qüestió que no toca. Almenys, en aquesta interpellació que vostè i jo estem fent. Hi ha alguna política de la correcció de les desigualtats, alguna qüestió de l'assetjament sexual –ja que vostè ho ha esmentat– que nosaltres haguem de fer i no fem? Digui-la, li ho agrairem. Però estem fent el que creiem que hem de fer al respecte i no podem, cap govern del món pot realment assegurar que totes les problemàtiques que es presentin les resolrà d'avui a demà.

Quant a l'aspecte dels disminuïts, nosaltres –perdoni–, però nosaltres estem millor que el País Basc, reconegut per ells mateixos; estem millor que el País Basc. En certes coses potser no, sempre hi ha... Però en conjunt, la política... Ara es celebrarà l'assemblea, el congrés –ara no recordo el nom exacte– de la Coordinadora de Tallers de Catalunya. Pregunti-ho a la gent que vingui del País Basc, on estan millor. En molts casos estem millor que el País Basc; en altres casos, potser no, perquè quan es tracta d'invertir ja sabem que les nostres possibilitats econòmiques són diferents a les que té el País Basc, i quan es tracta d'invertir ells ho poden fer més que nosaltres.

Quant a la suficiència de la dotació als consells comarcals i als ajuntaments, no; ni els consells comarcals ni, desgraciadament, els consells comarcals i els ajuntaments. Sempre és difícil per als alcaldes i per a mi mateix arribar –i per als presidents dels consells comarcals– a la xifra que ens agradaria a uns i altres. I els consells comarcals no han pogut dotar tal com necessiten –no com voldrien, sinó com necessiten– els equips d'atenció primària que fan falta. I podríem passar als EAIA, i podríem passar a altres aspectes que es veuen en tot això. I això ens passarà ara, doncs –ja ens està passant–, quan discutim amb els ajuntaments de més de 20.000 habitants el conveni. Per tant, la suficiència no existeix. Intentarem aproximar-nos uns i altres tot el que puguem; almenys així ho confio; per part meua faré tot el que jo pugui per aproximar-nos al que sigui possible.

I quant als deutes del 93, aquesta és una qüestió que no és..., aquesta és una qüestió que va d'acord amb les possibilitats assumides pel Govern de la Generalitat. I, en tot cas, jo no tinc les dades aquí; jo no sé si la xifra que vostè ha donat és certa o no és certa; no ho sé. Jo crec que no ho és, però tampoc ara li vull discutir perquè quan no tinc els números no ho sé. Però, de qualsevol manera, aquesta és una qüestió que hauria de respondre el conseller d'Economia i Finances, que ell té unes dades ajustades, cosa que evidentment jo no tinc al respecte.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia... (*El Sr. Reguant demana per parlar.*) Digui, el senyor Reguant, per què em demana la paraula?

El Sr. REGUANT: Senyor president, només per aclarir un dubte que ha posat, una afirmació meua. Només per esmentar, si vostè em permetés...

El Sr. PRESIDENT: Té mig minut...

El Sr. REGUANT: Em sobrarà temps, senyor president. Per dir que la dada del deute de la Conselleria en els ajuntaments, de 3.756 milions de pessetes, és extreta de *Catalunya Municipal*, d'aquest document. No és inventat per mi.

Gràcies, senyor president.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les mesures de seguretat de les línies d'alta tensió

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. L'onzè punt de l'ordre del dia és: interpellació sobre les mesures de seguretat en les línies d'alta tensió, presentada pel diputat senyor Alfred Pérez de Tudela, que té la paraula.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Bona tarda, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, no fa massa, el 19 d'octubre de l'any passat, vam tenir una sessió informativa amb el mateix conseller d'Indústria i Energia sobre les causes i els efectes dels incidents de la xarxa elèctrica ocorreguts el 24 d'agost del mateix any, en què es va parlar extensament sobre temes de seguretat en les línies elèctriques. El que a ningú se li va ocórrer de plantejar és què passava quan una línia elèctrica físicament queia; casualitat que s'ha fet realitat el dia primer d'any en la línia Vandellòs-Pierola-Rubí, que poso com a exemple, línia de nova construcció que van entrar en els comentaris de la compareixença del conseller sobre l'incident del 24 d'agost i en les seves declaracions anteriors, especialment per la inculpació que havia fet a uns municipis pel fet de posar entrebancs a la seva construcció, i que si hagués estat feta –segons ell– possiblement no s'haurien produït els efectes de l'incident del 24 d'agost.

Cosa dels fets, la casualitat ha volgut que en aquesta línia, per a la qual el Govern de la Generalitat havia fet la tramitació de l'expedient per a la posterior aprovació per part del Consell de Ministres declarant-ne l'interès públic, hi hagués l'«accident» –per dir-ho d'alguna manera– de la caiguda de vuit torres i, precisament, en el tram que transcorre pel territori d'alguns dels municipis que havien qüestionat la seva construcció per motius de seguretat amb les persones i de respecte al medi natural, especialment quan el seu traçat passa per espais declarats d'interès natural per la mateixa Generalitat.

En la seva explicació a la compareixença, el senyor conseller va declinar responsabilitats, fins va desitjar de tenir-les per poder-ne donar comptes, potser perquè, segons deia, no havia de fer-ho. Jo crec que és un mal sistema aquest de buscar sempre un tercer culpable. El conseller demanava en la seva intervenció, amb tota contundència, tenir responsabilitat. Jo els diria, els demanaria que assumeixin avui les que ja tenen de control, que permeti la prevenció i millora

en tota la xarxa i no escudar-se, com ho van fer en la Comissió s'Indústria de la setmana passada, en la manca de mitjans d'inspecció per declinar les responsabilitats assumides. I si en aquest exercici s'observa la conveniència de modificar la legislació per a millor garantir la seguretat, faci'n coneixement, de la seva proposta.

Diuen que haurien dit –assumit– que en són responsables i que, desgraciadament, no ho podia dir. Li he de dir, senyor conseller, que si mira bé la lletra, tota la lletra, sí que en són, com a mínim, corresponsables. El senyor conseller ens va fer servir també, amb l'excusa del bé comú d'allò que tots reclamem, i que en concret deia: «Tothom reclama millores en la prestació del servei elèctric, però això no es fa així, fruit de les bones voluntats o de les voluntats polítiques o de totes aquestes coses. Això es fa fent obres i, a més, ben fetes i ben dissenyades.» Senyor conseller, sort que es fan obres ben fetes i ben dissenyades, i, pel que es pot constatar, ben controlades en el seu disseny i en la seva execució, especialment des que les tramita el seu Departament.

Feia referència, també, a la responsabilitat política de triar el que són –aquí deia– i aquells alcaldes que demanen que es fessin les coses ben fetes. I vostè de ben segur que sense pensar, vostès ni jo, que avui hauríem de mantenir aquesta conversa, deia que aquells alcaldes havien triat malament. Continua pensant que els alcaldes havien triat malament en demanar el projecte, que es demanés el permís d'obres corresponent, que es garantís la seguretat de les persones i que es tingués respecte pel medi, en especial en aquells trams declarats d'interès natural per la mateixa Generalitat? Pensa el mateix el senyor conseller? El seu Departament creu vostè que ha fet la feina ben feta i amb la sensibilitat necessària?

Deia també que en l'incident del mes d'agost potser un dels beneficis seria que alguns d'aquells alcaldes reflexionarien. Potser sí, i després de l'incident de l'1 de gener, potser continuaran reflexionant. El que passa és que després de l'experiència les reflexions potser aniran per un altre camí que vostè no es pensava, perquè si una línia tan ben dissenyada i pensada i acabada de fer respon d'aquesta manera, quines garanties podem tenir de les paraules del conseller sobre la bondat de la tasca que en matèria d'inspecció i control porta a terme la Conselleria? Quina garantia podem tenir sobre l'estat de seguretat del conjunt de la xarxa elèctrica de Catalunya?

Hi ha una altra consideració que voldria fer –i que entenc i així procuro aplicar-ho–, i és... –ha de ser una màxima de l'Administració–, és que sovint, si més no, fa la impressió que l'Administració té un funcionament d'autodefensa davant la crítica, les reclamacions i els plantejaments de l'administrat i jo crec que l'actitud hauria de ser ben diferent. Els homes i dones que ens dediquem a la cosa pública ho fem per compte d'altri i estem per vetllar pel bé comú, sense que això vulgui dir que no s'hagin d'estudiar cas per cas, tema per tema, de manera que en la mesura del possible s'aminorin –si hi són–, en qualsevol actuació, els perjudicis

individuals. Això comporta una actitud que jo reclamo i em reclamo de la resta d'administracions i de les persones que exerceixen responsabilitats sigui al nivell que sigui, de servei als ciutadans, col·lectivament i individual.

Cal que cada un segons el seu nivell es preocupi que les coses funcionin, es facin ben fetes; si no, estem fent un flac favor a la necessària voluntat de corresponsabilització de persones, entitats i institucions en el funcionament comunitari. Dic això perquè crec que no seria profitós intentar tancar el tema amb la cançó que la culpa la té Madrid.

Més enllà de les responsabilitats que en justícia s'hauran de depurar –i és en aquest sentit que uns quants municipis han presentat denúncia i querella pel possible delictes de risc–, com deia, més enllà d'això, cal que es vetlli perquè es facin les coses ben fetes.

Una altra cosa que va dir el conseller és que la Generalitat de Catalunya surt allà en un racó, en una fletxa i diu: «Les dues funcions que se'ns assignen en aquest sistema, la primera és l'autorització; és a dir nosaltres tramitem tan àgilment com podem els permisos per fer coses; és a dir, s'ha de fer aquella línia famosa que va ser objecte de polèmica i nosaltres tramitem els permisos; s'ha de fer la declaració d'utilitat pública de no sé què, i nosaltres tramitem la declaració d'utilitat pública, i que jo recordi, almenys en el temps que he estat al capdavant del Departament d'Indústria», deia el senyor conseller, «no solament mai hem posat cap obstacle, sinó que el que hem fet ha estat donar moltes facilitats, perquè el nostre sistema elèctric el que necessita són inversions, i per tant tot allò que significa l'actuació administrativa per facilitar aquestes actuacions mirem de fer-la el millor que sabem.»

Aquí hi tenim un punt sobre el qual hauríem de reflexionar. Què comporta la tramitació? És bo que l'Administració sigui àgil, és cert, però no és menys cert que cal vetllar en la tramitació, perquè les coses es facin ben fetes i adequades a les finalitats a què estan destinades. El projecte era bo i correcte? Complia els paràmetres de seguretat? S'havien fet els estudis de béns necessaris?

Perquè ho sàpiga, li diré que aquell dia no va fer més vent, ni en intensitat ni en temps, que altres vegades. En tinc les dades, senyor conseller. Si sobre el projecte tot era correcte, com és que com a administració no s'han demanat responsabilitats, perquè aquí alguna cosa ha passat. Vaja, no crec que entrés dintre les previsions com una casuística natural i ordinària la caiguda de les torres!

La resta de la línia és segura? S'ha comprovat? Com s'exerceix per part del Govern, i en concret de la Conselleria d'Indústria, la vigilància i el control? Sap el conseller que si hagués caigut una altra de les torres hauria afectat masies que hi ha en el traçat? I si hagués estat en un dia i hores feiners, hauríem de lamentar la desgràcia d'alguna persona?

Senyors del Govern, senyor conseller, crec que en el tema de seguretat en aquest cas, com en molts d'altres, hauríem de començar a pensar-hi seriosament, atès que sí que pot passar res, encara que, per sort, sovint no passi. I li reco-

mano que ampliï el capítol de recomanacions que ens deia el dia de la compareixença, i que hi fiqui les d'exercir efectivament les de vigilància i control i quelcom més que una tramitació burocràtica àgil. No es tracta, doncs, d'aprofitar l'oportunitat d'acusar el Govern d'incompetència, sinó de posar sobre la taula la necessitat d'exercir amb rigor les competències que tenim per garantir la vida de les persones i el respecte pel medi ambient a casa nostra.

Per les qüestions d'agilitat en la tramitació, només dir-li que en aquest cas d'exemple es va iniciar l'any 82 en una primera fase, l'any 87, en una segona, i es va materialitzar l'obra ara a corre-cuita, i pel que sembla inadequadament. En aquest període de tramitació les al·legacions presentades per alguns ajuntaments van ser desestimades per arribar amb un dia de retard per al termini previst i sense tenir en compte que, per error o desconeixement, no van segellar la documentació a l'oficina de correus, atès que havien estat trameses en temps reglamentari, com tampoc es va tenir en compte en cap moment la proposta de col·laboració amb la Conselleria formulada pels ajuntaments i la Unió de Pagesos.

Tot i haver utilitzat com a base de la intervenció un exemple concret que considero que il·lustra perfectament el cas que tractem, com han pogut veure, l'objecte de la interpellació és demanar el capteniment del Consell Executiu sobre les mesures de seguretat en les línies d'alta tensió a Catalunya i que es concreta en la sèrie de preguntes que s'hi formulen i de què, en benefici del bé comú, s'espera una resposta positiva.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, aquest és un tema que des del primer moment que es va produir l'incident –l'accident, millor dit–, doncs me'n vaig preocupar molt directament, no perquè un altre accident de la mateixa naturalesa a un altre lloc hagués sigut mereixedor de menys atenció, sinó perquè, com aquesta línia havia sigut objecte d'especial polèmica, jo preveia –i és perfectament lògic i normal–, doncs, que vostè faria aquesta interpellació.

Llavors, vostè diu: «Bé, la tramitació d'aquesta línia ha sigut molt llarga». Sí, té tota la raó. La tramitació d'aquesta línia i, de fet, senyor Pérez de Tudela, en contestar-li el que li contestaré ara no simplement faré aquella petita preparació del Reglament que consisteix a fer una interpellació general sobre les línies i, en canvi, parlar només d'una, sinó que jo li parlaré de què fem amb totes les línies; el que passa és que, tot fent-ho, tot contestant-li la interpellació, també li respondré exactament què ha passat amb aquesta.

Aquesta línia, efectivament, es va començar a tramitar l'any 82, i es va començar a tramitar per part de l'empresa Enher, perquè el propietari de la línia actual en aquella època no existia, és a dir, l'anomenada REESA –Red Eléctrica de España, Sociedad Anónima– no es va crear fins a l'any 85.

Llavors, aquesta línia va ser objecte d'un conflicte competencial molt seriós, perquè vostè sap que nosaltres ens trobem enganxats entremig de dues previsions del bloc constitucional: una, a la Constitució i, una altra, a l'Estatut. És a dir, la Constitució diu que és competència exclusiva de l'Estat l'autorització de les instal·lacions elèctriques quan el seu aprofitament afecti més d'una comunitat autònoma o el transport d'energia surti de l'àmbit territorial d'una comunitat.

En aquest cas, el transport estricte de l'energia no surt de l'àmbit territorial i aquest era el nostre argument per dir que nosaltres érem els competents, l'Administració competent per autoritzar i controlar aquesta línia, però, en canvi, l'Estat feia servir l'altre argument, que consistia a dir: «el seu aprofitament, l'aprofitament d'aquesta línia», que és una línia –recordi– de 400.000 volts, és de les de gran transport, «afecta el conjunt de la xarxa elèctrica del país». L'Estatut fa una afirmació competencial que no resol el problema, perquè l'Estatut diu que la Generalitat és competent en matèria de les instal·lacions de producció, distribució de transport quan el transport –parlant concretament del transport– no surti del seu territori i el seu aprofitament no afecti una altra província o comunitat autònoma, amb la qual cosa no resollem el problema, perquè l'argument de l'Estat –també esgrimint l'Estatut, article 9.16– ens deia: «Escolti, sí que afecta», perquè una línia de 400.000 volts de gran transport afecta, efectivament, el que passa que no només Cadis, sinó també el que passa a Düsseldorf.

Bé, aquest va ser un problema que va mantenir-se sense solució fins a l'any, exactament l'any 1988, quan entre el llavors ministre d'Indústria, el senyor Lluís Carles Croissier, i el senyor Macià Alavedra es va firmar un conveni, que és el que tinc aquí, que és el que des de llavors ha regit la distribució de competències i responsabilitats en aquests temes, i aquest conveni respecte al transport és diàfan. Diu: «autorització de línies de transport d'energia, apartat 2.1. La Direcció General d'Energia de l'Administració de l'Estat resoldrà els expedients de les línies de transport d'energia elèctrica el titular de les quals sigui REESA», i és clar, aleshores el que va passar va ser que quan l'any 85 es va crear REESA se li va assignar la titularitat i maneig d'aquesta línia, amb la qual cosa va quedar clar, després de firmar el conveni, que l'autorització l'havia de fer el Ministeri.

Li estic explicant només el tema estrictament formal, perquè ara parlaré de quin és el nostre paper en aquests casos. El conveni també contempla –i ho explica més endavant– que en aquests casos nosaltres el que fem és tramitar l'expedient, remetre'l al Ministeri, perquè el Ministeri l'examini i en últim terme decideixi. Bé, i en aquest cas vam fer això.

I llavors vostè formula la pregunta que a mi em sembla que és la més bàsica de totes, perquè totes aquelles preguntes que m'ha fet de si ara diria una altra cosa respecte al que vaig dir en aquells moments, escolti, li asseguro que no diria una altra cosa, diria exactament el mateix. I vostè em fa

una pregunta que efectivament és molt important, és a dir: «Escolti, vostè està tranquil en el sentit d'haver fet les coses bé?» Bé, el que hauríem d'examinar és què és fer les coses bé en una tramitació d'aquest tipus.

L'Administració pública, a més a més, quan hi ha interessos contraposats en joc, molt assenyadament, molt assenyadament dona molt poc marge a la discrecionalitat; per tant, és molt objectivable dir si es van fer les coses bé o no. Potser és més subjectiu dir si es van fer prou de pressa o prou a poc a poc, però si es van fer bé o no és molt senzill de dir, simplement es tracta de veure si l'obra en qüestió compleix la normativa, perquè si l'obra en qüestió compleix la normativa –que concretament és algun decret, el Decret que defineix el Reglament d'instal·lacions de transport elèctric amb alta tensió, si vol, després li diré exactament la data i el número del Decret, però no és aquest el problema–, perquè si el projecte i l'execució responen al Decret que defineix el Reglament del transport d'energia amb alta tensió llavors s'ha fet bé, llavors s'ha fet bé.

És evident que queda una altra pregunta posterior, perquè, és clar, el Reglament estipula que els càlculs –i pensi, a més a més, que els càlculs no només els fan els tècnics que fan el projecte, sinó que a més a més aquest projecte després és visat pels col·legis corresponents, a part de revisat per l'Administració–, el Reglament marca com a velocitat màxima del vent per calcular la línia elèctrica i les seves característiques 120 quilòmetres per hora, i llavors ens podríem preguntar si el Reglament ha de ser modificat o no, perquè aquesta línia està calculada correctament, d'acord amb el Reglament. Per tant, hi insisteixo –i ara arribo a la conclusió–, l'actuació del Departament va ser bona, va ser correcta.

Vostè imagini's que en un moment determinat nosaltres haguéssim dit: «No, miri, escolti, aquesta línia vostès l'han de calcular per a un vent de 160 quilòmetres per hora», doncs amb tota legitimitat les empreses implicades en el tema –que són Red Eléctrica i Hidroelèctrica de Catalunya, perdó, no, Enher– ens haurien pogut dir: «Escolti, per què? Perquè si nosaltres complim la reglamentació, per quin motiu vostè ens aplica una normativa de càlcul més estricta i, a més a més, en tot cas, arbitrària o, si vostès volen –la paraula arbitrària és una mica negativa–, discrecional.» Aquesta discrecionalitat no la podem aplicar, el que sí que ens podríem plantejar és per què passa que cauen línies que han sigut calculades i executades correctament d'acord amb el Reglament, i si llavors daixò..., vol dir que el que s'ha de fer és modificar el Reglament.

Miri, d'exemples d'aquests, n'hi ha més d'un. Jo fa pocs dies vaig esser a una població del sud de Catalunya, de molt al sud de Catalunya, on tenim... (*remor de veus*), a la Sénia; la Sénia és una població de cinc mil habitants que hi ha una forta concentració d'indústria del moble; sigui dit de passada, una indústria del moble que contribueix al producte interior brut del país per un valor de 25.000 milions de pessetes, és a dir, és molt considerable. Són empreses que s'han modernitzat molt, que són molt eficients, i sap què els passa:

els passa que la maquinària que fan servir en aquests moments, la maquinària sofisticada, computadoritzada, els falla. I els falla, i, quan et queixes a la companyia elèctrica, els dius «escolteu, què passa?», resulta que la companyia elèctrica compleix el Reglament, que hauria de ser modificat; compleix un reglament que diu que la tolerància que es permet en línies d'aquelles característiques és de més/menys el 7% del voltatge, i les màquines modernes que els fabricants de mobles han de fer servir per ser competitius resulta que estan previstes per actuar amb una tolerància de més/menys el 2%. Vol dir que tenim la normativa antiquada? Probablement.

Molt bé, doncs, tornem al vent i a la força del vent. Si és cert, tal com jo tinc certificació del Servei Meteorològic, que aquell dia, les ratxes de vent en el territori que ens ocupa van arribar a 160 quilòmetres per hora, poden haver passat les dues coses sense que ningú hagi fet res incorrecte; és a dir que la línia fos correcta d'acord amb la normativa, que aquesta Administració ni l'altra tenen cap possibilitat de no autoritzar una línia que compleixi la normativa i que, al mateix temps que hagi estat ben executada l'obra, que no tingui problemes de manteniment –vostè ha dit que l'acabaven d'estrenar; és a dir, no hi ha problemes de manteniment possibles– i que, efectivament, una ventada de 160 quilòmetres per hora la faci caure. I llavors vostè em pot contestar dient: «Escolti, en aquella comarca fa molt de vent, i, per tant, les línies que s'autoritzen allà han d'aguantar vents més forts de 120 quilòmetres per hora.» Parlem-ne després –se m'ha encès el llum vermell–, però vostè sap perfectament que, aquesta arbitrarietat o, si vostè vol, discrecionalitat, no la teníem, ni la tenia tampoc el Ministeri, perquè... Bé, ja li ho acabaré d'explicar; se m'ha encès el llum vermell. És a dir, no la teníem, i les coses es van fer ben fetes perquè es va autoritzar i construir una línia d'acord amb la normativa que actualment és d'aplicació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Senyor Pérez de Tudela, vol fer ús del dret de rèplica? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: La veritat, senyor president, senyor conseller, és que necessitaria més temps del que representa la rèplica, però ens haurem de cenyir a un parell de qüestions, i, en tot cas, tindrem oportunitat de continuar-ne parlant.

El primer que li voldria dir, i li ho he dit en la interpellació, senyor conseller..., a mi em sembla que un autogovern, el Govern de la Generalitat té competència suficient com per adaptar, adequar –perdoni– i, si més no, proposar l'adequació i l'adaptació, i, per tant, en tot cas, s'ha de plantejar, s'ha de fer i s'ha de veure. I s'ha de veure per una raó molt simple: perquè som un país suficientment petit com per conèixer-nos-el pam a pam i com per saber que, per exemple, a la comarca de l'Alt Camp les ratxes de 100 quilòmetres per hora són d'una certa normalitat; de 160 quilòmetres per hora –perdoni– i de 162 i de 165, i li puc ensenyar dades estadístiques dels vents que es fan a la comarca de l'Alt

Camp. I ens en podríem anar a altres punts, i la prova és ben clara: no feia tres mesos que estava feta la línia, i la línia és a terra; no va trigar gaire, vull dir, no va ser una casualitat —per tant, en aquest sentit.

Vostè ha fet referència al conveni, jo crec que molt hàbilment, perquè el dia..., sí, molt hàbilment, perquè suposo que devia suposar que jo en podia tindre coneixement, perquè el dia de la compareixença no en va fer esment i, a més a més, es va tancar en banda al que eren competències ben diferents del que diu el conveni. Només li referiré..., perquè vostè s'ha referit a un paràgraf, casualment, com ha dit vostè, «difús», però jo li faré referència a dos paràgrafs del conveni que em sembla que aclareixen suficientment fins a quin nivell té competències la Generalitat, signat pel conseller Alavedra, com deia vostè, signat pel llavors ministre Juan Luis o José Luis Carlos Croissier.

Miri, el punt 4 diu: «Tramitació d'expedients»; li ho diré en castellà, tal com està escrit, perquè així no hi hagin dubtes de si ho interpreto d'una manera o d'una altra: «El Ministerio de Industria y Energía encomienda a la Generalitat de Cataluña la gestión de la tramitación de los expedientes de aquellas instalaciones eléctricas o parte de las mismas situadas total o parcialmente dentro del territorio de Cataluña, cuya autorización corresponde al indicado Departamento ministerial. A tal efecto, una vez finalizada la tramitación, la Generalitat de Cataluña remitirá al Ministerio de Industria y Energía los expedientes completos con el informe correspondiente para su oportuna resolución.» No perquè siguin reestudiats; en tot cas, és una competència que poden tindre el fet de voler-los o no reestudiar, però vostè els han d'enviar complets, estudiats i amb l'informe corresponent.

I en el punt cinquè diu: «Vigilància i control reglamentari de les instal·lacions». «Sin perjuicio de las facultades de inspección que resultan de la Ley 49/84, sobre explotación unificada del sistema eléctrico nacional y sus formas de desarrollo, que corresponde ejercer a los órganos y autoridades previstos en la misma, la vigilancia, inspección y en general el control reglamentario de todas las instalaciones eléctricas dentro del territorio de Cataluña corresponden a la Generalitat.» És a dir, no tenim tots plegats escapatòria, no li estava plantejant —i li ho he dit molt clar en la interpellació— una contraposició a l'acció de govern, sinó dir: plantejem-nos les coses seriosament, veiem què és el que fem per fer les coses ben fetes, perquè no les hi estem fent, de ben fetes; si no, no ens passarien les coses que ens passen.

Moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats, bé, jo tinc la sensació que ha quedat ben establert que —perquè vostè no ho ha discutit— el projecte i l'execució s'havien fet d'acord amb la normativa aplicable. El Ministeri, naturalment, si nosaltres li enviéssim un expedient que representés invertir 150 milions més —per què?: perquè volem

que s'apliqui una norma superior a la que preveu el Reglament corresponent—, el Ministeri ens podria dir: «Escolta, per què ho feu, això?» I vostè em diu «Doncs, miri, perquè, a la comarca de l'Alt Camp, hi fa molt de vent.» Doncs ara parlem del molt vent que fa a la comarca de l'Alt Camp. Home, és clar que és una comarca que hi fa molt de vent, però l'apreciació que la gent de casa nostra té del «molt vent» és una cosa subjectiva, i jo, gràcies a Déu, tinc dades.

Fa uns quants anys es va construir —(remor de veus) sí, jo també les tinc— el mapa eòlic de Catalunya. El mapa eòlic de Catalunya, estudiant-lo per a aquesta qüestió, no resol el problema, perquè el mapa eòlic de Catalunya, que té com a finalitat detectar l'energia que es pot produir, és clar, treballa amb variables mitjanes; les ratxes són importants també, perquè llavors es paren els aerogeneradors, però, de tota manera, el mapa eòlic, bàsicament, l'atles eòlic es centra en les velocitats mitjanes diàries. Però existeix un treball estadístic, fet per l'Institut Nacional de Meteorologia, que, bé, determina la probabilitat de determinades velocitats de vent en funció de si el dia és un dia de molt de vent, de mig vent o de poc vent, en cada comarca. Llavors, a la comarca de l'Alt Camp, que té una velocitat mitjana del vent al llarg de l'any de cinc metres per segon, que són uns disset quilòmetres per hora, en números rodons, es considera que un dia de molt de vent és un dia... —oh!, és que me'n recordo; jo que vol que li digui—, es considera que un dia de molt de vent és un dia on la velocitat mitjana del vent és de seixanta quilòmetres per hora. I llavors, anant a aquella altra informació que, efectivament, analitzant el problema i el fenomen, doncs, hem aconseguit, es demostra —escolti, els meteoròlegs— que en un dia de vent superior o igual a seixanta quilòmetres per hora, que té una probabilitat de passar d'un 0,3% l'any, és a dir que en terme mitjà passa un dia l'any —velocitat mitjana durant les vint-i-quatre hores, eh?, que és molt fort una velocitat mitjana de seixanta—, es produeixen ratxes de 160 quilòmetres per hora o més, però els diré amb quina probabilitat, diuen els meteoròlegs: el 0,06%. És a dir, amb una probabilitat del 0,06% dins d'una cosa que passa amb una probabilitat del 0,03%, el vent supera o iguala els 160 quilòmetres per hora.

Escolti'm, jo estic segur, jo estic convençut que hem de revisar el Reglament de les instal·lacions d'alta tensió, però no nosaltres, no; escolti, nosaltres ho hem suggerit ja, nosaltres ja hem suggerit que es revisi aquest Reglament, tenint en compte les dades estadístiques de les comarques on s'ha d'executar. De tota manera, de tota manera pensi..., faci unes quantes multiplicacions, que és ben fàcil, eh?, i, si resulta que hem de, com s'ha fet en aquell cas, refer les torres pensant en velocitats del vent de 160 quilòmetres per hora, si tinguéssim sistemàticament de fer això en el país, provocariem un encariment no raonable de les instal·lacions elèctriques, que tindria una repercussió clara sobre la tarifa i que no és raonable —hi insisteixo— amb la probabilitat que es produeixin aquestes ratxes..., senyor Pérez de Tudela, el que estic dient són dades de l'Institut Meteorològic Nacional.

Bé, per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, resumint, el meu Departament va fer el que tenia de fer autoritzant la instal·lació, aplicant la normativa que en aquests moments i en aquells moments estava en vigor, i ho va fer correctament; l'Estat va fer bé, en rebre la nostra informació, d'autoritzar la línia, i jo li asseguro que fem, que ja hem fet aquesta proposta de modificació del Reglament. El que passa és que també podria passar que, en lloc que sortís un reglament dient que a la comarca de l'Alt Camp s'han de fer les instal·lacions sobre la base de 160 quilòmetres per hora, que en sortissin quaranta al final, eh? Primera, perquè els coeficients de seguretat podrien ser suficients perfectament, i segona perquè no ens podem permetre, en lloc del món ningú es pot permetre fer instal·lacions que en qualsevol circumstància, malgrat que sigui molt poc probable, passi. I això ho dic –ja sé que no és allò..., més popular–, però ho dic amb tota sinceritat.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de museus a Catalunya

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia: interpel·lació sobre la política de museus a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Cultura, com és ben sabut i abundantment anunciat, som un país d'Europa que va cap endavant, en el qual regna la qualitat i on la feina ben feta és la norma. Aquesta interpel·lació es centrarà en un exemple –un més– que tots aquests eslògans pertanyen al domini del sarcasme i que, tal com afirmava Nietzsche, allò que és profund estima la màscara. Perquè, efectivament, l'actual majoria ens ha instal·lat sobre errors tan profunds que només poden ser ocultats en base a la disfressa, la fugida endavant o el mite. Em refereixo, senyores, a aquest projecte megalòman, desmesurat i que comença a ser patètic del Museu Nacional d'Art de Catalunya.

Tal com he advertit a l'honorable conseller de Cultura per tal que vingués degudament preparat, el nostre Grup pretén avui denunciar el cúmul de retards, ineficàcies, abusos, malbarataments, negligències i desídies que han sembrat el camí del que estava cridat a ser, amb paraules del seu inefable i noctàmbul director, «el segon complex museístic d'Europa, després del Louvre». Transcorreguts vuit anys –vuit– des que es va prendre la decisió d'agrupar en un gran museu nacional les col·leccions de l'antic Museu d'Art de Catalunya i del Museu d'Art Modern, situant-lo al Palau Nacional de Montjuïc per poder inaugurar-lo durant els Jocs Olímpics, no s'han complert ni un dels objectius prefixats: ni de calendari, ni de pressupost, ni museogràfic.

Avui es parla d'acabar-lo el 1998. Es desconeix si el finançament serà suficient. El projecte museogràfic segueix sense definir. La Direcció s'ha revelat manifestament incompetent en el terreny tècnic i poc escrupolosa en el professional. El president del Patronat i tres patrons han tirat la tovallola; altres patrons han manifestat públicament la seva disconformitat i la seva irritació. La Junta de Museus s'ha vist obligada a donar diferents i contundents tocs d'atenció, i s'han plantejat seriosos dubtes sobre la conservació i la seguretat de les peces emmagatzemades. Això, després de vuit anys i més de vuit mil milions invertits: tot un rècord; som un país que va cap endavant.

I ara li pregaríem, senyor conseller, que ens aclarís certes qüestions que preocupen especialment l'opinió pública, i que, de vegades, més que preocupar-la, l'escandalitzen. També ens agradaria que s'esforcés vostè a donar respostes precises i concretes i que no caigués en la temptació de tirar pilotes fora, com en el darrer Ple, quan va ser interpellat sobre aquesta mateixa qüestió per un altre grup. I, si és possible, faci un esforç de contenció i no recorri a la maledicència i al cop baix, com quan va contestar la pregunta oral que li vàrem formular en relació amb el director del museu, també al passat Ple. Pensi vostè que el nivell d'ofensa de la seva resposta serà una mesura de les seves limitacions dialèctiques.

Comencem per la qüestió pressupostària, comencem per la qüestió pressupostària. L'any 1991, el que era aleshores president del Museu Nacional d'Art de Catalunya, senyor Pere Duran, anunciava que el cost del projecte seria de 13.000 milions llargs; després, en moments d'eufòria olímpica, es va parlar de 22.000 i, fins i tot, de 30.000 milions. Avui, la xifra oficialment acceptada és de 16.500. De moment, en portem gastats 8.300, amb una desviació de 800 respecte als 7.500 compromesos fins ara per les administracions. El volum financer d'aquesta empresa sembla experimentar sistoles i diàstoles, oscil·lacions ciclotímiques entre l'eufòria i la depressió. Per tant, senyor conseller, quan vostè, en la seva resposta al senyor Riera, fa dues setmanes, va utilitzar l'expressió «en aquests moments», què volia dir? Què volia dir «en aquests moments»? Pot ser que la xifra de 16.500 milions no sigui la real? Té vostè coneixement que no serà suficient? Està vostè segur que l'Ajuntament de Barcelona, ofegat per un deute gegantí, i el Ministeri de Cultura, molest per no formar part del Patronat i aclaparat per altres necessitats, faran honor als seus compromisos? El director de Patrimoni de la Generalitat, el senyor Eduard Carbonell, declarava públicament, fa tres setmanes, que no existia encara una definició clara del cost total de la reforma ni de les aportacions de les administracions. El senyor Carbonell parlava de més de 20.000 milions, i que a l'Ajuntament i, sobretot –deia ell–, al Ministeri de Cultura, els seria molt difícil fer les seves aportacions. Així mateix, el director de Patrimoni es lamentava que el Patronat del Museu encara no hagués concretat una proposta econòmica per a la segona fase de les obres. Sembla que en la seva resposta al Grup d'Iniciativa el senyor conseller estava molt segur del

que afirmava, i, en canvi, el seu director de Patrimoni tenia dubtes més que raonables. Seria interessant que ens fes vostè, senyor conseller, una exposició sincera de la situació pressupostària del Museu Nacional d'Art de Catalunya.

Considerem, a continuació, el projecte museogràfic. D'acord amb un informe de la comissió executiva de la Junta de Museus, la proposta presentada pel senyor Xavier Barral a principis de l'any passat presenta greus defectes i inconsistències. Així, s'assenyala que l'espai dedicat a la pintura del segle XX és la meitat del que ara té el Museu d'Art Modern, la qual cosa resulta incomprensible després d'una remodelació amb un cost previst de l'ordre de 20.000 milions de pessetes –per a aquest viatge no necessitàvem alforges. Així mateix, l'informe critica l'escassetat de professionals pluridisciplinaris dedicats a conservació, restauració i programació, i acusa el Pla de ser propi d'un historiador de l'art sense criteris pròpiament museístics. Quant a la queixa de manca d'encaixament entre el projecte museogràfic i l'arquitectònic, francament, es podia haver pensat abans, perquè elaborar d'entrada una concepció i distribució d'espais a càrrec d'un arquitecte rupturista i pretendre encaixar a posteriori un projecte museogràfic elaborat per un director que en la seva vida havia exercit com a tal, no és ja fer experiments amb xampany, sinó aplicar el mètode surrealista al disseny del museu més important de Catalunya. (*Remor de veus.*)

I si, a aquests inquietants precedents, afegim l'opinió manifestada fa pocs dies per tres experts de tant prestigi com Jordi Camps, Milagros Guàrdia i Immaculada Lorés, que s'alarmaven davant del que ells deien disbarats en la planificació del recorregut i agrupament de les obres del romànic, la joia de les col·leccions del museu, única en el món, aleshores, senyor conseller, no es pot evitar la pregunta de si el museu està realment a mans d'algú mínimament capaç.

Què es pensa fer des de la Junta de Museus per tal que les peces del romànic estiguin degudament presentades, d'acord amb criteris estilístics, cronològics i museístics apropiats? Està operant la comissió de tres experts de la Junta de Museus, que s'anuncià el propassat setembre, per –dit en termes suaus– assessorar el senyor Xavier Barral? Està en la preocupació immediata de la Conselleria evitar que es cometin errors com a cases en el muntatge de l'exposició de la col·lecció permanent del romànic, salvant Catalunya d'un ridícul antològic? Als ciutadans, no els vindria malament ser tranquil·litzats en aquest sentit.

I, per acabar aquesta primera intervenció, senyor conseller, què ens pot dir del calendari d'execució? Coincideix vostè amb el senyor Ramon Fort, administrador del Museu, que preveu la culminació de les obres el 1998? Ens pot vostè assegurar que la sala del romànic veurà la llum abans que acabi aquest any, tal com ha estat reiteradament promès, o els ciutadans de Catalunya es veuran sotmesos a una nova i cruel decepció? Quan acabarà aquesta lamentable carrera entre la impotència i el temps?

Desitjaríem rebre una informació clara i nítida sobre tots els punts esmentats, especialment pel seu bé, senyor conseller, per evitar-li enutjosos rubors en el futur, i desitjaríem també que aquest monument a la supèrbia i a la ineptitud que és ja el Museu Nacional d'Art de Catalunya ens servís, almenys, de lliçó i aprenguéssim de la seva desgraciada gestació el que advertia Baldassarre Castiglione al *Cortegiano*: «Moltes vegades es coneixen els homes coratjosos en les coses petites, més que en les grans.» El dolent és quan, com en el cas que ens ocupa, manca el valor per acarar les coses grans i s'aplica la mesquinesa a les coses petites.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, si vostè m'ho permet, senyor Vidal-Quadras, faria meves les seves últimes paraules. (*Rialles i remor de veus.*) Dic que faig meves les seves últimes paraules.

Si vostè m'ho permet, senyor Vidal-Quadras, i sense que vulgui defugir cap tipus de pregunta, de consulta o de responsabilitat, ni tampoc vull eludir l'argúcia parlamentària en què vostè voldria que jo incorregués, però que l'acompanyaré de fer una interpellació que no respon al context en què va ser presentada, perquè vostè es referia al propòsit de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política de museus de Catalunya, i, aleshores, vostè, per eludir la seva responsabilitat parlamentària, comunica, com vostè ha anunciat a la meua cap de Gabinet, a la meua secretària, dient-li: «Jo no parlaré d'això, sinó que parlaré d'una altra cosa.» És una brillant i elegant manera d'eludir la seva responsabilitat de cara al Parlament. Però jo, senyor Vidal-Quadras, no vull caure en aquesta..., en el que podria ser una exposició, jo crec que correcta i respectuosa envers la cambra, i parlar de la política de museus. Però la qüestió que vostè ha plantejat i la manera com vostè l'ha plantejada, jo crec que m'exigeix o em mou, d'alguna manera, a entrar en la via i el camí que vostè ha dut a terme.

En primer lloc, li voldria fer algunes observacions, perquè em penso que ho sap tota la cambra –vostè no, senyor Vidal-Quadras. Em sap greu, de totes maneres, que la seva mala informació sigui el resultat d'una..., jo diria, si vostè em permet una expressió suau, d'una indelicadesa seva, perquè vostè tenia concertada una compareixença amb el museu, i estava sent esperat per ser atès pel mateix president del museu, acompanyat del director, que vostè no sé si coneix, i vostè aquell dia no va comparèixer. Però vostè, a això, senyor Vidal-Quadras, ens hi té acostumats: a mi també m'ha deixat plantat dues vegades, amb dues preguntes, sense que vostè comparegués al Parlament. Però, en aquest cas, no vull fer referència al meu, sinó que, potser si vostè hagués tingut l'oportunitat d'anar al museu, algunes de les coses que ha dit, se les hauria pogut estalviar, perquè hauria pogut viure la documentació i els arguments que li haguessin pogut donar en aquell moment, perquè estaven a la seva disposició.

En primer lloc, senyor Vidal-Quadras, una observació: el tema del Museu Nacional no es remunta a fa vuit anys. Els museus declarats nacionals ho varen ser, precisament per una llei d'aquest Parlament, l'any 90, i la responsabilitat del consorci que es va originar i es va crear en aquell moment respon, precisament, a l'aplicació de la Llei de museus de l'any 90. La situació anterior corresponia a una responsabilitat assumida en bona part per l'Ajuntament de Barcelona, i en part, també, per la Diputació, responent precisament a una tasca de suplència que van haver d'assumir com a conseqüència de la situació que es va provocar després de la guerra civil. Aquesta actuació de l'Ajuntament i de les entitats que en aquell moment ho van assumir crec que és respectable, és meritòria, és d'agrair, i des d'aquesta tribuna així ho vull expressar. En tot cas, va ser aquest mateix Parlament que, a proposta del Govern, a través d'una llei de museus, va establir i va crear els tres museus nacionals, un dels quals és aquest, però d'això no fa precisament vuit anys, sinó que fa, precisament, quatre anys: això va ser l'any 90 i som precisament al mes de març de l'any 1994.

En relació amb això també li voldria expressar una altra cosa: jo crec que en aquests moments qualsevol persona pot discutir l'oportunitat de la ubicació d'aquest museu en el Palau Nacional o en un altre lloc: aquesta és una qüestió discutible, és una qüestió debatible i en aquell moment es va fer. De totes maneres, em penso que és absolutament respectable i presentable la utilització d'un dels edificis emblemàtics de Barcelona i de Catalunya arreu del món, com ho és el Palau Nacional, per a la ubicació d'aquest museu. Jo crec que aquesta era una opció, es va optar per aquesta i, en definitiva, una vegada iniciada, em fa l'efecte que no calia reconsiderar-ho. El museu s'hauria pogut dur a un altre lloc, hauria estat un museu modern, no sé els costos que hauria tingut –en tot cas, dependria de característiques diferents–, però, en aquest cas, l'opció va ser aquesta, i sobre aquesta base li voldria explicar que, fins i tot abans de la Llei i a instàncies i com a preocupació sobre el que havia de ser, per la via que s'iniciava, es va veure la necessitat d'emprendre un conjunt de reformes per a consolidar la infraestructura d'aquest edifici. El senyor Lluís Armet, tinent d'alcalde, és testimoni de com, això, ens ho vàrem plantejar; fins i tot abans de l'aprovació de la Junta de Museus es va crear una comissió que presidia el senyor Pere Duran Farell i de la qual formaven part el mateix senyor Armet i el mateix director general de Patrimoni, per tal de veure els procediments i les fórmules per consolidar un edifici que, com vostè sap, es va construir per a l'Exposició Universal del 29 i que no tenia els elements de consolidació i d'estructura necessaris per a resistir el pas del temps. Aquest edifici exigia unes actuacions i en aquell moment es varen iniciar i es varen emprendre, però això era poc temps abans de l'any 90 –si no ho recordo malament, era l'any 1989. És a dir, en tot cas, en aquell moment començàvem a parlar de la Llei de museus i es va començar a parlar d'aquest edifici.

Vostè, senyor diputat, es diverteix criticant el que s'ha fet en aquest país, les preocupacions i les iniciatives que

s'han dut a terme, i això em sap greu perquè, en definitiva, ja sé que vostès no tenen cap responsabilitat de govern ni cap responsabilitat de gestió, però és lamentable que, algunes vegades, amb lleugeresa, tractem situacions que, per la seva mateixa importància, si més no, mereixen respecte.

Aquest és un edifici molt singular, com li deia, i en aquest edifici hi ha hagut variacions que s'han anat ajustant pressupostàriament; és a dir, en un museu d'aquesta importància i d'aquesta envergadura –que jo coincideixo amb el senyor Barral quan deia que podia ser un dels museus més importants d'Europa–, s'hi poden implicar o s'hi poden incloure una sèrie d'elements, dins del mateix museu. Així, per exemple, depèn dels metres quadrats que es vulguin edificar, doncs, que hi pot cabre una pinacoteca, que hi poden cabre una sèrie d'instal·lacions complementàries del museu: els mateixos tallers del museu poden estar incorporats al museu o poden ser en edificis annexos.

Sobre si al principi, els 47.000 metres quadrats, imaginats o projectats en un principi, en els 37.000 metres quadrats que s'han anat incorporant després del reajustament pressupostari, si vostè –fàcil de multiplicar– calcula la construcció per metre quadrat, vostè deduirà com les quantitats que aquí es barregen són diferents, i dependrà, en tot cas, del que es vulgui realitzar en primera fase, en segona fase o que es vulgui deixar per a anys posteriors.

Per tant, no és cap insensatesa que les quantitats que es barregen sobre el Museu es modifiquin segons els elements que es vulguin implicar en aquest Museu. Li vull recordar que, precisament, en aquest Museu, una de les primeres decisions va ser incorporar-hi el Museu d'Art Modern de Catalunya, que està ubicat en un edifici annex a aquest Parlament, i aquesta va ser una decisió que es va prendre i que, per tant, suposava també l'increment dels metres quadrats en relació amb la situació anterior.

Tot això justifica i explica alguns dels elements que vostè, amb ironia, em plantejava com si fos un objecte de dubte, de vacil·lació o de mala gestió.

Un altre element que li voldria explicar, i em penso que tots els senyors diputats ho coneixen, però, per si vostè no ho coneix, li voldria dir que aquest Museu és un ens consorciat. La responsabilitat directa correspon, precisament, a aquest consorci; no és que jo eludeixi parlar-ne, ni la responsabilitat que em pugui correspondre, però és un consorci –com vostè sap, senyor diputat– que està constituït per la Generalitat de Catalunya, per l'Ajuntament de Barcelona, i que està presidit per dos persones: inicialment pel senyor Pere Duran i pel senyor Guardans, com a vice-president –en aquests moments, el senyor Guardans–, i el senyor Majó com a vice-president. Per tant, aquest és un ens consorciat, i és el consorci qui assumeix les responsabilitats de la gestió, que assumeix les actuacions que es duen a terme, i que disposa de tots els controls com qualsevol ens autònom de la Generalitat: té un gerent, té un interventor, està subjecte a la Sindicatura de Comptes, i per tant, passa per tots els controls pels quals passa l'Administració pública.

Li volia explicar aquestes dues característiques —em sap greu que s'acabi el temps— perquè, d'alguna forma, tant l'una com l'altra...; una respon a aspectes que fan referència a les iniciatives pressupostàries; la segona fa referència a les que afecten la responsabilitat.

Com es va decidir el nomenament del president, vice-president, del director i del gerent? Doncs, de la manera, senyor diputat, que estableixen la llei i les seves disposicions transitòries. Aquest president i aquest vice-president..., el president diu la llei que és nomenat per la Generalitat; el vice-president, per l'Ajuntament; el director, per la Generalitat; el gerent, per l'Ajuntament; però hi ha una disposició transitòria que estableix que, durant un termini llarg d'anys, això es farà per consens. I així es va fer. I li puc assegurar que amb la designació del director del Museu, quan ho vàrem proposar, no hi va haver, senyor diputat, cap veu en contra; sobre la categoria científica i responsable del director no hi va haver cap dubte, com penso que en aquest moment és una persona que està realitzant la seva feina, com tothom, senyor diputat: amb les seves coses positives i amb els seus aspectes negatius, però el que sí que li puc assegurar és que ho fa subjecte a l'autoritat del consorci i, al mateix temps, ho fa sota la presidència, abans del senyor Pere Duran i en aquests moments del senyor Guardans. I els Estatuts del Museu, que són els que regeixen, fonamentalment, amb les seves disposicions, la seva actuació, responen precisament a aquesta característica d'autoritat de la presidència i de la vice-presidència del consorci, que hi està representat.

En tot cas, senyor diputat, després prosseguiré, però jo volia, en principi, deixar clares aquestes dues coses: per què l'edifici es construeix d'aquesta manera; les vicissituds que representa un edifici que està subjecte a una fase de consolidació; com aquesta primera fase de consolidació de 7.500 milions de pessetes aportats per les tres administracions va servir per consolidar l'edifici i per complir els tres objectius que ens havíem fixat: els Jocs Olímpics, l'obertura de la Sala Oval, les dues sales d'exposicions i una entrada digna, que pogués ser accessible i, al mateix temps, com després s'ha ajustat en 9.000 milions de pessetes més la fase, el projecte que haurà de concloure la segona fase, la primera de les quals seria l'obertura del romànic, prevista en aquests moments per a finals d'any.

Però com vostè, senyor diputat, pot saber, jo espero que això es compleixi d'aquesta manera; aquestes són les indicacions que tinc, però podria ser també que després hi haguessin endarreriments perquè hi han complexitats tècniques la dificultat de les quals excuso la cambra, sobre el trasllat dels absis, i aquestes són situacions, si bé sempre previsible, moltes vegades no poden respondre al que un desitjaria que pogués fer-se d'una manera acurada. Per tant, no és de descartar —com acostuma a succeir en aquests casos— que hi haguessin endarreriments o —cosa, diguem, menys probable—, que pogués haver-hi un avançament. De totes maneres, les quantitats previstes per a aquesta fase són de 900 milions de pessetes, 300 dels quals seran previstos per cada administració.

Però li voldria, encara, dir una altra cosa: no hi ha hagut, per part del Ministeri —em sap greu, senyor..., que vostè s'atribueixi una cosa que penso que vostè no la sap—, mai, cap dubte ni cap interès —almenys expressat d'aquesta manera— de formar part del Patronat. Des del primer moment, quan es va constituir, amb el ministre del ram en aquell moment en vam parlar, va quedar clar que eren la Generalitat i l'Ajuntament, però en canvi sí que es constituïria una comissió de seguiment que estaria composta per totes tres administracions per vetllar per l'ús dels diners que cada una d'aquestes aplicava per a cada una de les fases de construcció d'aquest Museu.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Vidal-Quadras vol fer rèplica? (*Pausa.*) Té l'oportunitat de fer-ho.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo, senyor conseller, si li vaig advertir que es parlaria del Museu Nacional d'Art de Catalunya —com, d'altra banda, va fer el senyor Riera l'altre dia, molt legítimament—, ho vaig fer, simplement, per practicar el joc net parlamentari, costum que crec saludable.

Vostè es queixa que critiquem coses que fa el Govern. Bé, la funció de l'oposició és aquesta; ja sé que potser a vostès els agradaria més que l'oposició també estigués sotmesa a la xarxa de domini clientelar de la societat catalana que vostès han establert, però l'oposició, fins ara, no està sotmesa a aquest domini i continuarà fent ús de la seva llibertat democràtica de crítica.

Tal com era de témer, ha sortit vostè per la tangent una altra vegada, i el fet que vostè rebutgi entrar en el nucli de la gravíssima problemàtica del Museu Nacional d'Art de Catalunya és la millor demostració que vostè n'és conscient, d'aquesta problemàtica. Però sàpiga vostè, senyor conseller, que els ciutadans de Catalunya també ho són, i que comencen a estar farts de tanta prepotència i tant d'abús a costa dels diners que guanyen amb el seu esforç honrat i diari.

I, si m'ho permet, jo sí que entraré en el nucli d'algunes qüestions que ens donen una mesura d'aquest problema. Perquè la immensa majoria de ciutadans d'aquest país no té un contracte blindat, ni tampoc el tenen els alts càrrecs de la Generalitat, de les seves empreses públiques, organismes autònoms. I a molta gent li agradaria saber si és veritat que el director del Museu Nacional disposa d'un contracte amb un blindatge tan gruixut que el fa pràcticament invulnerable. Per tant, li prego que ens digui, sense entrebancs, si el senyor Barral va ser contractat amb una indemnització multimilionària en cas de rescissió de contracte i, si ho va ser, la quantia d'aquesta indemnització.

I tots els servidors públics d'aquest país, qualsevol que sigui la seva categoria, treballen amb un horari racional, que comença aviat al matí i acaba a la tarda; de vegades molt tard, a la tarda. Però, que se sàpiga, cap gestor d'un equip nombrós i complex treballa de set de la tarda a cinc del matí. I el senyor Barral sí que ho fa, i se li consent. Ens pot, vostè, explicar com i quan interacciona amb els seus colla-

boradors, aquest far de la història medieval? Els dirigeix per telepatia ultrasònica? Vostès, què van contractar, per dirigir el Museu, un professor d'història de l'art o un mussol? (*Rialles*.) Seria còmic –seria còmic– si no fos grotesc, senyor conseller.

I ja posats en detalls sorprenents, es pot saber si concedir bestretes de vuit milions de pessetes a compte del sou és un costum habitual de l'Administració de la Generalitat, quan un alt càrrec es canvia de casa?

El Sr. PRESIDENT: Senyor Vidal-Quadras, li prego que torni a la qüestió.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Estic a la qüestió, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Està formulant, vostè, preguntes que tenen uns tràmits fixats en el Reglament, i li prego que, si ha de fer preguntes, usi el tràmit reglamentari.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: La interpellació, com vostè sap, senyor president, amb tot respecte, és un seguit d'interrogants i de... (*remor de veus i rialles*) peticions d'informació.

Si és així –si és així–, que es concedeixen bestretes de vuit milions per canviar de casa, és bo que els diputats d'aquesta cambra puguem gaudir també de tal gabella.

Una altra pregunta molt concreta, senyor conseller...

El Sr. PRESIDENT: Torni a la qüestió, senyor Vidal-Quadras! Està fent preguntes concretes, no pas exemples: preguntes concretes sobre una qüestió detallista.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor president, amb tot respecte...

El Sr. PRESIDENT: Li he fet una observació, i vostè ha seguit exactament igual. Llavors, jo l'haig de tornar a cridar a l'ordre.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Amb tot el respecte a la presidència, que sap que sempre ha caracteritzat el nostre Grup, si en una interpellació jo no puc fer alguna pregunta..., senyor president, estic indefens. (*Remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: No, no, no. Vostè sap que el Reglament té un tràmit per a les preguntes, que poden ser orals, poden ser escrites, poden ser en comissió, poden ser en plenari... Vostè ho sap perfectament. Torni al tema de la interpellació, que és política de museus a Catalunya.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor president, estic fent preguntes sobre el museu més important de Catalunya; senyor president, amb tot respecte. Estic fent preguntes sobre la direcció del museu més important de Catalunya... (*Persisteix la remor de veus*.)

Bé, aleshores, senyor conseller, ha aparegut ja el catàleg de l'exposició de la prefiguració del Museu Nacional d'Art de Catalunya en francès? Té vostè coneixement de si ha aparegut aquest catàleg pel qual es van pagar dos milions de pessetes avançades? L'exposició es va celebrar l'estiu del 92, com sens dubte vostè coneix. Des de quan a la Generalitat es paga per endavant? És vostè conscient, senyor conseller, que milers de funcionaris de peu cobren les seves dietes després d'avançar ells els seus diners a l'Administració tres, quatre i fins i tot sis mesos després d'haver-los desembor-

sat? Els xofers de cotxes oficials tenen com a missió –i aquesta és una pregunta general...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Jo li prego, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Li'n faig advertència.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Ah, bé, d'acord, gràcies. Ja acabo, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Però tingui-ho present.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, sí, ja ho tinc present, ja ho sé.

Els xofers de cotxes oficials, en general, tenen com a missió anar a fer la compra, recollir els nens al col·legi i rondar amunt i avall per complir tot tipus d'encàrrecs domèstics mentre el corresponent alt càrrec dorm abans de començar la seva jornada a la llum de la lluna? Per què el senyor Barral té butlla per prendre el pèl al sofert contribuent català? Quan pensa vostè adreçar-lo? Tot aquell enfilall d'originalitats i privilegis, podria estar justificat fins a cert punt si el Museu estigués dirigit per un híbrid de John Ruskin i Arnold Hauser, però francament, quan no es distingeix un Picasso fals d'un autèntic, quan no s'és capaç d'articular un projecte museogràfic coherent, quan en tres anys només s'ha produït un únic butlletí científic del Museu i aquest únic butlletí, amb sis mesos de retard, i quan en aquests moments s'està preparant la fugida a Perpinyà perquè, aparentment, a Catalunya ja no queda ningú a qui prendre el pèl, no crec que es mereixi tantes atencions.

En fi, senyor conseller –i acabo–, el cas Barral és un exemple lamentable de beneiteria provinciana i de masoquisme pusillànim. Acabem ja amb aquest escàndol abans que l'escàndol acabi amb la dignitat d'aquest país i amb el Museu Nacional d'Art de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Sí, el senyor conseller? Ja sap el senyor conseller que no té obligació de contestar aquesta sèrie de preguntes que s'escapaven del tema de la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: No. Senyor president, senyores i senyors diputats, jo, molt breument, li voldria respondre. Jo ja em temia, senyor Vidal-Quadras, que quan vostè ha fet aquella entrada en la qual parlava de tots aquells aspectes tan catastrofistes en relació amb el Museu i tota aquesta situació que vostè plantejava, jo ja sabia que vostè no tindria cap base real per afirmar-ho. La prova és que en la seva rèplica vostè no torna a parlar del Museu ni del cost, que jo he intentat de justificar sobre la base dels metres quadrats d'edificació, ni sobre un projecte museogràfic que, efectivament, va ser comentat i discutit per la Junta de Museus i, finalment, aprovat. I totes les qüestions que condueixen a tenir cura d'un museu d'aquesta importància i d'aquesta responsabilitat, i dels treballs i de les persones que hi han col·laborat, i dels esforços que s'hi han reconduït... Jo ja sabia, senyor Vidal-Quadras, que aquesta

no era la seva preocupació; jo ja sabia, senyor Vidal-Quadras, que vostè, en relació amb aquesta qüestió, no hi entraria més a fons; ja sabia, senyor Vidal-Quadras, que vostè, el problema que té és el salari del director del Museu, els blindatges del Museu, i sobretot, les hores en què arriba i el cotxe que utilitza o no utilitza. Ja sabia, senyor Vidal-Quadras, que aquest malbaratament, aquesta «feina mal feta» no es referia al Museu en general, sinó a una obsessió particular i personal seva en relació amb una persona que és el director del Museu, director que jo em veig amb l'obligació de defensar, perquè el que sí que li haig de dir és que aquest director ha estat nomenat legalment, que està subjecte a la disciplina del Consorci que està establerta i que, per tant, en la mesura que el Consorci li reafirma la seva confiança, jo em veig, diguem-ne, en la situació de reafirmar també aquesta situació.

I el que no puc permetre és que s'insulti una persona, en el benentès que quan vostè mateix parla sobre els horaris i vostè es permet fer una al·lusió insidiosa sobre el temps que fa, jo també li voldria explicar que durant molts mesos, durant molts mesos i durant moltes hores es va treballar a tres torns en aquest museu, perquè es volia que estigués acabat per als Jocs Olímpics; i al director se'l va fer especialment responsable de les obres que es duïen a terme perquè tot-hom sap que, malgrat que hi ha un arquitecte i uns responsables que ho condueixen, sempre els directors han de ser coherents amb el que es fa en relació amb els projectes que realitza el museu. I, per tant, no s'havia de sorprendre que el director arribés al museu en hores fora del context normal. Però vostè, senyor Aleix Vidal-Quadras, quan parla de la racionalització de les hores, vostè s'oblida que moltes vegades la racionalització es produeix per torns i que hi ha treballadors que treballen en torn de nit i en altres torns. I en aquest sentit..., potser vostè no ho ha hagut de fer mai, però hi ha moltes persones que treballen de nit i altres persones que treballen de dia. Per tant, no és incoherent que hi hagi un director que vagi i que estigui en el museu en unes hores fora, diguem-ne, de les que específicament vostè considera com a normals.

Jo, senyor Vidal-Quadras, no entraré en cap de les qüestions que vostè plantejava en relació amb el salari. Jo no he sentit mai des d'aquesta tribuna que anéssim a discutir del salari de cap persona concreta, ni d'aquesta tribuna, ni de cap tribuna d'un parlament públic espanyol. En tot cas, aquesta és una qüestió que vostè, si hagués anat al museu, com vostè tenia hora per visitar-lo, se n'hagués pogut assabentar adequadament. El mateix president del museu l'estava esperant per ensenyar-li-ho, i vostè potser s'estalviaria aquest sofriment i aquesta angúnia que a vostè li proporciona veure com un company universitari com vostè té unes condicions per les quals moltes persones varen pensar que se les mereixia i que eren responsabilitat d'assumir-les en un museu de la importància d'aquest que vostè mateix es referia. És un museu molt important i s'ha anat a buscar una persona i se li ha demanat que vingui i que se'n faci càrrec, i se'l va treure de la seva ocupació original.

Jo en aquest cas em veig en l'obligació, i al mateix temps també en la necessitat, de trencar una llança en favor d'aquest director, que ha procurat fer la feina ben feta en circumstàncies veritablement difícils. Ningú de les senyores i senyors diputats pot ignorar que en un museu d'aquestes característiques qualsevol projecte que es faci o qualsevol exposició que es plantegi sempre és objecte –i jo crec que d'una manera sana i absolutament lícita– de la crítica dels seus companys, de la crítica de moltes persones que ho haguessin fet d'una altra manera. Però a mi em sembla que sobre aquests aspectes tècnics i científics la situació és opinable i jo estic convençut que les persones que van veure l'exposició es varen mostrar satisfestes, i que alguns dels que en aquests moments són crítics ho són per motius reals, explicables, però que jo també li podria completar els motius pels quals, diguem-ne, les coses es varen fer, en relació amb aquestes persones, d'aquesta manera.

Jo desitjaria, senyores i senyors diputats, que les qüestions d'un museu d'aquesta importància les tractéssim en els elements importants d'aquest museu, en el seu context, en la seva operativitat general. A mi em sap molt greu que la discussió sobre aquest museu, fent referència als diners que cada u utilitza, acabem precisament centrant-ho en els dos milions de pessetes d'un catàleg o d'un estudi que jo en aquest moment no li puc precisar, perquè és un consorci del qual me'n sento especialment responsable en la mesura que em correspon, però que és evident que en aquest cas del pagament de dos milions de catàleg no el tinc en el cap, potser perquè deu ser molt important, però jo no li havia donat la importància que vostè, senyor diputat, li dona, potser perquè no té altre element a què agafar-se.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1991

Passem al tercer punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya a l'any 1991. La Comissió de la Sindicatura de Comptes ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun diputat ha estat encomanat per la Comissió per presentar el Dictamen? (*Pausa.*) No? Molt bé; doncs, així passem seguidament a la intervenció dels grups per fixar posició. El senyor Reguant, hi renuncia? (*Pausa.*) Grup Parlamentari Popular? (*Pausa.*) El senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, des de 1986, en què tots recordem que la Sindicatura de Comptes va examinar l'exercici pressupostari de 1984, fins l'any passat, en què va examinar l'execució del pressupost de 1991, objecte, este fet, d'este debat

o d'este punt de l'ordre del dia que estem substanciant, han sigut en total vuit els informes de fiscalització del Compte general de la Generalitat que amb una més que acceptable puntualitat ha presentat la Sindicatura de Comptes perquè en última instància i en lo Dictamen que avui interessa sigui el Parlament de Catalunya lo qui prengui en consideració, primer, si l'Informe de fiscalització té suficient entitat i contingut per a considerar-lo la part més bàsica de la memòria anual d'activitats de la Sindicatura de Comptes –això, en primer lloc– i, en segon terme, si l'execució del pressupost, responsabilitat exclusiva del Govern de la Generalitat, respon a la racionalitat, al control i a la consecució dels objectius prefixats –o, si ho prefereixen, si respon al que es denomina l'especialització permanent de les funcions–, si s'ajusta a la capacitat productiva d'uns recursos o si el coneixement se concilia amb el control general de la mateixa Administració.

Doncs, bé, en relació amb la memòria anual de la Sindicatura de Comptes, que incorpora l'elaboració de l'Informe de fiscalització del Compte General de la Generalitat de 1991, si bé és cert que a la Comissió del dia 1 de març lo Grup Popular vam expressar lo nostre suport, vam expressar lo nostre vot afirmatiu, si bé és cert això, no és menys veritat que la Sindicatura de Comptes hem observat que en lo contingut d'alguns informes denota una certa debilitat, se desprèn una excessiva preocupació o, fins i tot, apareixen accions de proteccionisme que, en determinats casos –com immediatament després demostrarem–, mereixerien des de la nostra opinió una crítica més severa, ja sigui com a denúncia d'uns fets consumats, ja sigui com a orientació a pràctiques concretes que van més enllà –com després comprovarem– de l'error involuntari o de l'equivocació imprevista.

I en relació amb el que és l'execució del pressupost de 1991, arribem lo Grup Popular al convenciment que en l'administració de diners que no són nostres, en l'administració de diners públics, lo Consell Executiu no ha demostrat massa suficiència ni aptitud, i el Consell Executiu també, des de la nostra opinió, a la vista d'estos informes, no disposa d'una especial capacitat per a l'exercici de la funció pressupostària, responsabilitat que li correspon com a Govern de Catalunya.

I això és així perquè quan al principi del meu posicionament he fet referència als vuit informes de fiscalització que han entrat en este Parlament ha sigut amb la clara intenció de reproduir aquella afirmació meua, formulada en el debat en Comissió, quan li vaig advertir al síndic corresponent si ell havia reparat que tots los anys moltes de les recomanacions –eren sempre les mateixes– es reproduïen literalment i tots los anys l'Administració de la Generalitat feia cas omís al compliment més elemental de les seves obligacions. Com és natural, lo síndic responsable no va negar estes evidències d'incompliment reiterat i que a més, per reiteratives, apareixen com a pràctiques viciades i com a concepte de conducta amb signes de «desaire» i de desobediència al precepte superior que mai s'haurien de produir.

La mateixa Sindicatura de Comptes a la pàgina 2 del seu Informe ja anuncia i denuncia que, un exercici més, l'Administració de la Generalitat no li ha facilitat la memòria justificativa dels costos, que tampoc apareixen los rendiments dels serveis públics, que no poden avaluar lo grau de compliment dels objectius programats, que no disposen d'informació sobre l'execució del pressupost per programes i, per últim, la inexistència d'indicadors o estàndards establerts, així com la indefinició dels centres de costos, tot això vulnerant la Llei de finances públiques de Catalunya en lo seu article 85.8. Això significa que amb cert atreviment, amb la inconsciència i amb la complicitat del Govern i, naturalment, del seu president, l'Administració de la Generalitat amaga documentació, impedeix la transparència en l'execució del pressupost, encobreix la negativa a la publicitat dels actes públics i evita que la mateixa Sindicatura formuli avaluacions sobre l'eficàcia, l'eficiència i l'economia com a facultats reservades a la seva competència.

I amb estos criteris, dues qüestions mereixen ser valorades en relació amb la desobediència a la Sindicatura i al secretisme en lo moviment de diners i en lo moviment de documents públics. En primer lloc, si nosaltres en este moment admetem la hipòtesi que la informació que es reclama se troba en poder de la Generalitat, però en canvi la negativa al seu examen i publicitat constitueix l'estratègia que el Govern de Catalunya, a través d'esta política de secretisme, a través d'esta política, el Govern intervé en lo teixit econòmic i social de Catalunya de manera eficient, si això és així, que així es manifesti en declaració pública del conseller responsable corresponent i en l'àmbit parlamentari que resolgui estos fets. Si pel contrari l'omissió que denuncia la Sindicatura de Comptes és la conseqüència de resultats negatius que no interessa la seva publicitat, o és lo silenci que convé a determinats compromisos a l'interior de l'Administració, llavors és inevitable l'exigència de responsabilitats, és inevitable lo contingut del nostre posicionament, objectes estes responsabilitats de la incompetència i de la negligència que es desprèn de la negativa reiterada a donar una informació.

I nosaltres preguntem: per què des del Govern impedeixen a la Sindicatura de Comptes l'accés a esta documentació? Per què, vulnerant la Llei de finances públiques de Catalunya, l'Administració amaga dades que, referides al pressupost, són vitals a més per a la credibilitat del mateix Consell Executiu? Per què el president de la Generalitat, com a primer responsable, no pren decisions, o per què consent la impunitat dels qui provoquen la sospita col·lectiva dels ciutadans en allò que tots los polítics són iguals?

Lo que passa és que tant en lo debat de pressupostos com en lo debat de l'Informe de fiscalització de la Sindicatura de Comptes, lo Govern, a la millor legítimament, intenta que el tràmit parlamentari sigui simplement això, un tràmit parlamentari sense transcendència ni publicitat i, mentrestant, qui dies passa anys empeny. I en estos casos, lo vertaderament important –així s'ha vist també en lo debat de pressupostos–, lo vertaderament important des de la posició del Govern són

els exercicis addicionals de propaganda triomfalista de la més variada concepció i amb una estratègia dissenyada per a desviar l'atenció de l'opinió pública respecte del secretisme i de l'opacitat d'uns antecedents en este cas lamentables de l'Administració pública de Catalunya que es remunten més enllà de 1991.

A l'últim debat de pressupostos advertia este diputat que el Govern de la Generalitat ha caigut en una espiral de la qual difícilment se'n podrà sortir. S'està evidenciant que en la mesura que la Sindicatura de Comptes fiscalitza l'Administració, ja sigui la pròpia del Consell Executiu, ja sigui la dels seus organismes, en esta mesura —deia— se van descobrint determinades pràctiques que es concreten, com ara tot seguit demostrarem, en lo més indiscutible malbaratament de diners públics com a acte de destruir i com a acció de malgastar uns recursos econòmics patrimoni de tots els catalans.

La Junta de Residus, informe conclòs en comissió, va formalitzar un crèdit de 540 milions de pessetes per a un ús que per indocumentat no apareix i per a un pla d'inversió que mai ha existit ni en memòries, ni en prioritats, ni en antecedents: dinamita pura, deia l'il·lustre diputat senyor Saura, amb tota la raó. Doncs, bé, en lloc de cancel·lar immediatament esta operació precipitada amb la mínima imputació de la comissió d'obertura i en la comissió d'intervenció del fedatari públic, és a dir, amb les despeses mínimes, cancel·lar-la immediatament, a la Junta de Residus no se li ocorre altra extravagància que utilitzar estos 540 milions de pessetes per a comprar lletres del tresor i per a subscriure deute públic, amb un resultat negatiu ni més ni menys que de 26 milions de pessetes a càrrec, com sempre, del totpoderós contribuent.

Algú dels presents, en tot cas, si hi hagués hagut algun conseller, algú dels presents coneix mesures o accions disciplinàries contra els responsables d'este malbaratament de 26 milions de pessetes? Algú coneix com s'han reposat estos 26 milions de pessetes? Continuen los culpables fruit del seu càrrec sense l'obligació de reparar i de satisfer lo perjudici econòmic que han generat? Lo descontrol en la despesa estimula l'aventura al risc i la irreflexió, i amb estes conductes d'imprudència, per una part, i de consentiment o de *vista gorda*, per una altra part, amb estes conductes no resulta estrany que tots los anys des de 1984 lo Govern ha incomplert los seus pressupostos, però sempre a l'alça, amb oscil·lacions que han anat des del 15 fins al 40% —acabo de seguida, senyor president.

L'execució del pressupost de 1991, que estem debatent, no ha sigut una excepció, en constatar —i sempre amb dades de la Sindicatura de Comptes— que la desviació negativa equival a un 20% o, el que és igual, 217.000 milions de pessetes d'increment respecte del pressupost inicialment aprovat pel Ple del Parlament. Lo perillós d'este desastre pressupostari de 1991, que ja hem pogut analitzar, consisteix a esbrinar que el major increment d'estos 217.000 milions de pessetes se va imputar a variacions de passius que es van desplaçar a l'alça en 132.000 milions de pessetes, ha-

vent-se finançat estes variacions de comptes de despesa, des del punt de vista dels ingressos, amb entrades complementàries del recurs a l'endeutament per un import addicional de 162.000 milions de pessetes, quantitat —esta d'endeutament— que representa l'increment net respecte a la xifra inicialment pressupostada.

A la pàgina 48 del volum primer, la Sindicatura de Comptes detalla l'evolució futura del recurs a l'endeutament fins a 31 de desembre de 1991, que consisteix en aquella època —és a dir, fa tres anys—, consisteix est endeutament en unes amortitzacions de 257.000 milions de pessetes, en uns interessos de 157.000 milions de pessetes i en una càrrega financera total de 415.000 milions de pessetes; és a dir, dades sempre de la Sindicatura de Comptes.

I este fet hauria de ser preocupant, i en tot cas prioritari, en dominar una situació que ha caigut en la més imprudent temeritat, per les conseqüències posteriors que estem tocant en l'actualitat, perquè si al pressupost de 1993 la taxa d'estalvi per compte corrent va suposar un 11'39%, al pressupost de 1994 la taxa d'estalvi només significarà un 7,65%, a pesar del creixement dels ingressos per compte corrent.

Lo deteriorament de l'Administració de la Generalitat arriba a tal extrem, probablement, de descontrol que ara resulta —hem comprovat entre 1993 i 1994— que, com més recapta la Generalitat, menys estalvia; fantàstica il·lustració per a les empreses de les quals tant nos omplim la boca, per a les famílies i per als treballadors quan se'ls invita a exercitar l'estalvi i la inversió, i mentrestant, lo Govern i lo president, créixer per créixer, gastar per gastar i retòrica per parlar.

L'Informe de fiscalització del Compte general de 1991 nos obliga a reiterar dues afirmacions expressades en l'últim debat de pressupostos, només fa quatre mesos. La primera afirmació, relativa al fet que al final de 1994, agradi o no agradi, estarem parlant d'un endeutament viu que superarà los 600.000 milions de pessetes, amb un increment del 20% respecte a l'endeutament de 1993. I la segona afirmació per advertir que, quan la Sindicatura de Comptes fiscalitzi l'execució del pressupost de 1994, la taxa d'estalvi prevista del 7,65% arribarà escassament a la meitat, arribarà només al 3,5%, perquè este Govern no ha tingut en compte la imparable caiguda de la recaptació impositiva.

Per això parlem d'incapacitat de la Generalitat a finançar les operacions de la inversió amb càrrec a l'estalvi per compte corrent, per operacions corrents; per això és notable la distorsió que introdueix lo Consell Executiu en comprometre recursos amb càrrec a generacions futures, i per això són indiscutibles los efectes inflacionistes que generen este tipus de conductes en matèria de política pressupostària.

Lo pèssim exemple —i és una dada que vull aportar— que dona l'Administració catalana consisteix a posar al descobert que en termes de pressupost per compte de renda la Generalitat només té capacitat per estalviar quatre de cada cent pessetes ingressades. Així se comprèn com mai podran complir les promeses sobre els plans d'inversió, que només apareixen damunt del paper, i així s'entén per què amaguen

informació i per què retenen documentació a la mateixa Sindicatura de Comptes, a pesar dels seus requeriments de naturalesa, podríem dir, convencional i tradicional.

Amb este posicionament, senyor president, lo Grup Popular anuncia lo vot a favor de l'Informe de fiscalització, és a dir, lo vot afirmatiu al treball de la Sindicatura de Comptes, amb les reserves expressades al principi, i anuncia també lo vot en contra a la política i la gestió del Consell Executiu en l'execució del pressupost de la Generalitat de 1991.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto, que ha sofert només una desviació de..., sap de quan?, del 50%. Gràcies.

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sovint en el debat de pressupostos diem que el debat de pressupostos és el debat més important, junt amb el debat de política general d'aquesta cambra. Penso que aquest debat és tan o més important que el debat de pressupostos, perquè en el debat de pressupostos debatem intencions, intencions amb consignacions pressupostàries, però avui debatem o hauríem de debatre realitats: quina ha estat l'acció del Govern català l'any 1991; és a dir, avui no es tracta ja de jutjar intencions, sinó realitats.

I en aquest sentit, i en primer lloc, volem anunciar, vull anunciar en nom del nostre Grup Parlamentari que votarem –com no pot ser d'una altra manera, en funció dels informes– negativament el Compte general de la Generalitat corresponent a l'any 1991. I anunciem també la nostra abstenció a l'Informe de la Sindicatura de Comptes, abstenció que l'any passat va trencar el que havia estat una votació tradicional, sempre favorable, del nostre Grup, i que aquest any la fem amb més preocupació –com després explicaré– en relació amb aquest Informe.

Per quina raó votarem negativament el Compte general de 1991? Per una raó simple: és impossible avui que aquesta cambra realitzi la funció que en aquest punt de l'ordre del dia ha de realitzar. I quina és la funció que avui hauríem de realitzar? Controlar la despesa pública gestionada pel Govern català l'any 1991; això hauria de ser el motiu –el motiu– de debat d'aquest punt de l'ordre del dia.

Mirin, la Llei de finances públiques de la Generalitat, en el seu article 85, diu que el Compte general –això que avui estem debatent– ha de contenir, entre d'altres informacions, les següents; diu: «El Compte general ha de contenir la Memòria justificativa dels costos dels serveis públics.» La Llei de finances públiques diu també que el Compte general ha de contenir el rendiment dels serveis públics; la Llei de finances públiques diu també que el Compte general ha de contenir el grau de compliment dels objectius programats; la Llei de finances públiques diu també que el Compte general ha de contenir un estat demostratiu de l'evolució i situació de les inversions. I aquesta llista és molt llarga; és a dir, la Llei de finances públiques diu què és allò que ha de contenir el Compte general.

Doncs bé, tot això –tot això–, senyores i senyors diputats, no existeix en el Compte general: no existeix una memòria justificativa dels costos dels serveis públics, no existeix el rendiment dels serveis públics, no existeix el grau de compliment dels objectius programats, no existeix un estat demostratiu de l'evolució de les inversions i no existeixen moltes altres qüestions que la Llei de finances públiques, una de les lleis bàsiques de funcionament de l'autogovern, diu *explícitament* que han de ser documents continguts en el Compte general.

I la pregunta és: per què no hi és? Home, no hi és perquè el Govern no ho remet. I per què no ho remet el Govern? Una interpretació bona: no ho remet perquè no ho sap, i una interpretació més dolenta: no ho remet perquè no ho vol remetre, perquè ho vol amagar. Aquestes són les dues possibles interpretacions de per què manca aquesta informació. No sé quina és la bona, no sé quina és la veritat: si no ho remet perquè no ho sap o no ho remet perquè no ho vol remetre. En tot cas, la Sindicatura de Comptes, en el seu informe del Compte general, a la pàgina 2 diu, assenyalant que tot això no existeix.

I, per tant, què se'n dedueix, de tot això? Bé, el que se'n dedueix és que avui no podem jutjar la despesa pública d'1.300.000.000.000 de pessetes, perquè allò que determina que ha de contenir el Compte general, d'acord amb una llei bàsica que vam aprovar per consens tots els grups parlamentaris, el Govern no ho compleix, amb bona interpretació o amb una interpretació més dolenta.

I en què es converteix aquest debat? Aquest debat s'acaba convertint en un debat sobre si els apunts comptables del pressupost estan ben comptabilitzats, si el Govern català sap comptabilitat, o en tot cas l'aplica, la comptabilitat; però aquest no és el debat polític d'aquesta cambra.

Insisteixo: quins serien els aspectes essencials d'aquest debat? Fonamentalment, pel nostre Grup tres grans aspectes: primer, eficiència i eficàcia de la despesa pública del Govern –eficiència i eficàcia–; segon, avaluació dels programes d'actuació, especialment pel que fa referència a les inversions i a les subvencions, i tercer, controlar –controlar– els costos i els rendiments dels serveis públics. Aquestes tres idees, que no les inventa el Grup d'Iniciativa, sinó que estan –hi insisteixo– a la Llei de finances públiques, haurien d'orientar i fonamentar el debat d'avui.

És a dir, senyores i senyors diputats, la nostra funció d'avui no és de fer de vigilants de comptabilitat; aquesta no és la nostra funció d'avui. La nostra funció d'avui no és saber si s'han fet vint quilòmetres de carretera, si aquests, el cost dels vint quilòmetres de carretera estan assenyalats a la partida corresponent. La nostra funció seria veure si els costos finals de les carreteres fetes responen als costos inicials, si s'ha construït amb el temps previst, si les carreteres construïdes tenen seguretat vial, quina és la utilitat de les carreteres, i així anar veient, departament per departament, quin és el control de l'acció del Govern.

Per tant –per acabar aquesta primera part–, això, avui no ho podem fer; no ho podem fer perquè el Govern no remet

la documentació. Ara bé –abans d'acabar aquesta primera part–, només des del punt de vista del debat estrictament comptable, també hem de dir que no al Compte general. Per què? El senyor Curto ho ha dit, i estic segur que la resta de diputats que intervindran des de l'oposició també ho diran: quina és la qüestió més important des del punt estrictament comptable? Doncs, que entre allò que hi havia previst en el pressupost del 91 i allò que finalment s'ha liquidat hi ha una desviació de 217.000 milions de pessetes *de més* en despeses i 61.000 milions de pessetes *de menys* en ingressos; o, dit d'una altra manera, entre allò que es va preveure inicialment i allò que avui discutim hi ha una diferència de 300.000 milions de pessetes. Aquesta xifra –abans ho comentava amb l'illustre diputat senyor Martí Carnicer–, aquesta dinàmica constant del Govern català d'incomplir amb unes quantitats exagerades allò que ha pressupostat, aquest incompliment constant per part del Govern ha tingut una virtut per a ell: que ara ja no és escàndol, ha aconseguit normalitzar l'escàndol. És a dir, avui, una modificació, una desviació de 300.000 milions de pessetes més de dèficit en un pressupost d'un bilió cent mil és una qüestió molt gran, no és una qüestió petita; són més d'un quart de bilió de pessetes de dèficit d'allò que havíem previst. Per què avui no és notícia, no és gran escàndol? Perquè vostès, el Govern, des de fa tres o quatre anys –des de fa tres o quatre anys–, han anat seguint la tònica d'incrementar aquesta modificació.

Per acabar, hem dit a l'inici que ens abstindrem en l'Informe de la Sindicatura de Comptes. L'any passat jo vaig dir des d'aquesta tribuna que teníem una gran preocupació pel que podia significar l'orientació de l'Informe de la Sindicatura de Comptes. Aquest any aquesta preocupació nostra és més gran, i fins i tot no l'expressem amb més contundència perquè tot i que el nostre Grup va assistir a la Comissió de la Sindicatura de Comptes jo no hi vaig poder assistir i, per tant, no em semblaria correcte o molt ètic dir tot el que penso avui d'aquest informe sense haver donat possibilitat que la Sindicatura de Comptes respongués a la Comissió.

He de dir que en el conjunt d'informes a la Sindicatura de Comptes que hi han uns bons informes –el de la Junta de Residus, el de Crèdit Agrari, el de Ports...–, hi ha un conjunt d'informes molt bons. Ara, l'Informe del Compte general és un informe preocupant; preocupant perquè falten, s'han tret blocs sencers que eren patrimoni dels informes de la Sindicatura dels últims anys que avui no apareixen. Al final dels informes de la Sindicatura de Comptes hi havia un apartat de conclusions, per exemple, un d'observacions i recomanacions. Han desaparegut les observacions. Aquest any és el primer any que no hi ha observacions, i que ningú digui que no n'hi ha perquè no existeixen a la realitat. Ha desaparegut el capítol d'observacions.

En relació amb el tema de l'aval, no hi ha aquella recomanació tradicional de la Sindicatura de Comptes de la relació de tots els avals; hi ha una petita relació només pel que fa referència als articles –si no ho recordo malament– 28 i

29 de la Llei pressupostària, però hi manca la relació d'aval, manca un detall de quin és l'Estat de recuperació dels avals o manca, en relació amb altres grans temes, tot aspecte de control de l'Informe de la Sindicatura de Comptes.

Volem creure –i així ho pensem– que aquesta orientació de la Sindicatura de Comptes no significarà que la Sindicatura de Comptes deixi de ser, en el seu conjunt, un instrument veritablement autònom i independent que faciliti informació detallada perquè els grups parlamentaris puguin fer control parlamentari. En tot cas, expressar aquesta preocupació, expressar que en aquest sentit el nostre Grup s'abstindrà d'aquesta votació i dir i reafirmar que tant el que no diu l'Informe de la Sindicatura de Comptes per manca d'informació com el que diu han de portar de forma claríssima i contundent que cap Grup pugui votar a favor del Compte general de la Generalitat de l'any 1991.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, intentaré obviar algunes de les coses que ja han estat dites per no reiterar excessivament el que ha estat un punt de reflexió comuna en la lectura dels informes presentats per la Sindicatura de Comptes.

Segons llei, i llei prou regulada, la Sindicatura de Comptes –i ja van vuit vegades– presenta uns informes. En la mateixa Sindicatura i en Comissió s'ha dit reiteradament que es tracta d'un retrat estàtic d'un moment econòmic. Cert. Semblaria, però, que amb vuit retrats estàtics i posats un al costat de l'altre i fent-los funcionar comparativament es podria veure un cert moviment amunt, avall, a la dreta o a l'esquerra: creixement vegetatiu a part dels números, com pertoca d'un any a l'altre, el cas és que tot sembla una reiteració immòbil d'un any a l'altre.

I aquesta sessió plenària, com deia molt bé el diputat Saura, que hauria de tenir una transcendència diferent i, si més no, de la mateixa alçada que la que té quan discutim pressupostos –aquesta mateixa, dic, aquesta sessió plenària–, hauria de prendre en consideració que ens trobem reiteradament, un any rere l'altre, davant uns informes que no ens permeten prendre posicionament polític seriós sobre transparència i sobre eficàcia. Cap de les dues coses, pels informes que tenim a les mans, ens permeten fer un posicionament rigorós.

Però, com dic, la reiteració i la còpia d'un any a l'altre és la norma. Cada any la Sindicatura, per exemple, reclama... –i aquest any ja ho fa en veu baixa–, cada any, dic, la Sindicatura reclama, i aquesta vegada en veu baixa, més personal per complir la seva feina, cada vegada més compromesa i més important. Es van passar de set informes fa uns anys a vint-i-set informes enguany, per exemple. Cada any també, la Sindicatura ens recorda la seriositat i la gravetat –i feia un moment el senyor Saura s'hi referia– de la desviació; des-

viació creixent. Cada any se'ns diu que els diners que hi han a calaix no poden cobrir el deute acumulat. Cada any se'ns recorda el pas en fals que ha de fer cada any científicament l'Informe de la Sindicatura quan es veu obligat a dir i redir –i és un text que ja es podria fer amb lletres grosses aquí a l'entrada del Parlament, perquè és la vuitena vegada que el llegim– el següent, textualment: «No figuren entre els documents lliurats la memòria justificativa de costos, ni els rendiments dels serveis públics, ni el grau de compliment dels objectius programats a què fa referència l'article 85.8 de la Llei de finances públiques.» I això, per si fos poc, «unit a la manca d'informació sobre execució de programes, a la inexistència d'indicadors o estàndards establerts així com la indefinició dels centres de costos», diu –i això ja amb lletres més gruixudes, veig que el senyor Codina m'escolta bé–: «no ha permès assolir els objectius relatius al control fonamental: eficàcia, eficiència i economia.» I en un altre indret la mateixa Sindicatura ha de confessar: «Una autèntica...» –que vol dir que el que ens ha donat no és veritablement o del tot autèntica–, «una autèntica fiscalització només podrà ser complerta a través d'informes puntuals, no a través de magnituds més significatives» –un eufemisme que es fa servir molt, dic–, «a través d'informes puntuals de cada empresa o dels consolidats.»

Cada any el mateix retret: no hi ha transparència, retret que ens situa, en termes comparatius, la salut i el comportament del control financer de la Generalitat una mica per sobre d'algunes de les millors autonomies de l'Estat espanyol –només Navarra se situaria per damunt nostre–, però molt per sota de la majoria de països d'aquesta unió a la qual ens anem incorporant progressivament, que és Europa. En un examen europeu sortiríem amb un suspens, en un examen fet a Madrid podríem sortir amb un 7,5. No sóc jo qui ho diu, senyor Codina.

Cada any també –cada any també, cal dir-ho–, no hi ha condicions assequibles per poder delimitar funcions i responsabilitats, perquè es tracta d'un compte tan general i on fan falta tants informes detallats que no és possible fer això. Cada any l'Informe de Sindicatura procura dir-nos les coses, algunes molt veladament, s'ha de ser un bon tècnic per arribar-les a entendre, arribar-les a trobar, però cada any –jo diria– empeny menys, cada any toca menys os i ben segur aquest any no fa sang. Fa un moment el senyor Saura s'hi referia: han desaparegut diferents capítols, els que els més profans enteníem amb força evidència, com el capítol de les observacions, que ell s'hi referia.

Cada any l'Informe de Sindicatura, doncs, pateix aquest desgast, aquest cansament, jo diria potser perquè és l'ensopegada, la mateixa ensopegada sobre la mateixa pedra, i això, evidentment, acaba per avorrir una funció científica i una funció tècnica. Cada any, doncs, la transparència en la gestió i l'eficiència i l'eficàcia dels diners públics, cada any ens trobem amb aquesta valoració..., es troben, perdó, sense valoració per manca d'uns indicadors estàndards que reclamen reiteradament, i la informació suficient per a aquests indicadors estàndards. Cada any també una curta, mesurada,

ponderada, reiterada lletania de recomanacions que la Sindicatura fa, sempre desateses –sempre desateses–, si més no parcialment, parcialment desateses, sobre inventaris encara per fer, registres de contractes, presentació deficient de pressupostos, quadre de finançament davant el deute acumulat i creixent, documentació deficient per poder avaluar eficàcia i rendiment, recuperació d'avalis i el llistat de perjudicis amb què això ha pogut repercutir, indicadors sobre absentisme laboral i l'elaboració d'una *ratio* cost/benefici i servei. Cada any també, però, la mateixa resposta del portaveu de la majoria, enguany –jo suposo– amb una guinda addicional que serà justificar una mica el dèficit amb l'esforç que va suposar per a la Generalitat de Catalunya preparar-se per al gran esdeveniment olímpic del 92.

Bé, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres, per no espatllar aquesta tònica de cada any també, com l'any passat i com reiteradament els altres anys també, nosaltres anunciem el vot negatiu al Compte general i anunciem una abstenció que ens pesa a l'Informe de la Sindicatura. Una votació negativa al Compte general que sembla ja una mica el conte de l'hereu escampa i que ha tingut de tal manera seguidors que comença a fer-se estàndard a Catalunya. I una abstenció a l'Informe de la Sindicatura de Comptes, que a vegades i sobretot aquest any el trobem una mica en funcions de mare pedaç, cansada ja de reiterar el poc edificant exemple de qui ha d'alliçonar amb la mateixa cantarella de sempre; cantarella, per altra banda, que, com hem dit, és desatesa també sistemàticament. Cansa –*déjà vu*, diuen els francesos–; és una mica el que ens toca fer cada any. Jo no sé si només això, podríem fer-ho extensiu a altres coses, senyores i senyors diputats.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquest moment estem substanciant el tràmit de l'aprovació del Compte general de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1991, és a dir, se'ns demana que aquesta cambra manifesti el seu acord o desacord amb la forma en què el Consell Executiu va portar a terme les prescripcions contingudes en la Llei de pressupostos del 91, tal com la va aprovar aquesta cambra. És curiós, si més no –i deixi-m'ho expressar així, senyor president, perquè una altra expressió hauria de ser necessàriament més dura– és curiós que en aquest moment que estem analitzant la gestió del Consell Executiu cap ni un dels seus membres del Consell Executiu estigui present en aquesta cambra. No solament és curiós, segurament, sinó que és totalment lamentable.

Ja dèiem l'any passat que si d'una empresa privada es tractés aquest seria un dels debats més importants que es podria produir en el si d'aquesta empresa; ho han dit ja abans altres diputats. Anem a parlar dels resultats econòmics d'una gestió que hem pogut avaluar a partir de les dades que s'han emès en l'Informe de la Sindicatura de

Comptes, d'acord amb la tasca que aquest Parlament té encomanada a aquest organisme, i que per a 1991 els resultats –ja els els avanço, senyores i senyors diputats– han estat, segurament, els més desastrosos dels darrers anys examinats.

El nostre Grup, per tal d'emetre el seu vot de forma raonada, ha analitzat les dades del Compte general des de dos punts de vista. Un primer punt de vista seria veure fins a quin punt el Consell Executiu ha respectat les prescripcions que va fer el Parlament en el moment d'aprovar el pressupost de l'any 1991, i aquí caldria, sens dubte, plantejar-se si aquest Parlament, si aquesta cambra es pot pronunciar sobre l'execució que el Consell Executiu, que el Govern ha fet d'aquests pressupostos.

Difícilment, com deia el senyor Saura, ens podrem pronunciar sobre aquest tema, i ho podem fer per dos tipus de raons, una que ha estat repetida a bastament pels diputats que m'han precedit, que és una de les denúncies reiterades i significatives que la Sindicatura fa des del primer dels seus informes dient que no té tota la documentació que la Llei de finances públiques preveu, que li manca quantitat de documentació, que el senyor Saura ha llegit exhaustivament, però que, essencialment, és la que no permet jutjar l'eficàcia, l'eficiència i l'economia de les actuacions del Govern. Això ens hem cansat de repetir-ho, s'ha cansat de repetir-ho la Sindicatura.

Evidentment, segurament, d'aquesta reiteració el Govern n'ha fet virtut i no ho ha donat en cap dels anys. Jo no tinc el dubte de si no ho dona perquè no ho té o no ho dona perquè no vol. Estic segur que és el més lamentable, que no ho dona perquè no ho té, i no ho té perquè no es preocupa de cercar si l'eficàcia de l'Administració catalana és o no és la correcta, si l'eficiència i l'economia amb què es fan les actuacions són o no són les correctes. I això és el que ens preocupa; això és el que ens ha de preocupar i els hauria de preocupar també a vostès, senyores i senyors diputats del Grup de la majoria.

I un altre element pel qual és difícil de pronunciar-se a aquest Parlament és perquè les modificacions que en el procés d'execució ha anat portant a terme el Consell Executiu són d'un nivell tan important que, sens dubte, el pressupost ha quedat totalment desvirtuat. Si comparem la liquidació amb la previsió inicial podem veure com els ingressos liquidats superen en un 8% els previstos. Per contra, veiem com les despeses superen les previstes en un 13%. És a dir, podem veure com hi ha en les modificacions que fa el Govern, implícitament, per la seva actuació en el moment de preparar aquestes modificacions, ja genera un dèficit, ja genera uns resultats negatius importants.

Per tant, tal com ha dit la Sindicatura i també com alguns dels senyors i senyores diputats han dit, l'Informe emès pels síndics s'ha hagut de limitar, el seu paper, a la reclassificació de les dades, segurament sense poder entrar en anàlisis més aprofundides, per manca de documentació i per manca potser de temps, també, en algun moment. En qualsevol cas, és lamentable que després, a toro passat, ens trobem en situacions com la que la Sindicatura va denunciar, no de l'any

91, sinó de l'any 90, però d'uns comptes ja aprovats en la Junta de Residus, amb una presumpta situació de 27 milions de pessetes gastats per l'absurd d'un crèdit que es va demanar i que no es va saber fer servir. Si la Sindicatura hagués tingut prou documentació, si la Sindicatura hagués tingut prou dades, segurament en l'Informe de l'any 90 hauríem pogut ja adonar-nos d'aquest tema, i no avui, fins que analitzem les dades de l'any 91.

Però també hi ha un segon tipus de raons, unes raons que es fonamenten en els resultats econòmics que hom pot deduir de les dades de l'Informe de la Sindicatura. Per no desorientar el possible contradictor del Grup de la majoria, vull dir que de forma intencionada i premeditada enguany no vull parlar del deute entès en termes bancaris, eh?, perquè crec que aquest tema té el seu abast, té el seu context i en podem parlar en un altre moment, almenys des del meu punt de vista –si el contradictor vol parlar d'aquest tema, jo no em sentiré en cap cas alludit.

Com deia al començament, la gestió del 91 ha estat, des del nostre punt de vista, la pitjor dels anys que portem analitzats fins a aquests moments. Anem a analitzar algunes d'aquestes dades: les pèrdues, d'acord amb l'Informe de la Sindicatura de l'any 1991, són de 90.000 milions de pessetes. Això són 10 milions de pessetes per hora. Vol dir que, si enguany seguim el mateix ritme, en el moment, en l'estona que durarà aquest tràmit, l'Administració de la Generalitat haurà perdut 10 milions de pessetes addicionals, i segurament no per la nostra causa, sinó per la ineficàcia d'aquesta Administració. I aquesta xifra –i valgui també, en termes relatius, comparar-ho– gairebé triplica la més alta de pèrdues que havíem tingut fins a aquest moment, que era la de l'any 1986 –si mal no recordo–, amb 34.000 milions de pessetes. Això fa que en aquest moment, és a dir, al moment de l'Informe, a 31 de desembre de 1991, l'Administració de la Generalitat se situï amb unes pèrdues acumulades de 300.000 milions de pessetes. Això és molt fàcil de comprovar, no es necessita, diguem, cap element tècnic molt complex, veient com a finals de 1991 la Generalitat tenia unes existències en caixa d'aproximadament 12.000 milions de pessetes, com tenia pendents de cobrament uns 122.000 milions de pessetes, és a dir que en el cas que la Generalitat hagués cobrat tot allò que tenia pendent de cobrar disposaria de 134.000 milions de pessetes. Per contra, el Consell Executiu va tancar l'any 1991 amb uns deutes de 424.000 milions de pessetes a proveïdors, sense incloure els crèdits financers a llarg termini –tal com li he dit. Comparem, doncs: 424.000 milions de pessetes de deutes a proveïdors; 134.000 milions de pessetes de recursos; vol dir que falten 290.000 milions de pessetes. Vol dir, en altres paraules, que a finals de 1991 el Consell Executiu s'havia gastat 290.000 milions de pessetes més dels que havia ingressat. Aquest, senyores i senyors diputats, és un desfasament molt important, el més important que ens havíem trobat fins a aquest moment, i equival pràcticament a un 20% del pressupost. A finals de 1991 el Govern havia gastat un 20% més del que tenia previst.

El nostre Grup ha vingut reclamant per diferents vegades la necessitat de finançar de forma correcta aquests deutes, és a dir, de trobar la manera –fins i tot hem ofert acords i possibilitats de discutir-ho– com es podien finançar aquests 290.000 milions de pessetes. Avui ja no és tan sols el nostre Grup. Les senyores i els senyors diputats que hagin examinat els informes de la Sindicatura comprovaran com també ja en el informes de la Sindicatura es parla d'aquest tema, es parla de la necessitat de trobar el finançament correcte per al desfasament que hi ha dintre de les liquidacions de la Generalitat, per aquests 290.000 milions de pessetes de què els parlava.

El Grup de la majoria acostuma a dir que l'aprovació de l'Informe, des del seu punt de vista, implica automàticament l'acceptació de les recomanacions que la Sindicatura fa. Si això continua així, essent així, si continua mantenint aquest criteri, jo els pregunto quan, en quin moment consideren que el Consell Executiu farà una proposta per finançar aquest escreix dels deutes corrents sobre els ingressos corrents. I, si no ho fa, què farem? Aprovarem una moció demanant que ho faci? Rumiïn-s'ho, perquè aquest, segurament, serà un posicionament que en algun moment haurem de prendre.

Aquest element de l'increment dels deutes de la Generalitat fa que també puguem comprovar com la morositat, és a dir, la relació entre el que la Generalitat deu i el que la Generalitat gasta, en quatre anys s'ha incrementat en un 70%. Sens dubte, això, si sortim al carrer i ho preguntem als diferents subministradors de la Generalitat, podrem contrastar-ho, evidentment.

Un altre element indicatiu: el dèficit, és a dir, la necessitat de finançament extern, és a dir, aquella quantitat de fons que el Govern necessita i que no en té prou amb els recursos propis. El dèficit previst en el pressupost de 1991 era de 39.000 milions de pessetes; el real ha estat de 145.000 milions de pessetes. El dèficit real ha superat en més de 100.000 milions de pessetes el dèficit previst en el pressupost. El dèficit liquidat s'ha multiplicat per quatre en relació amb el previst inicialment. Després d'un desfasament d'aquest tipus, senyores i senyors diputats, no es pot parlar ni tan sols de gestió –no ja de bona gestió: ni tan sols de gestió–, ni, evidentment, que no es compleix, ni de molt lluny, el que al seu moment va aprovar aquest Parlament.

Finalment, amb l'ànim d'analitzar alguns indicadors que ens permetin veure aquesta evolució en el temps, hem analitzat el nivell d'estalvi, és a dir, aquella part d'ingressos corrents que el Govern destina a les inversions, que sempre és una bona mesura de l'austeritat, de la capacitat de gestió que un Govern té. Hem de dir que les previsions inicials del pressupost eren el rècord de la història recent: aquelles previsions d'estalvi superaven els 100.000 milions de pessetes; es preveia que el Govern, l'any 1991, havia d'haver estalviat més de 100.000 milions de pessetes. Senyores i senyors diputats, saben quin estalvi real va tindre l'any 1991? Va tenir un estalvi negatiu, va tenir un estalvi de -2.000 milions de pessetes. Suposo que el contradictor, pels signes que fa

amb el seu cap, donarà una dada definitiva; jo, en tot cas, em comprometo davant de qui sigui a comprovar aquestes dades i demostrar-li que l'estalvi de l'any 1991 és un estalvi negatiu. No van ser ni tan sols capaços d'estalviar res. Van preveure un estalvi, el més superior de la història, i l'estalvi real va ser un estalvi negatiu.

Resumint, doncs, senyores i senyors diputats, els resultats econòmics de la gestió del Consell Executiu l'any 1991 han estat, des del nostre punt de vista, totalment nefastos, i per això el nostre Grup no podrà aprovar el Compte general, que és el que correspon a l'apartat a del Dictamen de la Comissió.

El que sí que aprovarem serà la tasca efectuada per la Sindicatura, ja que volem entendre que les possibles mancances que es puguin observar en l'Informe són fruit, essencialment, de dos defectes: un efecte derivat de la manca de documentació que tots els diputats hem expressat i que no correspon la responsabilitat a la mateixa Sindicatura, sinó a l'Executiu, i, un segon, que segurament considerant els efectes humans podríem entendre que és que sobre un organisme, com és el cas de la Sindicatura, en el qual, malgrat haver repetit a bastament per molts anys la necessitat de regular i de reglar determinades coses, veure com no s'arregla res o no s'arregla gairebé res –no siguem tan absoluts: no s'arregla gairebé res– i continuen insistint en els mateixos defectes i se'ls fa tan poc cas, també en algun moment entendríem que poguéssim haver-hi un defalliment. En tot cas, des d'aquí, permeti'm, senyor president, animar la Sindicatura a continuar la seva tasca, a no oblidar que és un organisme d'aquest Parlament per al control de l'Executiu i que per això nosaltres li continuem donant el suport. I, senyor president, d'acord amb el que he dit, demanarem votació separada dels apartats a i b del Dictamen de la Comissió.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament..., si m'ho permeten, voldria excusar el conseller d'Economia i Finances, que en aquest moment no és present a la sala, que sí que hi era en el moment que havíem de fer el debat, però que per la formulació de la petició dels grups, per un assumpte que hem estat tots absolutament d'acord, ha hagut de canviar la seva agenda i no hi ha pogut ser. Ell tenia molt d'interès a ser present i m'ha demanat que li fes aquesta..., que l'excusés públicament.

Algun diputat ha dit, i més d'un, que aquest és un gran debat, que aquest és un debat important, important, després del debat de pressupostos, i, al costat d'això, se'ns demana –i ho entenc, especialment dels rengles del Grup de què formo part– que s'intenti ser breu. Jo entenc que avui és un dia especialment interessant per a ser breu, intentaré ser-ho també, però després de tot el que s'ha dit al llarg d'aquest debat em semblaria, de veritat, una certa desconsideració a

la mateixa cambra i a la contesta que s'hauria de donar als grups dels temes que, des d'un punt de vista em sembla que absolutament lògic, podem discrepar. Per tant, els demano excuses per endavant, però em permetran que digui allò que em sembla que és convenient dir en un debat com aquest, que és, efectivament, un debat de gran importància.

I, a més, he volgut no fer el torn que hauria pogut fer, com a Grup de la majoria, de presentació del Dictamen o de defensa del Dictamen, perquè, des de la nostra perspectiva, és absolutament innecessari fer una defensa d'aquest informe, des del punt de vista que el mateix informe –des de la nostra perspectiva, hi insisteixo– es defensa sol. El que sí que era important per a nosaltres era fer el posicionament del nostre Grup, i una mica més enllà, perquè és un debat que dona per a això i a mi, personalment, doncs, m'agrada poder donar..., no només fer el posicionament del Grup, sinó donar resposta a aquelles actituds que hi ha hagut per part dels grups que han intervingut fins ara, perquè, si no ho faig i em dedico només a cantar les excel·lències de com de bé ha gestionat la Generalitat, el Govern de la Generalitat, l'any 91, estaríem en un diàleg en què no ens entendríem i que em sembla que seria molt poc enriquidor i que no valdria la pena. Tampoc podré contestar tot el que s'ha dit, però sí que vull especialment contestar algunes de les coses que s'han dit per part dels grups de l'oposició.

Senyor Curto, molt breument: en el tema de la Junta de Residus, de què vostè ha fet un comentari i l'ha fet també algun altre portaveu, jo vull recordar, perquè, és que, si no..., queda l'ombra de vejam què ha passat, un gestor que s'ha permès el luxe de perdre 25 milions de pessetes per una mala gestió..., i dit això només –i dit això només– no és prou rigorós. Això es produeix perquè formava part d'un crèdit que s'havia demanat per a un pla de residus que finalment no es va poder portar a terme, i la gestió... (*Remor de veus.*) És veritat, no es va portar a terme, el crèdit estava concedit, i l'opció que va fer el gestor en aquell moment, el director de la Junta, va creure que una manera d'utilitzar aquells diners, aquells diners que ja tenia concedits per fer allò que no podia fer, doncs, va fer una opció determinada. No entro si era prou bona ni prou dolenta, però sí que és bo que s'expliqui tot, perquè, si no, deixar només això, l'ombra que s'han perdut 25 milions de pessetes sense més explicacions, em sembla que no és..., en fi, si més no, no és prou rigorós.

Vostè, senyor Curto, ha fet avui un discurs molt similar al que fa en el debat de pressupostos, és a dir, fa –i com que vostè és una persona que té una llibertat en l'expressió molt fluida, i té unes característiques, sé que m'entendrà en el que vull dir–..., vostè ha fet una carregada absoluta de la gestió del Govern. Vostè, l'Informe, suposo que se'l deu haver mirat –n'estic convençut, el conec, sé com treballa i segur que se l'ha mirat–, però vostè ha sortit a fer una gran carregada de la gestió del Govern, sense més. D'entrada, això; de passada, alguns breus comentaris, però especialment i bàsicament una carregada contra el Govern. És lícit,

des de l'oposició, fer-ho, és lícit, des de l'oposició, fer-ho, però avui, en el debat propi de l'Informe, jo penso que no ha sigut..., que no ha anat més enllà. I vostè ha fet una expressió que m'ha deixat, allò, corsecat (*remor de veus*) –bocabadat, corsecat..., li'n puc anar dient uns quants..., esmaperdut..., els que vulgui– (*remor de veus*). Diu: «El Govern de la Generalitat, sistemàticament, es dedica a ocultar, a obstruccionar, a no donar informació...» (*Remor de veus.*) Sí que ha dit això. I jo, m'estranya que ho digui vostè, que és un diputat –dels pocs que ho han utilitzat en aquesta cambra– que, acompanyat d'un tècnic, gràcies que el nostre Reglament això ho permet, se n'ha anat a Economia i Finances, ha fet una investigació, tot el que a vostè li ha semblat que era prudent de fer en el moment en què es debatia i estava sobre la taula el tema dels interessos –vostè ho recordarà perfectament–, i ha tingut la més absoluta llibertat, vostè i acompanyat del tècnic que va creure convenient, per conèixer tot allò que li va convindre d'un tema puntual. Per tant, home!, quan vostè té aquesta possibilitat de fer això, dir, voler dir que, en el conjunt, el Govern de la Generalitat el que fa és amagar informació, em sembla que, si més no, no és prou rigorós.

Pel que fa a Iniciativa per Catalunya, hi ha un tema que segurament el guardarem per més cap al final, perquè ha sortit en diferents portaveus, que és el tema de la desviació pressupostària, és a dir, per ingressos hi ha una desviació, per despeses n'hi ha una altra –el senyor Martí Carnicer també hi ha fet esment, jo també m'hi vull referir, ho faré d'una manera general a tots plegats. I ha comentat també la manca, aquest any, en l'Informe de la Sindicatura, que no hi havia el capítol, diguem-ne, d'observacions, és a dir, estàvem tots acostumats a tenir, allò, les recomanacions, les observacions, les conclusions, i aquest any el síndic que ha fet la redacció de l'Informe ha obviat aquesta sistemàtica, però el que no ha obviat ha estat, al peu de cadascuna de les anàlisis que fa, fer les seves observacions.

Jo ho he vist així, senyor Saura. Sé i també he notat a faltar, i també... No, senyor Saura, després ho podem comentar, i vostè veurà –i jo li ho reconec– que no està recollit globalment com era altres anys, però que si vostè es llegeix l'Informe de dalt a baix, a cadascun dels informes, a cadascun dels punts, hi ha..., i del Compte general també, senyor Saura, perquè sense les observacions hauria estat absolutament impossible poder arribar a les recomanacions, i les recomanacions sí que hi són. Per tant, les observacions, si més no, implícitament, hi són.

I el tema dels avals, que també ha sortit per part d'Esquerra Republicana i per part d'Iniciativa per Catalunya, a la plana 9.059 hi ha una dada que em sembla que és important, perquè es torna, en el discurs, a repetir que no hi ha prou informació, i n'hi ha una que em sembla que, per mi, és absolutament clarificadora, i és que els avals, avui encara vius, que han hagut d'estar assumits per la Generalitat, per tant, que no han estat pagats, estan a l'entorn de l'1,02% de la gestió que s'ha produït. Home, hi ha hagut falles? Sí: l'1,02. L'1,02.

Esquerra Republicana m'ha descobert un..., jo diria gairebé un sistema nou, que ha vingut a dir que el sistema..., que els diners de caixa han de cobrir el deute acumulat. Aquesta ha sigut l'expressió (*adreçant-se al Sr. Rodri*): l'invito, després, a repassar el *Diari de Sessions*; és una expressió que jo no el puc contradir, perquè m'ha descol·locat, no la conec, no la hi puc comentar, però, si més no, li puc dir que m'ha cridat l'atenció.

Informes puntuals, senyor Rodri, doncs, hi són; vostè ho sap, i el conjunt d'informes puntuals, en el seu conjunt, poden donar la visió del que és, no només el compte general, sinó el conjunt de la gestió del Govern.

Respecte al conjunt de les autonomies de l'Estat espanyol, aquest qualificatiu que vostè donava molt baixet, i que deia que a Europa encara era més baixet, jo no sé qui li n'ha donat les dades, perquè és molt difícil de precisar: estem exactament en el 6, en el 7% de la mitjana o del que sigui del conjunt de les comunitats autònomes. Jo estic convençut —perquè ho sé, perquè me n'he preocupat— que, al marge de Navarra, com vostè deia, estem bastant per sobre, pel que fa a la gestió, del comú de les comunitats autònomes. Sí que estem per dessota de la Comunitat Europea, sí que estem per dessota de la Comunitat Europea, però això tampoc és d'estranyar: l'experiència que tenen països molt avançats en aquestes qüestions..., no seria excessivament d'estranyar.

El Grup Socialista., amb el Grup Socialista m'hi hauria d'entretenir una mica més perquè penso que hi ha hagut una sèrie d'aportacions que fan que cada any el senyor Martí Carnicer i jo entrem en una dinàmica que no ens entenem; és a dir, jo crec que els conceptes, el títol del concepte potser el tenim clar però a l'hora del debat, doncs, no l'hi tenim tant. Parla, el senyor Martí Carnicer, que hi ha hagut 90.000 milions de pèrdua. Aquests 90.000 milions de pèrdua, sí que són 90.000 milions, però no de pèrdua. Jo crec que la interpretació i la lectura que vostè fa —crec—, que la lectura que vostè fa de l'Informe, i quan ho compara amb les empreses privades, home!, s'ha de fer la distinció que cal, i jo li vull dir, senyor Martí Carnicer, que aquests 90.000 milions de pessetes que vostè denuncia com a pèrdues, la interpretació que en faig jo, i que en fa el meu Grup, i que em sembla que és evident, és que són diners que s'han utilitzat per a inversió; és a dir, el que a l'empresa privada seria el patrimoni. En el conjunt de l'estat de despeses del Compte General no hi figura, però vostè..., i a més, ho sap més bé que jo, perquè és més especialista que jo en matèria de números, tant per la seva condició professional com pels anys que porta dedicant-se a aquests temes... Escolti, els 90.000 milions de pessetes no podem dir que són deutes, senyor Martí Carnicer. Vostè i jo sabem que no podem dir-ho: són inversions. Són inversions. Vostè ho acumula al deute, però vostè sap que són inversions.

Morositat. Parlant de la morositat; morositat, què m'hi ha inclòs? Els deutes a curt termini, també, amb els deutes a llarg termini? La morositat, què són? Els proveïdors, els farmacèutics, o hi hem d'afegir a aquests, per exemple, tot el que són els deutes de crèdits a llarg termini? Doncs, escolti,

jo crec que els números que vostè ha fet perquè li surti el 70%, és en el seu conjunt, i sent en el seu conjunt no ens sembla, ni de molt, res exagerat. Les modificacions pressupostàries, que és un tema que ha sortit en diversos portaveus..., ho ha dit vostè, exactament —en això estem absolutament d'acord—: el 8% pel que fa als ingressos, que vostè sap que sempre són indicatius, que vostè sap que —forçosament, no pot ser de cap altra manera— són indicatius, i un 13% pel que fa a les despeses. I vostè, en això ha fet un èmfasi important, dient que això era un disbarat. Deixi'm que, per poder comparar —aquesta és la meua manera d'entendre-ho— si això és un disbarat o no ho és o en relació amb què és un disbarat, sàpiguen les senyores i els senyors diputats que estan aquí a la cambra que a l'Estat està al 30%. En despeses, l'Estat espanyol està al 30%. I nosaltres, en aquest moment, estem en el 13. Ja sé que hi ha la lectura fàcil de dir: «Home!, és clar, perquè uns van molt malament, els altres hi hem d'anar?» No, és senzillament per posar-ho dintre del marc que toca. És per posar-ho dintre del marc que toca. A l'Estat és el 30%.

Malgrat tot, ha de quedar clar, també, que la modificació del 13% es pot fer, saben que es pot fer perfectament per llei, per la mateixa Llei del Parlament, la Llei de pressupostos, i que hi ha la partida —que tots hi estem d'acord— que és la qüestió dels crèdits ampliables. Per tant, en tot aquest conjunt, que hi hagi una desviació del 13%, miri, serà allò que a vostès els pot semblar que és molt, a nosaltres ens sembla que està bé, que hauria de ser menys, però que, en relació amb altres administracions és absolutament correcte.

I tornem a estar amb el dèficit. Jo crec que tenim un debat, cada any, amb això, que potser no acabem d'estar d'acord. Dèficit de l'any. Dèficit és allò que es produeix aquell any, en aquell exercici. Hi han uns ingressos, hi han unes despeses i després, finalment, es pot i es produeix un *décalage* entre aquest... Això és el dèficit —això és el dèficit. Vostè ens parla sempre del dèficit acumulat, senyor Martí Carnicer. (*Remor de veus.*) Vostè ens parla sempre del dèficit acumulat. El dèficit, a partir del segon any, no és tal dèficit: és deute. Jo, si volen que acabi, acabo, però em sembla que... (*Remor de veus.*) Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Bé, encara no porta l'excés d'altres portaveus.

El Sr. CODINA: Bé, moltes gràcies, senyor president.

El control de la despesa corrent, que també hi ha fet referència el senyor Martí Carnicer... Home!, vostè sap —i si no ho sap, li ho dic— que l'any 91, que és el que estem analitzant, hi va haver un *décalage* important pel que va fer, el que representa, el que es van haver de pagar a tots els mestres, uns endarreriments que hi havia per acord, per conveni, i que això, aplicat a Catalunya, és gens més ni gens menys que quaranta-una mil persones que estaven en aquestes condicions, i quaranta-una mil persones, pagar-los els endarreriments, doncs, és una de les partides importants que va desequilibrar, aquell any, va desequilibrar l'estat de despeses i d'ingressos. A part d'això, més escoles, etcètera.

Acabo. Acabo amb un parell de comentaris. (*Remor de veus.*) Acabo amb un parell de comentaris, d'aquells que em serveixen..., jo crec que il·lustren el conjunt de la cambra, però a mi especialment em serveixen per situar el tema realment on som. El pressupost de l'any que estem analitzant van ser 1,33 bilions de pessetes, aproximadament, molt aproximadament. A llarg termini teníem 257.000 milions de pessetes, i a curt termini, 51.500, el conjunt de la Generalitat, i 20.000 en Seguretat Social. Per tant, 71.500 milions de pessetes. Vostès creuen, de debò, que 71.500 milions de pessetes, que representa un 0,5 d'aquell 1,33 bilions, és una quantitat suficientment important per demostrar, per venir a dir que estem en una situació de desastre que és absolutament preocupant? Sentin-ho: 0,5. No parlo de càrrega financera; ja li diré, quina és la càrrega financera. Estic dient, estic intentant explicar que a curt termini –a curt termini, que és allò que s'ha de fer la devolució– és el 0,5 entre els 51.500 de Generalitat i els 20.000 de Seguretat Social. (*Veus de fons.*) Molt bé, doncs, el 5!

El Sr. PRESIDENT: Senyor Codina, no contesti les preguntes que li formulen irregularment determinats diputats. Segueixi el fil del seu discurs. (*Remor de veus.*)

El Sr. CODINA: Molt bé, doncs, el 5%. Deixem-ho així. Doncs, molt bé, amb aquest 5%, deixin-me que faci l'última referència, una miqueta triada a l'atzar, això és cert. A l'Estat està –si fem la relació entre càrrega financera i els ingressos corrents, i lligant-ho també amb l'endeutament, deixin-me que els ho digui molt ràpidament– al voltant del 155%, i si només apliquem el que seria la càrrega financera purament, estem al 30,2, o està a l'Estat al 30,2. A l'Ajuntament de Barcelona està una mica més alt: està al 99,8. A l'Ajuntament de l'Hospitalet, que el conec, al 21,6. I al del Vendrell, al 21,7. La Generalitat de Catalunya, al 18,25.

Si no volen tenir aquesta voluntat d'intentar situar els volums dintre d'un marc de relació i tenir una idea molt en el conjunt de quina és l'operació que avui estem discutint, dir

coses soltes, i només parlar del dèficit, parlar del deute, sense posar-ho en comparació amb res més, a mi em sembla que això no és objectiu. Dir que és molt o que és poc, no sé què vol dir; és molt, sempre, o és poc, en funció de què?

I ara sí, de debò, acabo, i vull felicitar tots els diputats que han intervingut, perquè hi ha hagut..., i especialment, bé, perquè la tradició ha fet que el senyor Martí Carnicer i jo hàgim tingut debats potser altres anys, doncs, més encesos, felicitar-lo especialment per la seva capacitat de recerca per intentar cada vegada més, li costa cada vegada més, però vostè ho aconsegueix, anar intentant buscar i aconseguir què aportar (*remor de veus*)..., què aportar a aquesta tribuna, perquè en el fons del fons, en el fons del fons estic convençut que el senyor Martí Carnicer sap que el que estem debatent avui no és ni de molt tan dramàtic com ell ho està plantejant. (*Persisteix la remor de veus.*)

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina.

Passem a les votacions. Tal com s'ha demanat, votarem en primer lloc la lletra a del Dictamen, que és al Compte general.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La lletra a ha quedat aprovada per 61 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

Ara se sotmet a votació la lletra b.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La lletra b ha quedat aprovada per 82 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(*Són les vuit del vespre.*)

